

ENTRÓPIA

REND ÉS KÁOSZ

IDENTIFIKÁCIÓ ÉS IDENTITÁS

SZEMÉLYISÉG-GRAVITÁCIÓ ÉS ISTENÜLÉS

DR. CSORBA ÉVA

2016-2023

DR. CSORBA ÉVA: ENTRÓPIA

1. REND ÉS KÁOSZ
2. ÉLET ÉS PUSZTULÁS A TERMÉSZETBEN ÉS A MESTERSÉGES VALÓSÁGBAN;
A FÉNY ÉS A SÖTÉTSÉG HARCA;
A HIT LÉNYEGE
3. ENTRÓPIA ÉS IDENTIFIKÁCIÓ;
AZONOSSÁG ÉS BEAZONOSULÁS
4. IDENTIFIKÁCIÓ ÉS IDENTITÁS
 - a) AZ AZONOSULÁS PROBLÉMÁJA ÉS A ‚HIBÁS IDENTITÁS‘
 - b) IDENTITÁS-KORREKCIÓ
 - c) IDENTITÁS-KORREKCIÓ ÉS APOKALIPSZIS
 - d) AZ ‚UTOLSÓ IDŐK‘ ÖLTÖZÉKEI:
RUHÁK, ÁLRUHÁK, VIRTUÁL RUHÁK – az anyag ‚súlyos köntösétől‘ a medvebőrön át a ‚színes szélesvásznú álomkabát‘-ig
 - e) ‚A HETEDIK TE MAGAD LÉGY‘ – A ‚hét bőr‘, az ál(om)valóság és ...
‚Kétségbeesve keresem‘ ... de mit is?
5. A SZEMÉLYISÉG ÉS AZ IDENTIFIKÁCIÓ
 - a) KÜLÖNBSÉGTÉTEL ÉS BEAZONOSÍTÁS,
INDIVIDUALIZÁCIÓ ÉS INDIVIDUÁCIÓ:
AZ EGYÉN IDENTIFIKÁCIÓI
 - b) IDENTIFIKÁCIÓ A ROSSZAL ÉS A JÓVAL:
A TÁRSADALMI IDENTITÁS KELETKEZÉSE
 - c) FIXÁLÓDÓ IDENTIFIKÁCIÓ: IDENTITÁS-KÉPZŐDÉS
 - d) TELJESSÉG-IDENTIFIKÁCIÓ ÉS ISTENTEREMTÉS;
A SZEMÉLYISÉG MEGISTENÜLÉSE

ENTRÓPIA

1. REND ÉS KÁOSZ

Az ,entrópia' fogalma eddig inkább egzakt fizikai értelemben volt használatos; nemrég bővült egy olyan értelmezéssel, amely a szokásosnál tágabb dimenzióban kezeli ezt a kérdéskört: egy fizikus a D. Science egyik kozmológiai adásában úgy definiálta, hogy ez „A VILÁGBAN JELENLÉVŐ RENDEZETLENSÉG” MÉRTÉKE.

Egy olyan eszmefuttatásban szerepelt ez így, ahol *a rendezettség és a rendezetlenség* kérdését tárgyalták (a kérdéses sorozat egyes fejezetei ilyen címetek viselnek: „Minden és semmi”, „Végtelen és véges”, „Energia és információ” stb.), és ezen belül – ahol tehát nem szűkítették le **az entrópia** fogalmát a ,molekuláris hőmozgás' körére – voltaképpen **a káosz alternatív megnevezéseként** jelent meg a káoszelmélet keletkezésének témájában.

Ez a megfogalmazás tulajdonképpen arra utal, hogy **a világ** lényegét tekintve **a rendezettségre törekvés és a kaotizálódás közötti harc** színtere; az újság csak az, hogy ha és amennyiben igaz a kozmosz gyorsuló tágulásának (részben az ún. ,vörös eltolódás' mérési eredményeire alapozott, ritkán megkérdőjelezett) elmélete, valamint az ennek alapján feltételezett ,sötét energia' létezése és a tér tágulásával növekvő mértéke, akkor (hozzátéve a termodinamika még mindig nem cáfolt tételét az entrópia növekedéséről) végülis az egész teremtés úgy fogható fel, mint **olyan rendszer, amelyben a káosz folyamatosan növekszik** (ahogy a ,sötét energia' folyamatosan növeli a rendezett dolgok közötti *távolságot*, és ezzel **szétbomlasztja a struktúrákat, azaz a rendet**).

Ha ezt a gondolatot az ember konzekvensen végiggondolja, akkor arra kell jutnia, hogy **a teremtés egésze a legnagyobb (lehetséges) rend felől halad a legnagyobb (lehetséges) rendezetlenség felé**, ami azt jelenti, hogy **a teremtés a pillanata a lehető legtökéletesebb rend pillanata kell hogy legyen** (és ebből következik az is, hogy feltehetően egy terv, egy statikus makett áll a teremtés kapujában: a paradicsomi világ mint tökéletes rendezettség, amely sohasem valósul meg abban a formában, ahogy a tervezője elgondolta).

Nehezen értelmezhető viszont, hogyan növekedhet az entrópia, ha azt, mondjuk, a ,sötét energia' okozza, amiről feltételezik, hogy mennyisége a tér tágulásával növekszik: hogyan növekedhet ,magától' (külső energiaközvetítés nélkül) egy rendszer energiamennyisége? Nem arról van-e szó, hogy valaminek, egy másfajta energiának a ,rovására' növekszik? A probléma végiggondolása azt a következtetést eredményezi, hogy **A KOZMOSZ A LEGNAGYOBB RENDEZETTSÉG ÁLLAPOTÁBÓL INDUL**, ez pedig – a fizikai/anyagi síkon – **a szingularitás, azaz az ősrobbanást megelőző állapot.**

Nyilván nehéz a szingularitásról mint a tökéletes rendezettség állapotáról beszélni, de a születőben lévő tér köré kifeszülő információs mátrix (mint teremtési terv) akár így is felfogható. (Az egy pontba összesűrt információ tekinthető úgy a káosz, mint az abszolút rend, de akár mindkettő leképezésének is.)

Ugyanígy problematikus az ősrobbanást közvetlenül követő nagyon forró, nagyon sűrű plazma-állapottal, vagy az elképzelhetetlenül gyorsan táguló csecsemő-univerzummal kapcsolatban a ‚rend’ fogalmát értelmezni. De itt belép **az ENTRÓPIA ÉS A HŐ, valamint A FÉNY ÉS A REND rendkívül fontos összefüggése is. Úgy tűnik ugyanis, hogy talán a hő (az ‚ősenergia’) az, ami szétviszi, eltávolítja egymástól az anyagi részecskéket és felfújja az univerzumot**

(a rendkívül magas hőmérséklet talán nemcsak kíséri, hanem okozza is az ősrobbanást ugyanúgy, ahogy a molekulák szintjén a hőközlés fokozza a Braun-féle hőmozgást és ez az anyagok tágulását, sőt halmazállapot-változását eredményezi, ld. víz~gőz).

Érdekes korrelációba kerül ez a tény azzal a szeretet-jellegű ősóceán-képzettel, amelyet egyszersmind szín- és hő-óceánnak lehet értelmezni: ez az eredeti lét-energia alapvetően meleg helye, ezért főleg a pirosba hajló színek rezgései uralják. **A hő, a szeretet, a meleg (pirosas színek) az ősanyai/szülő (lelki) szubsztancia jelölői, míg a hidegebb, ‚racionális’, kékes színek az atyai/teremtő (szellemi) szubsztanciához tartoznak.**

Érdeemes megjegyezni itt, hogy **a szellem mintha magára az életre is káoszként tekintene**, amely a maga szabadságával állandóan a megteremtett rendet fenyegeti.

Ide kívánczik a tudomány ‚ősleves’-képzete, amely – meleg ős-óceánként – az élet szülőanyjaként értelmeződik, és akár egyik ősvallásunk ‚Yo-tengrit’ (≈ős-isten/istenanya, Teremtő, Jóisten) elnevezése is a ‚hő-tenger’ fogalmából származhat. Ha ez volna a ‚káosz’, amely oly nagy félelmet vált ki a rátekintő, tőle elkülönült tudatból, akkor kimondható, hogy **az élet** (és így maga **a lélek** is, amely lényegében azonos vele) eredendően **rendezetlen** (bizonyos értelemben maga a rendezetlenség, az Ős-Káosz, Tiámat, amit Apszu-Mummu, az Atya-Anya teremtő istenség próbál ráncbaszedni – bár ez valószínűleg kissé elnagyolt képlet). Tehát ehhez képest, ebből jön létre **a teremtés**, amely **az őskáoszból próbál rendet teremteni**.

Mindez összefügghet a modern kozmológiának azzal a – sokak számára megdöbbenő – állításával, hogy a forró ősállapotból **nem azonnal jelenik meg a fény; a kezdeti univerzum nem fényes**, még nincsenek benne fotonok sem (nemhogy csillagok, amelyek később kvázi bevilágítják a sötét űrt): azaz *a „Legyen világosság!” pillanata előtt is létezik már a kozmosz*; és csak a rendezettség bizonyos fokán, először a fotonok kiszabadulása, majd sokkal később a csillagok nukleáris fűtésének beindulása után ragyog fel a mindent láthatóvá tevő fény. Márpedig **A FÉNY** bizonyos értelemben a teremtő energia (a szerkezet, a forma, az alak, a kontúr, a látható valóság és az árnyék teremtője), és így ő **MAGA A REND** (amint a szellem, az éber tudat mindig a világossághoz, a fényhez, a Naphoz stb. köthető). **A formátlanságból kialakuló forma megjelenése a teremtés elhúzódó pillanata, a rend megjelenése a rendezetlenségben**, és ennek **eszköze a fény** (a hozzá kötődő intelligenciák – azaz a tudat, vagy más szóval a szellem kezében). Úgy tűnik, hogy *az eredendően kaotikus ősanyagba a szellem, az alkotó tudat vissz rendszereket, struktúrákat, formákat* stb., így **a tudat** mint olyan – egész létét tekintve – voltaképpen **a káosz ellen dolgozik, amely káosz – pszichológiailag is – éppen a nem-tudat, a tudattalan sajátja**.

Minden, ami nem tudatosult, kaotikus, és a tudatosodás visz rendet ebbe a tudattalan káoszba – ez eléggé elfogadott és könnyen belátható összefüggés. Innen nézve

A TEREMTÉS HEROIKUS CSELEKVÉS, mert úgy látszik, hogy **egy önmagánál kiterjedtebb és nagyobb energiájú** (Jung által numinózusnak nevezett) **jelenséggel áll folyamatosan szemben**, a – ráadásul folyton növekvő – **rendezetlenséggel**, **az entrópiával**, a káosz mindent széthúzó, eltávolító, elsötétítő, elpusztító valóságával.

Márpedig **ha az entrópia növekszik, akkor csakis a rendezettség rovására növekedhet**, ezért úgy tűnhet, hogy minden teremtő/rendező aktus eleve vesztesre számíthat

(jó hétköznapi példa erre a háziasszonyok reménytelen küzdelme az otthoni rendetlenség, a por és piszok, a folytonos szennyeződés, a dolgok amortizációja ellen). Csak a „természet rendje” cáfol rá erre: az organikus (azaz életteli) szerveződések úgy foglalják magukba a káoszt, a „rendetlenséget” és még a pusztulás elemeit is, hogy ezek nem tudnak úrrá lenni rajta. A témát pertraktáló fizikus úgy fogja fel, hogy

mindaz, amit mi rendként érzékelünk **(a sokféleséget lehetővé tevő rendszerszerűség) lényegében mellékjelensége a világ rendezettség és rendetlenség közötti átmenetének.**

(Csak zárójelben – jóllehet nagyon fontos lehet – :

talán a kaleidoszkóp-elv a perdöntő, amely szerint **csak rendezetlen, véletlenszerű halmazok** léteznek, és azok **tükröződései adják a rendezettség illúzióját.** Másképpen fogalmazva minden rendezés vagy „teremtés” a káosz elemeinek „szabályos” tengelyeken, síkokon és tereken való tükrözését jelenti...)

Visszatérve a „kezdetekhez”: **ha a világ – keletkezése „előtt”, a szingularitásban – az abszolút rendezettség állapotában van** (miközben az ősrobbanás pillanata az abszolút káosz képét adja ki), **akkor igaz lehet a „Paradicsom”-képlet, miszerint a teremtő tudat a teremtés pillanatában az adott információ tökéletes elrendezését hozza létre még az anyagba robbanás előtt**

(ez volna a vallási „Paradicsom”, vagy a „makett-állapot”, vagy a Nagy Terv, The Great Design, amit egyesek szerint nem a Teremtő, hanem a véletlen szerencse alkotott). És bárhogyan képzeljük is el ezt, maga

AZ ELV, AMIT A FIZIKA LÉTREHOZOTT – ti. hogy a világ a nulla entrópia felől a végtelen nagy entrópia felé halad – ennek A KEZDETI PARADICSOMI RENDNEK, a végtelen rendezettségű ősképeknek A KERETEIT RAJZOLJA KI.

Bármilyen mutató is ez a következménye a káoszkutatásnak, a legfontosabb talán nem is a fent vázolt összefüggés, hanem az, hogy ezen a gondolatmeneten át világosodik meg az istenek öndicsőítő „személyi kultuszának” az oka.

Az általunk ismert fényhierarchia részéről olyan mértékű dicsvágy, a „tömjénezés” iránti olyan eltúlzottnak ható igény jelenik meg, amit sehogy sem lehet értelmezni a valóságos „teljesítmény” oldaláról nézve: miért volna szüksége egy ilyen léptékű terv megvalósítójának az általa „arasznyi létűnek” teremtett kis emberféregtől az állandó dicséretre, hozsannára, hallelujára? Nehéz lenne azt gondolni, hogy önértékelési zavartól vagy a teremtőerő hiányától szenved „a mi alkotónk”, ezért van oly nagy szüksége a mi dicsőítésünk energia-morzskáira. Pusztán nevelési célból (hogy ne feledkezzünk meg a nagyságrendekről) pedig elég lenne az elvárt elismerő gesztusok töredéke is. Egy olyan magasrendű tudatforma – amilyen a világ teremtője lehet – ugyan miért követelne nagyobb tiszteletet a leírhatatlanul mélyebben dekkoló teremtményétől, mint amire az viszonylag magától is képes? Nem volna elégséges csak nagynéha figyelmeztetni a halandókat a teremtés nagyszerűségére (főleg azért, mert a hálaérzet és saját porszem-mivoltuk ismeretének ébren tartása nekik maguknak is elemi érdeke)? Vég nélkül lehetne sorolni a kérdéseket arról, mi indokolja a szellemi hierarchiák rang- és dicsőség-éhségét és az emberrel szembeni kultikus elvárások túlzásait.

Ám itt váratlanul adódott némi magyarázat, mert

az entrópia-probléma hirtelen rávilágított a ,rendteremtés' és ,rendfenntartás' energetikai oldalára. *Ha a teremtés szerkezetéből adódóan az univerzumban valóban növekszenek, esetleg már dominálnak is a káosz erői, akkor a teremtés elképesztő hátránnyal indul:* annak a tudatával, hogy **folytonosan csökkenő erővel kell ellentartani a szétesés folyamatait generáló terjeszkedő energiáknak.**

Lehetséges, hogy **a rendezettség** nem csupán mellékterméke ennek a folyamatnak, ellenkezőleg, **célja és értelme a világteremtésnek**, mint a valódi, tehát tudatos szabadság feltételrendszere („Jöjj el, szabadság, te szülsz nekem rendet”... és fordítva)? és nehéz hinni a széthúzó erők dominanciájában is, mert **a világban**, hogy megmaradjon, **egyensúlynak kell lennie**. De éppen ezért tekinthetünk világunkra úgy, mint annak a **küzdelemnek** a gyümölcsére, amely **a széthúzó és az összetartó energiák, a centrifugális és centripetális erők, a vonzás és taszítás, a fény és a sötétség, a Rend és a Káosz között** zajlik.

Az az erő, amelyet **A FÉNYTERMÉSZETŰ TUDAT AZ ENTRÓPIÁVAL SZEMBEN** kifejti, **TARTJA EGYBEN VILÁGUNKAT**, a rendezettség törekény szigetét a rendezetlenség hatalmas óceánjában **úgy, hogy**

AZ ÉLET ORGANIKUS LEHETŐSÉGEIVEL
(bizonyos értelemben **A LÉLEK SEGÍTSÉGÉVEL**)

BEOGJA, struktúrákba, formákba, szervezett ÉS
RENDEZETT ALAKZATOKBA ÉPÍTI AZ ÉLET, A KÁOSZ ÉS A PUSZTULÁS
HATALMAS ENERGIÁIT.

Ez akkora feladat, olyan heroikus erőfeszítés, hogy talán nem is sikerülhetne, ha az egyéni emberi lélek képében nem jelentkezne egy hűséges (hő-séges) szolgálattevő, sőt e kicsiny, odaadó energiák egész óriási hadserege, amely egyenként és együtt is hajlandó tudatosává válni, azaz beazonosulni a Teremtő Tudat céljaival (kiválva az Élet öntudatlan ősléveséből, magába fogadva a Szellem isteni szikráját) és a Tudat belső irányítását elfogadva belakni a teremtett világ tereit és rideg formáit, életet kölcsönözve mindennek.

Ily módon jön létre mindaz, amit látunk, az élet az anyagi formákba REND-ezve, a tudattól kísérvé; és mivel a Káoszt mint olyat nem látjuk (bár korunkban már-már rákényszerülünk, hogy észleljük és nevén nevezzük), nehezen tudatosítjuk, hogy a rendezettségnek az **a világa**, amely természetes módon körülvesz bennünket minden negligenciánk dacára, és amelyet megszoktunk anélkül, hogy elgondolkodnánk létezésének feltételeiről, **valójában egy hősiesség árán létrehozott EGYENSÚLY küzdelmesen egybentartott valósága.**

(Zseniális gyermekrajzon a bika – maga a Földanya – próbálja összetartani, egybeölelni szétesni készülő bolygónkat. Nagyobb léptékben a tudat és a vele szövetséges lélek próbálja belül tartani a szellem által kigondolt formákban a pusztítás és káosz erőit, miközben e formákat étellel: lélekkel tölti meg.)

E KÜZDELEM (lehet, hogy időleges) DIADALA A VILÁG LÉTE,

és ebben az összefüggésben jobban érthető a vallások dicsőítő kultuszainak szükségessége: nem csoda, ha a teremtő intelligenciák a világ fennállásának minden pillanatában ünnepelni akarják küzdelmeik törekény, de mindent felülmúló sikerét, amely a teremtés művéhez társult lelkek ,Jelkes' támogatásának eredménye...

Minden dicsőítő és hálaadó gesztus, szertartás, ima és ,szent' ének ennek a ,támogatásnak' a megerősítése és energetikai kifejezése (amennyiben az valóban a lélek életenergiáinak szellemi energiává való transzformálása). És

ezekre **az energiákra** alighanem **szüksége van** a szellemi hierarchiának ahhoz, **hogyan fennmaradjon** (az ellenerők nyomásával szemben) az ismert **világ** szerkezete és keretei, törvényei és **rendje**. **A tudatosuló lélek egyre több szellemi energiával képes táplálni a teremtő/fenntartó erőket.** *Minden bálagondolat, minden ima, amely a Teremtő(ke) felé száll és nem önző célokat szolgál, egy-egy energiacsomag, ami hozzájárul az univerzum egyensúlyának fenntartásához, hogy az ne hulljon a káoszba, hanem valóban **Kozmosz, azaz rendezett valóság** legyen.*

2. ÉLET ÉS PUSZTULÁS A TERMÉSZETBEN ÉS A MESTERSÉGES VALÓSÁGBAN; A FÉNY ÉS A SÖTÉTSÉG HARCA; A HIT LÉNYEGE

Az entrópia növekedése régi tétel, **és** amióta **a sötét energia** mint az univerzum gyorsuló tágulását előidéző erő létezése felmerült a kozmológiában, azt is tudni vélik a fizikusok, hogy mennyisége is folyamatosan növekszik

(bár más források szerint itt is – mint a világegyetemben mindenben – ciklusok vannak és a növekedés idővel megfordul). Ezért nem könnyű pontosan megfogni ennek a témának a valódi újdonságát és világszemléleti jelentőségét. Ha meg akarjuk előlegezni a lényegét, az nagyjából a következő:

tudni véljük, hogy a Rend és a Fény erői teremtik a világot, velük szemben pedig valamiféle 'sötét' erők állnak, amelyeket leginkább a Káosz erőinek nevezhetnénk;

*annak a folyamatnak a szemlélete vált újabban olyan lenyűgözővé, ahogy **a tudat megpróbál rendet és világosságot teremteni a káoszban és a sötétségben;***

mert – bár sokan sejtették, sejtik, és az analitikus pszichológia megpróbálta kimondani is, jóllehet inkább csak az emberi tudattalan vonatkozásában)

*valami mindedig **takarásban volt** – mégpedig az **a látvány, hogy a fény erői milyen törekenyek az árnyék brutális terjeszkedésével szemben.***

Nyilván nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a Káli Yuga perspektívája valószínűleg döntő módon befolyásolja észleleteinket. Ahol most állunk, onnan úgy látszik, hogy a Káosz erői összehasonlíthatatlanul nagyobbak (a jelenlegi mérések szerint a Kozmoszt széthúzó ún. 'sötét energia' 72-74 %-át teszi ki a teljes spektrumnak). Ráadásul a gravitációs, azaz összetartó hatású ún. 'sötét anyag' mennyisége is sokkal nagyobb (22-23 %) a 'normális' anyagénál (4,6 %), és itt a 'sötét' elnevezés valóban a fényhez való viszonyt írja le (ugyanis azért nem látjuk ezt a fajta anyagot, mert *elnyeli a fényt*). Így aztán

a fény – ahogy mi ismerjük, **a mindenén áthatoló és mindent megformáló, téridőt, struktúrákat, alakzatokat, formákat és így világot/világosságot teremtő tudat** – a fenti adatok tükrében elenyészően kevés, **és azt hihetnénk**, hogy ez a kicsi és törekeny része a valóságnak **ab ovo vesztésre áll.**

Komoly viták, vizsgálatok és tudományos interpretációs kísérletek tárgyát képezi napjainkban például az a kérdés, hogy miért sötét az űr; hogyan lehetséges, hogy az általunk észlelt szinte végtelen számú csillag, ez a hatalmas mennyiségű fényforrás nem világítja be az univerzum látható tereit?

És nem kizárólag az anyagi univerzumban, hanem talán még inkább a lelki/szellemi, spirituális/teológiai és pszichológiai hadszíntereken tűnik fel az árnyék, a sötétség, a beláthatatlan és veszélyes ismeretlen dominanciája az éber tudat, a megnyugtató tudás, a bizonyossággal felérő hit és a bizalommal telt fényes emberi lélek felett. És itt a lényeg: ebből lehet és kell megérteni, hogy

miért vannak spirituális diadaljelentések és dicsőítésvágy egyfelől, indokolatlan, mindent felejtetni akaró életmámorok és tobzódások másfelől.

Talán mert VALÓJÁBAN A HARC HEROIKUS ÉS KOCKÁZATOS.

És innen lehet leginkább megérteni Krisztus fellépésének egész bonyolultnak tűnő, pedig igazából egyszerű hátterét: az Atyához, a *törékeny FényTeremtőhöz* való **elsődleges kötődését** (az Életadó, élet-szülő, ősz-erejű Lélek-Anya helyett); itt világosodik meg számtalan kijelentésének rejtett értelme; mert az a célja,

hogy egyszerre *tartsa a lelket a Teremtőben és a teremtményben, nehogy az átállások, az árulások, vagy éppen a valós arányok felismerése feladásra készítse a fény oldalán harcolókat.*

Az emberi lélek – mióta sokat felvett a tudat és a szellem sajátjaiból – **úgy működik, hogy csak a sikerek és a nyomukban felnövő (abszolút értelemben persze mindig indokolatlan) önbizalom, azaz az önmagába (és ezzel a Teremtésbe) vetett hit talaján képes teljesíteni, harcolni, célokat kitűzni, teremteni – egyáltalán létezni. Ahogy az egyes ember is összeomlik, ha megtörik az önbecsülését, ha nem hisz többé önmagában, a saját és a világ jövőjében, mindannak a stabilitásában és megbízható rendjében, ami körülveszi, úgy omlana össze az egész világmindenség is, ha elveszne tartószerkezete, a „LEGYEN!” döntéséhez nélkülözhetetlen ÖSBIZALOM, a megvalósulás lehetségességébe vetett HIT.**

*Sokan kárhozzátják, megtevésztésnek vagy dajkamesének látják a vallásos hitet, és a racionalitás oldaláról nézve sok mindenben – úgy tűnhet – igazuk is van. Csak éppen a lényegét nem látják: hogy AZ EMBER önértékelése, önbizalma – amit éppen ezek az emberek tartanak az élethez nélkülözhetetlen képességnek – CSAKIS a világot teremtő és folytonosan újrateremtő, az egésznek célt és értelmet, formát és törvényt adó, rendet és világosságot fenntartó Erőbe vetett HITTEL együtt KÉPES AZ ÉLET FENNTARTÁSÁRA és értelmes, egészséges, boldog végigvitelére. És ez meg is van minden ép lelkű és tudatú emberben, bárhogy tagadja is. Külső és belső, fenn és lenn, ember és világ, egyén és univerzum egymásnak tükr*ei; aki valamelyiket tagadja, magát a létezést tagadja meg. Ha nem elvakult nárcizmus, az ember önmagába vetett hit

nagyon pozitív szerepet játszik a (mégoly rejtett) célok megvalósításában is, de nem nélkülözheti sokáig ikertestvérét, a világ rendezettségébe, értelmes és fényes mivoltába vetett hitet

(márpedig Krisztus a világ világossága, és Ő a magvető is...),

bármilyen megalapozatlannak tűnjön is mindkét hit a tények oldaláról nézve.

Ez tehát az egész entrópia-kérdés nagy felismerése: a teremtő/rendező/megtartó fényerők *törékenysége*; **A KÁOSZBÓL TEREMTETT KOZMOSZ**, A REND ÉS FÉNY ÁLTALUNK ISMERT ÉS BELAKOTT VILÁGÁNAK **RENDEZETTSÉGE** A RENDEZETLENSÉG (ENTRÓPIA) NÖVEKVŐ HATALMÁVAL SZEMBEN **A LEGNAGYOBB KINCS, AMELYET ÓVNUNK KELL**, mint a szemünk *világát*, minden bevethető *hitünkkel, reményünkkel, szeretetiünkkel.*

Hála istennek, ez most éppen elkezd tudatosulni az emberiségben (ha nem is ilyen kifejtett formában). Nemrég kitüntették Rubik Ernőt mint olyan valakit, aki a **bűvös kockával** világraszóló találmányt hozott létre, amit a feltaláló maga úgy ír le, hogy nem egyszerűen egy játék ez: arról van szó, hogy a **teljes, véletlenszerű rendezetlenség állapotából rendezett állapotot hozunk létre, tehát**

Rendet, voltaképpen *Világot* teremtünk,

ill. a tiszta, abszolút REND-et, a paradicsomi őállapotot állítjuk helyre.

Rubik nyilván felfigyelt erre a problémára és még ha nem teljesen tudatosan is, ez indíthatta el azon a zseniális úton, melyen a magyarság mesebelien ,csavaros’(!) észjárása is nagy segítségére lehetett. A magyar mesékben különösen szembeszökő a cselek/csapdaállítások rendszere: a hős rendszerint ,túljár ellenfele eszén’; mintha az elmékben folyó (szellemi/tudati) harc egyik fontos eleme az lenne, hogy a **fény erői ,okosabbak’ a sötét erőknél, és ezzel győzik le a Gonoszt.** (?) Jézus is azt mondja: „Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; **legyetek azért okosak mint a kígyók** és szelídek mint a galambok. De óvakodjatok az emberektől”... (Mát. 10,16-17).

Mintha a **sötétséget ki lehetne – sőt ki kellene – cselezni**

(azaz nem ,kard-ki-kard’ agresszivitással, hanem szelíd okossággal kell harcolni ellene).

Az emberi tudatban valóban úgy jelenik meg minden szellemi teljesítmény – találmány, alkotás, megvalósítás, újat teremtő gondolat –, mint a sötétséggel való harc egy csatája, a Gonosz felett aratott apró győzelem.

Ebben van valami igazság, de a képlet sokkal bonyolultabb.

Az entrópia a hétköznapi létben

úgy jelenik meg, mint a környezetünkben

– azaz inkább **az ember által létrehozott „MÁSODIK VALÓSÁG” mesterséges világában, a tőlünk származó dolgokban és általuk –**

végbemenő folyamatos kopás, piszkolódás, rongálódás, azaz kaotizálódás és amortizáció megállíthatatlansága és (néha az irritáltság miatt szubjektívnek értékelt) növekedése. Pedig ha valaki elfogulatlan tekintetet vet a valóságra, akkor azonnal látni fogja, hogy ez érvényes, de főleg az ember által előállított dolgokra.

A mi romlandó közvetlen, mesterséges környezetünkön, gyorsan amortizálódó építményeinken és tárgyainkon kívül (a városlakók által már alig észlelve) **LÉTEZIK ÉS ÖRÖKKÉ ÉL A TERMÉSZETI VILÁG, AMELY ÖNMAGÁBAN SOHASEM MEGY TÖNKRE, mert folytonosan, vagy meghatározott (pl. évszakos) pusztulás/újjaszületés ciklusok szerint újra és újra megújítja önmagát, és mivel **a benne megjelenő pusztító erőket az élet erői – magukba szervesítve azokat – mindig kordában tudják tartani, csak az ember** (mint egy tektonikus, klimatikus és kozmikus kataklizmáknál is hatékonyabb katasztrófa)**

képes azt leamortizálni.

A tél – a havas táj szépsége ellenére – **halálképlet**, és az alig nézhető sok elhalt növény, falevél, fekete vagy letört ág és kiszáradó termés, a sáros vagy kővé fagyott, sötét talaj, az alacsonyan járó vagy éppen a (hetekre szinte a talajig ereszkedő szürke) felhőzetben eltűnő nap is a halál és sötétség minden jelét mutatja, és az embernek azt kell átélnie, hogy itt a pusztulás felülkerekedett az életen. **Am amikor ,kitör’ a tavasz (és ez mindig megtörténik), a növekedés, a tomboló életerő, a burjánzás, a virágzás** hihetetlen erővel takarja el, növi be, **semmissíti meg ezt a szörnyű halál-csúfságot, mintha soha nem lett volna.** Maga ez az élet-tombolás is mutatja a káosz bizonyos jeleit (az erdőben nagy ,rendetlenség’ tud lenni mondjuk a kertben nevelt természet rendezettségéhez képest, az állatok táplálkozása pl. sok ,kárt’ okoz a növényzetben), de

az ökoszisztéma egyensúlya természetes körülmények között mindig helyreáll, a látszólagos káoszban dinamikus rend munkál.

Az ember a maga részéről **a kert** művelésében jeleníti meg **a rendhez és az entrópiához való individuális viszonyát.** *A kert fizikai értelemben (mert szellemi értelemben természetesen önmagunk alakításáról szól) a természet szelídített változata, ahol az ember a maga sajátos rendteremtő tudatát arra használja, hogy az élet burjánzásában megjelenő káoszt – egyfajta kisistenként – a saját rendje szerint, a „maga képére és hasonlatosságára” formálja.* Hiszen

minden alkotó jellegű kerti tevékenység – gyomlálás, metszés, telepítés, átültetés, mesterséges objektumok beépítése, tárgyak elhelyezése stb. – korrekciót jelent az eredeti természeti állapothoz képest, individuális módon **növeli a rend arányát az élet kaotikus burjánzásával szemben.**

Ezzel magyarázható az, hogy *a rákban megbetegedett emberek a haláltól, a káosztól, a sejteik szintjén megjelenő burjánzástól való félelmükben iszonytató módon pusztítják, gyomlálják, metszik az élet sarjadzását, valóságos sivatagot (tehát halált!) teremtve maguk köré (és a város maga is nem sivatag-e?), mivel*

a tudat mindig előrevetíti, ezzel behívja, teremti, sietteti félelmei megvalósulását.

A kert az emberi lélek tükörképe, átmenet a természeti és a mesterséges valóság között, ahol az isteni és az emberi rend, a megújuló és az amortizálódó, a rendezettség és a káosz

egyszerre, együtt, egymással (többé-kevésbé) harmóniában, mindig egyedi, megformált és mégis változó alakban jelenik meg.

De mostanra már egész életünket, hétköznapi tapasztalatainkat, valamint cselekvéseink terét és indítékait is döntően meghatározza a ,második valóságnak' nevezhető **mesterséges világ**, amelyet az ember teremtett maga köré

(először – a képességeinket műveleg ,meghosszabbító' – **eszközök**, majd épületek – az eredeti világ, társaink és önmagunk közé emelt **falak** – formájában).

A mi városon (házon) belüli valóságunk az általunk létrehozott nem-természetes világ, **amelyben az itt tárgyalt entrópia**

(mint folytonosan újratermelődő rendetlenség, piszok és amortizálódás, város-működtetési és emberi-társadalmi káosz, egoizmus, empátiahány, hazugság, törvénytelenység, bűnözés stb.)

olyan **állandósult (és szinte reménytelen) harcra kényszeríti a rendre vágyó embert**, hogy nagyon *nehéz megérteni, a sötétség micsoda csábereje és tudatmódosító hatalma van itt bevetve, hogy a lelkek elfogadják (sőt önként választják, istenítik) ezt a létformát.*

Fürcsa látni, hogy a városlakók zöme észre sem veszi, szinte nem is foglalkozik mindezzel: sem utcai, hétköznapi beszélgetésekben, sem irodalmi vagy más művészeti alkotásokban nemigen lehet találkozni – vagy csak nagyon implicit formában – az egész urbanizációs problémátömeeggel mint *egyetlen okra visszavezethető alapkérdéssel*. A részletekről egyenként persze folyik a fecsegés és panaszkodás [a városi lét alapvetően hedonizmus- és panasz kultúra], főleg arról, hogy mi minden romlott el és miért kell megint új kanapét, lámpát, tévét, tabletet, okostelefont, limuzint és medencét venni... ám anélkül, hogy a problémák közös gyökérére akár csak megérintődne. Holott a városi lét kezdeteitől *minden ,háziasszony'* (valójában a ház falai közé becsábult, *rabszolgásított lélek-képrisélet*) *megtapasztalja* a tárgyakra telepedett porral, a helyüket nem találó, el-eltűnő vagy éppen szétdobált holmikkal, a folyton bepiszkolódó felületekkel, a megáporodó levegővel, a kellemetlen szagokkal, a piszkos edényekkel és ruhákkal folytatott véget nem érő, *naponta megújuló küzdelmet*. És ugyanezzel a helyzettel szembesülünk nagyobb léptékben is.

Miért tartjuk ezt magától értetődőnek? *Hogyan nem vesszük észre mindennek a természetellenes voltát?* Tényleg nem látjuk, hogy minden tárgyunk (és **egész mesterséges valóságunk**) **a születése pillanatától fogva leépül?**

A frissen festett fal szürkülni kezd, pókhálósodik, repedések és foltok keletkeznek rajta, a függönyök megsárgulnak és/vagy megszürkülnek, akár el is rongyolódnak (csak idő kérdése), a konnektorok kiesnek a falból, a bútorok kopottak, foltosak, színtelenek, töredezettek lesznek (ha megvárjuk), a tányérok és poharak kicsorbulnak, összetörnek (míg végül elfogynak)... kár ragozni, minden folyamatosan *épül lefelé*, és mi egész életünkben azért hajtunk, hogy időben beszerezhessük a tönkrement dolgok helyett az újakat, a még szebbeket és jobbakat (és még gyorsabban tönkrementőket), a milliányi csili-bili kacatot és kutyut, amelyek nélkül az életet már egyáltalán nem tudjuk elképzelni – holott

az élet (egyre örültebben gyorsulva) éppen **ettől enyészik el**, válik sebesen pergő homokká a kezeink között – ahogy saját életünk is így vált hanyatlásra, pusztulásra ítélt ,tulajdonunkká'.

Talán *ideje, hogy valóban megismerkedjünk a lét leépülés-oldalával*, ennek szükségszerűségével vagy eltorzított voltával, eredeti és megrontott természetével,

egyáltalán mindennel, ami halálos, gonosz vagy sötét, az ártó, akadályozó és pusztító erők mibenlétével és szerepükkel a létezés viharos játszmájában. Félünk ezektől, tehát viszonylag keveset sikerült megtudnunk a rendelkezésünkre állt igen hosszú idő alatt erről a tematikáról (és korunk embere még azt is igyekszik elfelejteni, amire bátrabb elei már rájöttek). Holott

ezeknek a tényezőknél a felismerése, emberi átélése és értelmezése nagyon fontos, akár sorsdöntő is lehet úgy a Föld, mint az egyéni és közös lélek, valamint a globális szellem számára. A bolygó ökológiai és társadalmi-morális krízisének jelen állapotában **nem tartható már fenn sokáig az a** tekintet-elfordító **tudatlanság és ál-naivitás, amivel az élet** (saját test, egészség-betegség) **és a halál** (pusztulás, tágabb értelemben entrópia) **kérdéseire viszonyulunk.**

A legtöbb ember azt sem akarja látni, mi van a testében valójában (jóllehet a modern képalkotás, a NET adatbázisa és a média szenzációhajászó attitűdje már mindenki számára elérhetővé tenné ezt), és legszívesebben elájulna, ha vért, váladékokat, nyálkás szöveteket, pulzáló belső szerveket vagy operációkat lát; ezzel egyidejűleg hibetelen energiamennyiséget fordítunk a mindezt eltakaró külsőnkre, bőrünk, szőrzetünk, ruházatunk ideális látványára, a természetes szagokat elfedő mesterséges illatanyagok bőséges használatára és egyáltalán mindenre, ami szépít, kozmetikáz, ami képes elfeledtetni velünk a ,meztelen igazságot', ami valami látszat-szépségekkel, -jóságokkal, -(t)rendekkel felül tudja írni a test természeti tényeit...

Úgy tűnik, valójában **nemcsak a halált, hanem az életet sem fogadjuk el** a maga nyers, fizikai valóságában. Amilyen mértékben az ember (és – ebben is – *a fehérek ember* a zászlóvivő!) eltávolodott a természettől, olyan sebesen távolodik saját testi valóságának érzékelésétől, elfogadásától és tudatosításától is (tisztelet a mindig meglévő kivételeknek), egészen a művi (wellness-, de akár műtéti) úton létrehozott kvázi-tökéletes Barbie- és Ken-testekig.

Szegény Michael Jackson nyitotta a sort a tökéletes [fehér!] emberi arc [a romlatlan és romolhatatlan lélek?] hiábavaló és végzetes vágjától úzve, holott a ,Thriller'-klip tanúsága szerint ő is éppen a haláltól, a széteséstől, a fizikai test és a lélek romlékony voltától iszonyodott leginkább.

Ide kívánczik annak a nőnek az elképzelhetetlen élete is, aki napi 8 órában – mint patológus – hullákat boncol egy klinika sötét alagsorában, ami nemcsak iszonytató, hanem rendkívül monoton és örömtelen tevékenység lehet, ő pedig utána kezét mos és hazamegy kertés házába négy ragyogó gyermekéhez. Ez akár azt is tudatosíthatja bennünk, hogy nem csak az a hős, aki 32 km magasban kiugrik a hőléggallon kosarából és tizenkét perc szabadesés után nyitja ki törekeny kis ejtőernyőjét. Ez a halál és pusztulás teljes elfogadását kell hogy jelentse és valami olyan szintű folyamatos együttélést ezzel, ami előtt az ember szó szerint elnémul [soha nem teszünk fel kérdést erre vonatkozóan, mintha valami érinthetetlen dologról, taburól lenne szó], miközben ez a családanya nyomott induló állapotából teljesen kigyógyulva valósággal virul, korát meghazudtolva vidáman biciklizik keresztül a városon minden reggel a proszektúra felé...

Mi, többiek pedig nemcsak a halál, a holttest valóságát, hanem saját többé-kevésbé egészséges testünket is takargatjuk, cicomázzuk, illatosítgatjuk; és hiába szoktuk meg a látványokat mondjuk a különböző kórházas filmsorozatok miatt, saját *valódi* (v)iszonyulásunkat mégsem értjük, nem fogadjuk el és nem is változtatunk rajta (legfeljebb látszatra, vagy megbotránkoztatás céljából).

Holott *talán*

azért szorongunk annyira

az emberi test valósága miatt,

*mert ott egy olyan **kompromisszum köttetett a fény által teremtett** és mintegy fényből szőtt **szép forma***

(ez **Apollón** isten lényege, aki Napistenként nálunk is fontos szerepet játszott valaha, s mi megtudhattuk, hogy az emberi testben a részecskék zöme foton!)

és az élet megzabolázhatatlan, *'csúnya'* és **romlandó oldala között**

(**Dionysos!**... ez az átlátszatlan tűz már magában az anyag alacsony rezgésszintjeiben is kódolva van s melyre *szükség volt* az általunk ismert élet, a szabadság eme fokának létrejöttéhez),

hogy – eltávolodva a tökéletesség eredeti, nagyon magas rezgésszinten létrehozott szellemi mintájától – **magasabb szabadságfokon működő világ létesülhessen** olyan egyensúlyi törvények és szabályok mentén, amelyek biztosítani tudják ennek a projektnek a realizálását.

Az ember által iderittyentett, visszafordíthatatlanul és gyorsuló ütemben amortizálódó ‚második valóság’ szintjén is van azért egyfajta ‚újjászületés’ (gondolhatunk itt az új dolgok gyártására vagy az anyagok újrafelhasználására tett kísérletekre);

de ez az ‚új valóság’

amit megveszünk magunknak (mihelyt a régi megkopott vagy elavult, ill. a *piaci* – szabadságként értelmezett – *kényszerek* és az általuk gerjesztett divathullámok leminősítik): ez a *‚trendibb, menőbb, csingilingibb új’*

a ‚régit’ rögtön szemétté degradálja. És ez az ‚előregedése’ a mi álvalóságunknak egyre gyorsul

(miközben a valódi valóságot ténylegesen betegítjük és öregítjük azoknak a folyamatoknak a melléktermékeivel, nyersanyagaival és hulladékával, amelyek révén az egyre több, egyre mutatósabb és egyre hitványabb, közben egyre nélkülözhetlenebbnek látszó dolgot előállítjuk),

mindezen keresztül pedig maga **AZ IDŐ GYORSUL, az általunk teremtett valóság ideje, előidézve a fokozódó entrópiát, a világ szétesését egészen odáig, míg végül „idő többé nem léssen”** (Jel. 10, 6).

Miközben a természet (ha nem zavarunk bele) a maga élettempójának harmonikus ciklusaiban él, *a ‚második valóság’ (azaz az ember illegitim teremtésének) gyorsuló amortizációja (és ezzel AZ ENTRÓPIA NÖVEKEDÉSE) a civilizáció túlélésének kulcskérdésévé vált.*

Az ember (a kellő tudatosság és megfelelő morális színvonal hiánya miatt) **elvesztette uralmát az általa generált folyamatok felett**, és *ha a – szintén szédületes iramban fejlesztett – mesterséges intelligenciák nem veszik át az irányítást, rendszerszintű összeomlás fenyegeti világunkat*;

ha pedig átveszik, az emberi lény megszűnik ‚csúcsfaj’, a ‚teremtés koronája”, a teremtőerők reménysége, a Föld és a kozmosz dédelgetett gyermeke lenni: egyhamar áldozattá, kiszolgáltatott, alacsonyabb rendű létezővé silányul a saját tudatlansága, elvakult és amorális gögje következtében.

Érdekes megfigyelni, ahogy **az** élet uralásának hamis mámorában tobzódó, valójában viszont a tényleges irányítás utolsó reményét is elvesztett **emberi tudat mindenre kivetíti a káoszt**, amely elhatalmasodott rajta. Minden új ismerete, amelyeket diadalmas és egyre félelmetesebb kütyüi révén ‚szerez’ akár a mikro-, akár a makrovilágról, szinte kizárólag csak a rendezetlenség, a kiismerhetetlenség, a befolyásolhatatlanság, az anomáliák újabb és újabb dimenzióit nyitják meg (ld. kvantummechanika, kozmológia, virológia stb.); ahol pedig úgy véli, hogy ura a felfedezéseinek (genetika, robotika, atomtechnika, nanotechnológia stb.), ott az emberiség teljes elpusztításának útján robog lassan már lefékezhetetlen sebességgel.

Már látjuk például a Napban tomboló iszonyú és kezelhetetlen erőket, a gyilkos ‚szabálytalanság’-ok egész kavalkádját, a váratlan napkitörések, mágneses anomáliák bolygónkat veszélyeztető ismétlődéseit, sőt a napfoltminimumokban a földre jutó drasztikusan lecsökkent energiamennyiséget is kimértük, ami a minijégkorszakokért felelős (állítólag jelenleg is – cca. 20 éve – egy ilyen periódusban vagyunk, talán ezért nem tört még ki az általunk megnövelt üvegházhatás miatti világvége); már szinte említeni is alig érdemes a gammakitörés-, aszteroida-, üstökös- vagy cunami- és szupervulkán-őrületet; egyáltalán,

minden egyes (technicizált, mediatisált, vadiúj) **pillantás**, amelyet magunk köré vetünk, **egy mind extrémebb, egyre veszélyesebb, folyamatosan kaotizálódó világ képét detektálja**

(miközben mi magunk az egyre kicsinyesebb, kényelmesebb, hamisabb, önzőbb és ostobább, biztonságosnak hitt és brutálisan ízléstelen mesterséges látszat-paradicsomunkban dagonyázunk). **A média jól fel is turbózza mindezt a sötétség erőinek félelemkeltő stratégiája részeként, ami az embereket a kutyü- és infomáció-fogyasztás fokozására sarkallja.**

A kaotikus jelenségek nagyhatású megjelenítése a katasztrófa-, sci-fi- és horrorfilmekben nagyon erős negatív érzelmi hatásokat vált ki, így azok nemcsak megjósolják, hanem – a félelem hordozóinaként – meg is teremtik a rémisztő jövőt

(amelynek egy része már sajnos a jelenünk: egész TV-sorozatok mutatják be pl. a múlt század sci-fi írói által „megálmodott” felfedezések megvalósulását; ezek a jövőbelátó megérzések’ konkrét jövőbefolyásoló hatások is egyben).

Lehetne ezt a káosz-víziót kizárólag az eltorzított (hatalmi célú, ezért a félelemre játszó) vizuális manipuláció számlájára írni, de bizonyos teremtés-értelmezések más dimenzióba helyezik az egész kérdéskört: ez pedig **az ún. ’természeti véletlen’ elfogadása a teremtés-koncepción belül.** Ez azt jelentheti, hogy

bibát követ el, aki a teremtő(k) mindenhatóságának elvéhez ragaszkodva („amint fent, úgy lent” és fordítva: ugyan melyik alkotó ura *teljesen* a művének? hiszen annak annyi ’olvasata’ van, ahány ’olvasója’) célt, jelentést és kiszálazható *értelmet tulajdonít* (nagyságrendjétől függetlenül) *minden egyes dolognak és törtéetésnek.* Ugyanakkor lehet meggyőződve lenni arról, hogy minden működés mögött van valamilyen intelligens szándék és így szimbolikus jelentés is, és ennek a **’véletlen’**-koncepciónak az ellenében is úgy gondolni, hogy (többnyire, az esetek jó részében legalábbis) létezik ilyen, a tudat fényével bevilágítható értelem, miközben a nyilvánvalóan ’kiszámíthatatlan’, véletlenszerű események (mint amilyen egy ’szabálytalan’ pályán ütköző aszteroida vagy megjósolhatatlan földrengés) mögött részben hiányos ismereteink, részben (ismereteink hiányossága okaként is) a káosz erőinek éppen ilyen, rendezetlen természetű működései állnak.

[Bájosan illusztrálja a problémát egy valahai osztálykirándulás története, amikor a turistaszálláson egy katonatiszt sorra kérdezte a diáklányokat, ki milyen pályára készül, mi szeretne lenni. Egy kislány akkor nagy zavarában hirtelen azt találta mondani, hogy *filozófus*. A (nyilvánvalóan foxi-maxi) végzettségére büszke és a választól meghökkenett férfiú ekkor azt a kérdést tette fel neki, meg tudná-e fogalmazni, **mi a véletlen**. A kislány valami olyasmit felelt, hogy *véletlen nincs, csak mi nem látjuk az ok-okozati összefüggések összes szálát, amely a mélyben rejtőzik és látszólagos véletlenként bukkan itt-ott a felszínre*. Erre a tiszt elnézően megcsóválta a fejét és kivágta a marxista filozófia nagy blikkfangos találmányát: „*A véletlen a szükségyszerűségek találkozása*” – ami *lényegét tekintve* nem is különbözik olyan nagyon a gyermeki megfogalmazástól.]

A káosznak azok az erői, amelyek a véletlenszerű események háttérében állhatnak, alapvetően analógok a sötétséggel és a tudattalannal, még hozzá úgy emberi, mint kozmikus szinten.

Megjegyzendő, hogy **ezért tartozik a fény a férfias jang, a sötétség a nőies jin minőséghez a kínai tao rendszerében:** *az élet, a faj- és önfenntartás nem-tudatos minősége kaotikus és sötét a fénytermészetű értelem viszonylatában.*

Ugyanakkor ezeknek az erőknek és minőségeknek egyes elemei tudatosulhatnak, és ezt a legnehezebb jól értelmezni. Itt van példának okáért *Lucifer*, akit a lázadók közé sorolunk és erősen kaotizáló működést tulajdonítunk neki (sőt ördögi lénynek, a sötétség fejedelmének tartjuk), miközben már a neve is a világos oldalt idézi („Fényhozó”), és ténykedésének tudatossága soha nem kérdőjeleződött meg. Hamvas Béla például a legnagyobb, legfényesebb angyalnak nevezi őt, aki lebukása előtt volt és aki lesz, „ha ismét felfelé fog szállni”.

Ez a kép és az antropozófia értelmezési kerete adja a kulcsot a kezünkbe ennek a paradoxonnak a feloldásához:

A SÖTÉTSÉG, A KÁOSZ, A ‚GONOSZ‘ A TEREMTÉS ELENGEDHETETLEN RÉSZE, a mozgáshoz (tapasztaláshoz, haladáshoz, fejlődéshez, le- és felszálláshoz) **nélkülözhetetlen ellenpólus;**

így a luciferi lázadás- és szabadság-működés egy ideig ugyan az entrópia sötét erőit látszik támogatni, de ő ezt tudatosan, a nagy terv részeként teszi (a teremtésben elérendő magasabb szabadságfok érdekében) egészen addig, míg a mélypont után felfelé indulva immár maga is – jól látható módon – a fény (a tudatos Jó) szolgálatában fog tevékenykedni. Tehát *Lucifer a teremtő fényerők olyan megnyilvánulása, aki működésével a mozgást/haladást akadályozó (eredeti, tökéletes, statikus) Rend ellen hat, hogy*

a szabadságfok (≈entrópia) növelése mint végső cél és a szingularitásból kisugárzó „holografikus mátrix”, a ‚paradicsomi makett‘ mint statikus kiindulópont közötti feszültség létrehozassa a ‚fejlődést‘ lehetővé tevő, **a káosz és a rend közötti dinamikus egyensúlyi állapotot** – a világ létállapotát.

A mai kozmológia tükrében egyre elfogadhatóbbnak tűnik egy olyan világertelmezés, amelyben bizonyos értelemben **elkülöníthetők az ‚Atya-világok‘** – az eredeti, tökéletes Rend, a tervek kidolgozásának harmonikus és viszonylag állandó világai – **a megvalósulások ‚Fiú-világai‘-tól**, amelyekben a tervek *manifesztációja* a folyamatos *változás* keretében a rend és a káosz egyfajta – bonyolult egyensúlyokat létrehozó – keveredését idézi elő, és amelyeknek a peremén *talán más univerzum-buborékok születnek a kockázat, a véletlen, az entrópia erősödő dominanciájával, ami újabb lépés az egyre magasabb szabadságfokok elérése felé.*

Ma már a fizikusok is azt vallják, hogy **a születés pillanatában az univerzum tökéletes volt és egyetlen tökéletes ‚Szupererő‘ irányította**, ez szakadt szét (későbbi Planck-idők során) **a ma ismert kölcsönhatások erőire**, amelyek megformálták a kozmosz anyagát, működésmódját és formavilágát. Ez azt jelenti, hogy **A VILÁG AZ EGYTŐL, AZ EGYSZERŰTŐL ÉS A TÖKÉLETESTŐL HALAD A SOKFÉLE, A BONYOLULT ÉS AZ ESETLEGES FELÉ. A folyamat mélypontján** (ld. *Dark Age* vagy *Káli Yuga*: „*A mélypont ünnepébe*”...) **az adott rendszer eléri a számára lehetséges legnagyobb szabadságfok, a káosz csúcspontját** (ezek a periódusok a nagyobb rendszereken belüli kisebb és még kisebb rendszerekben is bekövetkeznek), és **ekkor vagy összeomlik/szétesik, vagy** – stabilizálva magát ezen a szinten – **megindul a szerveződés egy ‚magasabb szintje‘ felé.**

És ha NEM is teljesen EGYÉRTÉLMŰ, amit egy fizikus úgy fogalmazott meg, HOGY a rendezettség és rendezetlenség, kozmosz és káosz határán **MINTEGY VÉLETLENSZERŰEN JELENNEK MEG A SOKSZÍNŰSÉG** ama káprázatos (és, tegyük hozzá, talán valóságosan ‚káprázatos‘) **VILÁGAI**, amelyeket mi most univerzumnak ismerünk, az valószínűnek látszik, hogy **az abszolút rend és a totális entrópia kontaminációja és elegyedése** hozza őket létre egy – az adott rendszerre kalibrált – *egyensúly megmaradása mellett*. Láthatóan ilyesmi **a mi rendszerünk lényege is: a kvázi-véletlenek szabadságával mint kockával játszó élet-gyermek** (M. Jackson: *Black or White*).

Világunk átélhető gyönyörűsége abból fakad, hogy **érzékeny egyensúlya teret tud adni úgy a tervezésben megörökített szellemi nagyszerűségnek, mint az élet pazarló káoszában burjánzó változatosságának.**

Ez viszont egyszersmind láthatóvá teszi azt is, milyen elképzelhetetlen, **tudatos és folyamatos erőfeszítés szükséges a teremtés egyensúlyának fenntartásához.** A *keresztény teológia* hol felismerte, hol – többnyire – maga elől is igyekszik eltagadni a teremtett világnak ezt a törekénységét, miközben a sötétség és a világosság harcát nem győzi agyonhangsúlyozni (a hívek megfélemlítése, ill. ‚jóra nevelése‘ céljából).

Az ördög ugyan *nem alszik*, de előbb-utóbb úgyszólván legyőzöttek...

Akkor meg miért kellene annyira küzdenünk ellene?

Itt is *kényes egyensúlyról van szó, a kétség és a remény, a győzelembé vetett hit és az érte teendő erőfeszítés, a negatív tapasztalatok és a szebb jövő lehetőségességének egyensúlyáról.* Ebben az értelemben a vallásos tudat irreálisnak ható hit-potenciálja és *dicsőítő kultusza felfogható úgy is, mint annak a szükségletnek a kifejeződése, hogy a teremtőerő mindig vissza tudjon húzódní a megvalósulás viszonyosságai elöl önnön ,eredendő tökéletességének' várába,* erőt gyűjteni a tökéletlenség világában tobzódó káosszal (a teremtés hajtóerejéül szolgáló ősenergiával, élet-fluidummal) folytatandó további harcokhoz.

Sokkoló lehet a felismerés, hogy nem egészen igaz a madáchi Lucifer vádja, miszerint a világ, mint a ,teremtője dicsőségére írt költemény' „évmilliókig eljár tengelyén, míg egy kerékfogát újítani kell”;

mert bár a bölcsen megalkotott törvények valójában nem is évmilliókra, hanem évek milliárdjaira biztosítják a világegyetem működését, azért állandóan akadnak benne ,tennivalók', ,karbantartási és renoválási' munkák, nem beszélve a veszendő emberi tudat és lélek tanításáról, neveléséről, tulajdonképpen folyamatos ,víz fölött' tartásának nehézségeiről; és mindemellett **a pólusok, a ,Jó' és a ,Rossz', a Rend és a Káosz játszmája sincs** – legalábbis a részletek vonatkozásában és minden valószínűség szerint – **előre eldöntve;** Einstein talán tévedett, *Isten (a Teremtő Szellem) talán mégis ,kockajátékos' (is) egy kicsit.*

Leginkább megszállott bibliai próféták és Savonarolák dörgedelmeiben érhető tetten a félelem, hogy *a Sátán nem csupán az egyes ember lelkét környékezi meg és dönti romlásba* (hatalmas hadsereget toborozva így saját céljaihoz, ld. közelebből például Szent Ágoston vagy Luther személyes küzdelmeit), *hanem az egész anyagi világmindenségben jelen van és barcol a Rend-fenn(!)tartó erőkkkel szemben;* az úr képei például mintha azt mutatnák, hogy **a kozmikus szintéren a Fény csodálatos színes világai a sötétség óceánjában úsznak...**

Ez a kép csak most lett *ennyire hangsúlyos,* hogy kvázi bevilágítottuk (hiányos, de önhitt) tudatunkkal a mindenség tereit; *az emberiségnek eddig nem kellett ilyen szorosán együtt élnie egy ilyen bámulatos, egyszersmind fenyegető világképpel.*

Amikor éjszaka felnézett a csillagos égre, az ember ezt a képet már korábban is látta, félt és gyönyörködött is egyszerre: félt a sötétől és gyönyörködött a fénykincsen, mint aki barlangja boltozatán gyémántokat fedez fel; ám *nappal* mindez eltűnik és elfelejtődik, amikor **a Nap** (az általunk ébernek becézett hétköznapi tudat) **fénye** gyakorlatilag **kitakarja előlünk a valóságot.** Mint korábban már elmondtuk, **a napfény** (*≈ tudat*) **és a Föld atmoszférájának** (*ami főleg vízpárából és levegőből, tehát lélekből áll*) **összjátéka teremti körénk az általunk égboltnak nevezett gyönyörű, reménykeltő és mindent-feledtető kék burát** (a terem[tés]buráját!)...

Csak most, a XXI. századi úrkutatási eredmények nyomán ébredhet rá a hétköznapi ember arra, hogy **az ,ég' valósága** fizikai értelemben **az, amit éjszaka lát, a világűr valósága,** amelynek alapján sötét és hideg tereiben épp csak pislákolnak a fény szikrácskái

(legyenek azok csillagok {*lelkek,* ahogyan régen mondták} vagy akár hatalmas galaxisok, mind a megformált anyag kis szigetei csupán a megformálatlanság végtelen, fekete és üres óceánjában).

Kérdés, mennyire hat mindez az emberi tudatra (és tudattalanra), foglalkozik-e (ha csak ritkán is) ilyen gondolatokkal a hétköznapi ember, beenged-e egyáltalán ilyen képeket és eljut-e valamilyen felismeréshez ezek nyomán. De még fontosabb volna megvizsgálni, mennyire tekinthető valóságosnak ez a kép, és milyen más képek és képzetek írják felül ezt az ember gondolat- és hitvilágában.

Példának okáért lehet a végső valóság képeként egy örökkévaló, ,kívül' változatlan, ,belül' folytonosan áramló/hullámzó szín- és hőóceánt látni, a szeretet tengerét, a lélekszülő Élet-óceánt, amiben egy szemernyi feketeség vagy sötétség sincs. Ám

abban **a maya-valóságban,** amelyben mi itt és most élünk és eszmélünk (s amely bizonyos értelemben talán tényleg nem egyéb, mint „a Teremtő – Brahma – álma”), ebben az illúzió-világban (amelynek illúzió-voltára csak kevesek és ők is csak hébe-hóba látnak rá) **az általunk észlelhető objektumok** ,efemer' természetűek, **nem tartoznak az örökkévaló Rend világához, mind ki vannak téve a pusztulás, a Káosz, az entrópia erőinek.**

Az egész témakör leglényegesebb eleme

A FÉNY VILÁGÁNAK TÖRÉKENYSÉGE, A HIT ÉS AZ EMBERI LÉLEK HELYE A TEREMTETT VALÓSÁG FENNTARTÁSÁBAN.

Ebben az összefüggésben különös megvilágításba kerül **JÉZUS** szerepválasztása: itt főleg **az Atyával (a teremtő Szellemmel) való azonossága hangsúlyozott vállalásáról** van szó

[mintegy a Lélek, a Szeretet-Anya *helyett*, ami talán természetesebbnek tűnne. Egy veronai Szentháromság-képen éppen ez látható: a Krisztus **jobb**ján ülő **JÓ** angyal (akinek a bárányait Ő eteti) **piros** ruhában van (ez a Lélek/Élet színe), a **bal** oldali **kék** ruhástól viszont elfordul (ez a Szellem, az Atya képviselője)...].

Természetesen EGY TEREMTŐ FIÚ értelemszerűen a Teremtő Atya ‚képe és hasonlatossága’ is, de a hangsúlyos beazonosulásnak feltehetően **célja** is van, mégpedig **a teremtésbe (és a Teremtőbe) vetett hit megerősítése**. Voltaképpen azt jelzi ezzel, hogy Ő (IS) **A TEREMTŐ**

(a modern keresztény teológia – ha nem is mondja ki nyíltan – egyre inkább ugyanezt erősíti), miközben a Teremtés összes titkát és egész szerkezetét nyilvánvalóan nem tárhatja fel.

(Az emberiség a mai napon sem *ért*t még arra, hogy *megértse*: **mi egy Fiú-univerzumban élünk**, egy Teremtő Fiúisten világában, **miközben az emberi lelkek** szó szerint **az Atya/Anya mag-zatai**: a {fehéres-kék, hideg} atyai energia magjai termékenyítik meg a {vörösbe játszó} anyai hő- és színtengert, mint a villámok a Földön az ‚őslevest’:

az egyedi lélekben az Anya-óceánból lett szeretet-burok az Atya-isteni szikra Szellem-magját óvja).

De nem csak ez, hanem *az sem mondható ki* egyelőre explicit módon, *hogy milyen*

HATALMAS (SZINTE LEGFONTOSABB) ERŐFORRÁSA A TEREMTÉSNEK A SÖTÉTSÉG KÁOSZ-ERŐIVEL VALÓ HARCÁBAN AZ EMBERI LELKEK TÁMOGATÓ ODAADÁSA. Ezért

fontos megérteni, hogy **AZ EGYES EMBER HARCA önmagában és a világban a széthúzó-romboló, demoralizáló-megbetegítő hatásokkal szemben**

A VILÁGEGÉSZ HARCÁNAK FONTOS RÉSZÉ, és eredményei vagy kudarcai döntő módon befolyásolják a teremtés sorsát.

Meg kell érteni, hányféle módon támad **a sötétség** (például a még-nem-aktuális, ezért illegitim ‚szabadság kivívásának’ vagy a ‚boldog élet jogosságának’ égisze alatt, de a modern élet számtalan fizikai és intellektuális kényelmi igényének létrehozásával is), és hogy e támadások **célpontja az emberi lélek** (s ez a behatolás olyan eredményes, hogy **a lélek mint önálló szubsztancia pusztá léte is feledésbe merül**): ***el kell feledtetni vele eredeti szerepvállalását, mert az emlékező és tudatosodó emberi lélek nehezebben démonizálódik*** (minden luciferi vagy ahrimáni, érzelmi, tudati vagy fizikai beágyazottság ellenére is). **Az** általuk **megszállt** (mert lelküket elfeledett) **emberek nehezen veszik észre, hogy a tudattalanjukon keresztül nagyenergiájú, nagyon is tudatos sötét lények dolgoznak a világban a teremtés tervével szemben.** Azt, hogy egy hétköznapi hibás működés

(legyen az restség, mulasztás, hiányos tudás, ál-kompetencia, negligencia, cinizmus, önkontroll-vesztés, hazugság vagy átverés, de akár csak egy káromkodás, elszólás vagy ‚apró’ szeretethiány is)

hogyan szolgálja a Káosz erőit, nagyon nehezen ismeri fel még a magát nagyon fejlett tudatúnak vélő ember is. Ezeknek az erőknek a természetéről a hétköznapi ember alig tud valamit (hacsak nem vette komolyan a szószékéről elhangzottakat), főleg pedig azt a hatást nem látja, amit benne magában ezek az erők már elértek.

Küzdvé a fáradtságos munkával megteremtett külső-belső Rendet veszélyeztető hatásokkal, **minden ember megpróbálhatja önmagában és a környezetében felfedni ezeket a működéseket, felismerve, hogy ő maga is része ennek a fajta ellenerőnek**

olyan mértékben, amilyen mértékben enged a ‚könnyebb’ vagy rövidebb ‚királyi út’, az olcsó siker vagy a felsőbbrendűségi illúzió, az önzés, a kényelem vagy a hatalom csábításának (és még sorolhatnánk).

Mindezt felszínre hozni, megvilágítani a tudat fényével – az összes ‚világi‘ tapasztalás, a tudat hamis averziói és gőgös önhittségéből fakadó kritikai attitűdje ellenében is – emberhez méltó, keservesen nehéz feladat; de csak ezen az áron lehet (a világ sokrétű, rejtett összefüggéseit meglátva) valahogy megemészteni mindazt, amit az (utóbbi évezredekben átért) ún. történelem tett elénk az életmód és világszemlélet gyors változásaiban, a hatalmi visszaélések, a háborúk, a Föld és egymás kizsákmányolásának fájdalmas folytonosságában. **Az imádat** – a felfelé irányuló csodálat és hála, amit nem szabadna embernek bitorolnia, mert **a teremtő erőket illeti** hatalmas munkájuk és annak kockázata miatt – **az emberi lélek hathatós fegyvere a leépülés és minden pusztító hatás ellen, egyszersmind a teremtés tápláléka is.**

[Egy gyógyító istennő-inkarnáció, Nana hívta fel a figyelmet arra, hogy az isteneknek szükségük van a kultuszukban megnyilvánított imádat-energiákra abhoz, hogy a magasabb létsíkokon tudjanak maradni; ezért – éppen az energiavesztés miatt – *az elhagyott templomok istenei alacsonyabb síkokra*, esetleg éppen a Földre *pottyannak*, akár emberként újjászületve (valószínűleg önmagáról is beszélt; ld. még „Az istenek a fejükre estek”...). A fentebbről szándékosan ideszületőknek – így Krisztusnak – pedig óriási energiákat kell letenniük más síkokon, mielőtt fel tudnák venni az emberi létmód energetikai állapotát, azaz fokozatos **energiavesztés** zajlik, ami a földi létben **a hatalom**, az „Oroszlánfejű Erő” **által válik teljessé**; a letett erők újrafelvételének folyamatát a felemelkedés során pl. a Pistis Sophia c. gnosztikus apokrifben írják le].

A fény energiája itt a Földön nyelődik el (alakul át) legnagyobb mértékben (éppen az élet manifesztációi által, ld. fotoszintézis), amikor is *az élettelen anyagban a fény az élet anyagává transzformálódik. Így jön létre a bioszféra, amelyben az élet végül (hosszú fejlődés eredményeként) lélekként is meg tud nyilvánulni és ebben a minőségében tudja segíteni a fény harcát a sötétséggel szemben.* Nyilván azért is jelennek meg közöttünk ún. ‚fénymunkások‘, mert **megbomlott az egyensúly és magasabb szintű tudatosságra van szükség a harmonikus működés visszaállításához** itt a ‚Sötét Kor‘ és a ‚Vízöntő-szakadék‘ peremén.

És **szükség van minden ember teremtő-javító-szépítő-építő munkájára, hogy a világ bele ne zuhanjon a káoszba.**

Ez segíthet leginkább a teremtés, a világegyetem Rendjének fenntartásán munkálkodó erőknek (ld. a MaaT-Erő eléggé nem méltányolható működését a jelen világkorszakban, amely megpróbálja tudatosítani, hogy **az egész teremtés lényege a rend**, ami nélkül minden „semmivé omolna”...). *A rend törvények létrehozását jelenti*, amelyek meghatározzák a struktúrák felépítésének és működésének szabályait, de az igazság szellemének mindent látó, mindent tükröző szeme nélkül a törvények is sötétben maradnának; **igazság nélkül** semmiben nem lehet tisztán látni, **nem lehet eligazodni: az Igazság az a fény, amely minden sötét zugba bevilágít, minden ármányt (Ahrimánt) leleplez; Ő a fény legerősebb fegyvere.**

A harc, amelyről itt beszélünk, **a Rend megteremtéséért és fenntartásáért folyik**, és ez a harc hihetetlen energiákat emészt fel. **AZ EMBERI LÉLEK A CSATATÉR;** és ő bírja a Teremtő ősenergiáját, *az isteni szikrát csakúgy, mint az Élet szeretet-energiát*; és ő a legtisztább energia-szűrő.

AZ EMBERI LÉLEK talán felfogható úgy is, mintha ENERGIA-TRANSZFORMÁTOR lenne, AMI – a Földhöz/földhöz hasonlóan – **AZ ISTENI TEREMTŐ ENERGIÁT A SZERETETEN** (az együttérzésen, odaadáson, hűségen, önzetlenségen, hálán, az összes ún. ‚pozitív‘ érzelmen) **ÁTÁRAMOLTATVA, AZT ÉLŐVÉ TÉVE FELTRANSZFORMÁLJA ÉS VISSZASUGÁROZZA A TEREMTŐ(K) ÉS AZ EGÉSZ TEREMTÉS FELÉ,**

így segítve a fény-erők küzdelmét a sötétség SZÉT(H)húzó-kaotizáló erői, az ÉN-TRÓPIA világ-szétverő sötét energiája ELLEN.

A jézusi ,emberhalászat’ egyik célja is az lehet, hogy minél több lélek váljon tudatos harcosává ennek a küzdelemnek a világ szétesését generáló erőkkel szemben, tápláló és segítő energiákat küldve (cselekvéssel, imával, gondolattal, önismereti és öntökéletesítő munkával) a mindenség Atyjának, a Seregek Urának és harcosainak. *Itt lehet megértenünk, hogy bár a dicsőítés a különböző vallások papjai által kitalált, manipulatív szándékú hibás gyakorlatnak tűnik*

(ahogy az embereket birkaként terelik a templomba valami számukra felfoghatatlan léptékű ,ügy’ szolgálatára hivatkozva, és kényszerítik őket fenyegetéssel, zsarolással, esküvel, mézesmadzaggal a ,hitvallásra’ {az eszközök szintjén tumbol a káosz}),

a cél mégis hiteles; az ima – ha az valóban odaadás, hála és dicsőítés – mint pozitív energia elengedhetetlenül szükséges úgy az egyedi lélek, mint az egész teremtés számára.

[És ma már – hála istennek! – egyre több pap is azt teszi, ami az igazi hivatása: tisztán, lélekből kezdenek beszélni és tenni, nekimennek a felesleges dogmáknak, amelyek csak eltántorítják az embereket a valódi istenszeretettől és emelik, emelik a lelkeket teljes erejükből, hogy a szeretet és hit segítségével ,felőjenek ehhez a feladathoz’ (ahogy mondani szokás): ha nem is a gonosznak szembeszegüléssel, inkább a szép, a jó, a tiszta arányának növelésével, az élet pozitív erőinek erősítésével. Mindennek a felismerése sok emberben oldhatja és oldja is fel – reményeink szerint – a kétségek, értetlenkedések és ellenállások görcseit].

Olyasmiről van itt szó, ami a legképzettebb ember számára éppúgy igazság-tartalommal bírhat, mint ahogy a legegyszerűbb ember is járhat ezen az úton, ha nem is tudja megfogalmazni, miért él így. Voltaképpen

minden egyes emberi lélek azért jött a Földre, hogy más-más módokon bár, esetleg sokáig teljesen öntudatlanul vagy éppen le-leterve az útról, mégis ugyanúgy szolgálja a Fény teremtő- és a Szeretet fenntartó-erőit, mint azok, akik tudatosan, hivatásukként végzik ezt –

minden leányékoltság, kétség, minden elvesztegetett idő és kudarcos életesemény ellenére.

Ugyanakkor *fontos látni, hogy a fényerők győzelmébe vetett kritikátlan hit éppúgy árthat – remélhetőleg csak átmenetileg – a ,teremtés ügyének’, mint a sötétben bolyongás.*

Ha az ember túlságosan biztos abban – és ezt teszi sok ártatlan, vagy csak magát annak képzelő ,naív’ lélek –, hogy mindenki jó, minden szép, és az egyetemes ,Jó’ (már amit az ember annak tart) legyőzhetetlen, akkor a valóságból jövő információk előbb-utóbb olyan brutálisan **megcáfolják ezt**, hogy a lélek vagy teljesen bezárkózik vágyai álmvilágába, vagy csalódottságában meghasonlik önmagával és a sötét erők csapdájába esik.

De azoknak, akiknek a tekintete tiszta marad és legalább megpróbálnak elfogulatlanul tekinteni a világra, *fel kell hogy tűnjön a fény erőinek erőlködése és csatavesztései* (ami sehogysem vág egybe várakozásukkal), **a világ egész működését jellemző igazságtalanság és a mindenben jelen lévő hazugság, de még a fényesnek tűnő dolgok**

(a jólét, a ,napos oldal’ , a pénzen megvásárolt, esetleg hazug módon, csellel vagy erőszakkal, ,hatalmi technikákkal’ megszerzett ,boldogság’ – az aranyozott vaskalitka)

csillogásának hamissága is. Mindez nehezen megmagyarázható **torzulásnak tűnik a Jó elvárt uralmához képest, és az ostobácska emberi igazságérzet** azon az oldalon **kezdi számonkérni** mindezt, ahonnan lelke álmainak beteljesülését várta: a teremtőerők oldalán (azt gondolva, hogy a Rossz látható ,diadala’ valami esküszegés, valami ,átverés’ – **hogy a Teremtő ,becsapta’** a Benne és **az ő jóságában bízó lelket**). **Ahogy az őt ért igaztalan csapások miatt Jó(!)b perlekedik a ,Sátánnal lepaktált’ Úrral,** aki „az igaz embert is sanyargatja”:

„Azt mondom az Istennek: Ne kárhoztass engem... *Jó-é az néked, hogy nyomorgatsz,* hogy megútálod kezdednek munkáját, *és a gonoszok tanácsát támogatod?...* Jól tudod te azt, hogy én nem vagyok gonosz, még sincs, a ki kezedből kiszabadítson... mielőtt oda megyek, honnét nem térhetek vissza: a sötétségnek és a halál árnyékának földébe... **hol nincs rend, és a világosság olyan, mint a sűrű setétség”**

(Jób 10. 2, 7, 21-22),

vagy ahogy Dosztojevszkij Iván Karamazovja az ártatlan kisgyermek szenvedése okán ugyancsak fellázad ‚Isten rendje’ ellen: „Érted te, mi az, hogy egy kis teremtes, aki még fel sem tudja fogni, mit tesznek vele, azon a förtelmes helyen (...) veri felsebzett mellét aprócska öklével, és (...) fohászodik az „Istenkéhez”, hogy védje meg őt – (...) érted te, mire való, miért kell ez a képtelenség?! Azt mondják, hogy enélkül meg se lehetne az ember a földön, mert nem ismerné meg a jót és a rosszat. De **minek megismerni azt az ördögadta jót és rosszat, ha egyszer ennyibe kerül?** Hisz akkor a megismerés egész világa sem éri meg annak a kisgyermeknek az „Istenkéhez” való könnyes rimánkodását. (...) A legalázatosabban beismerem: **sehogy se tudom megérteni, miért van így berendezve az egész (...), képtelen vagyok beletörődni, hogy eszerint éljek.**(...) A tulajdon szememmel akarom látni, ahogy a dámszarvas az oroszlán mellé fekszik, meg ahogy a leszúrt ember felkél, és összeölelkezik gyilkosával. Itt akarok lenni, amikor egyszeriben mindenki megtudja, miért volt mindez. (...) De (...) **ha megérem ezt a percet, vagy feltámadok, hogy tanúja legyek,** (...) a gyermekének hóhérát átölelő anya láttán, **a többiekkel együtt valóban én magam is ezt kiáltom: „Igazságos vagy Te, Urunk!”** – (...) én mégsem akarom akkor ezt kiáltani. (...) Ezért teljesen **LEMONDOK ARRÓL A LEGFELSŐBB HARMÓNIÁRÓL. NEM ÉRI AZ MEG EGYETLEN CSEPP KÖNNYÉT SEM AKÁR CSAK ANNAK AZ EGY MEGKÍNZOTT GYERMEKNEK (...). Túl drágára,** egyáltalán nem a mi zsebünkhöz szabták a harmónia árát, nem tudunk mi olyan nagy belépődíjat fizetni. **Ezért hát a magam belépőjegyét sietek visszaadni.**” (Dosztojevszkij: A Karamazov testvérek, Második rész, Ötödik könyv, 4. Lázadás, kiemelések a szerzőtől)

Ha kizárólag a lélek reményei felől látjuk a földi élet valóságát, akkor ezek a lázadások, tagadások és számonkérések jogosnak tűnhetnek (a lélek, mint a ‚tabula rasa’-val induló gyermek, meglehetősen tudatlansággal és ártatlan bizalommal indul neki az élet kalandjának). **De** ezzel – mint a tudatlansággal (az ‚avidjá’-val, minden szenvedés ősokával, ami tkp. a keleti ‚eredendő bűn’-fogalom) általában – csak ártunk magunknak és a világnak is. **Ezért kell MEGISMERNÜNK A TEREMTÉS VALÓDI TÖRTÉNETÉT, benne a szellem és a lélek,**

AZ EMBER SORSÁT ÉS KÜLDETÉSÉT.

Végeredményben azt kell megértenünk, hogy bármennyire vágyjuk is a Jó erőinek legyőzhetetlenségét vagy akár csak dominanciáját, ez most *nem aktuális*, mert **most a Gonosz** („a Sátán, ama régi kígyó”) **ideje van soron;** ez mutatja meg nekünk a maga erejét, céljait, működésmódját: gyilkos csapdáit, hazugságait, erőszakosságának és pusztító természetének alattomoságát, ravasz manipulációinak átláthatatlan szövevényét.

Mindaz **a sok szörnyűség** és gyötretés, igazságtalanság **és szenvedés,** ami az emberekkel történik (és amelyekből még mindig-mindig hősiiesen talpraállunk valahogy!)

azért van, hogy megértsük az okát és következményét minden döntésünknek, és hogy végül elváljon ‚ocsú a búzától’, Jó a Rossztól az ember elméjében és a kozmikus tudatban is, hogy legutoljára a magasabb tudás fényében igaz módon egyszüljenek újra.

Aki ‚beválasztja a Rosszat’ az életében, az olyan, mint a jeges pályán különórákat vett tanuló vezető: nagyon megkínlódik ugyan, de végül megtanulja az autót: a saját életét kézben tartani; aki viszont kerüli a nehézségeket, a konfliktusokat és a szenvedést, az nem ismeri fel a dolgok valódi természetét és egész életét félálomban, a negatív erők nem tudatosuló vonzaskörében tölti.

AKINEK NINCSENEK VALÓDI ISMERETEI A ROSSZRÓL, ABBAN EZ A TUDATLANSÁG MAGA A GONOSZ.

A ‚jó ember’ esetében paradox módon éppen a rosszban-nem-hívés, a sötétség – ismerethiányból is fakadó – elutasítása az ő vakfoltja, árnyék-Énje, amely *benne magában öntudatlan ellenállásként és/vagy lázadásként jelenik meg, környezetében viszont a káosz-erők valóságos tombolását váltja ki.*

Ezért teszi elénk Tolsztoj a „Ne állj ellent a gonosznak” oly nehezen érthető parancsát: mert ez **az ellen-állás mindennél jobban kedvez a sötétség erőinek.**

Ezek az elfojtott káosz-erők hol **betegségeként, kár- vagy balesetként**, hol minket (is) sújtó **pusztító természeti csapásként**, hol mint **a környezet** (társadalom, család, házasság, szomszédok, barátok, munkahely) **kapcsolati anomáliái, vagy** – szélső esetben, valamiféle (akár csak időszakos) ‚megszállás’ tüneteként – **egy** velünk hangsúlyosan ‚tükör’-kapcsolatban lévő, **hozzánk tartozó ember ‚ördögi’**

(segítség-megtagadó/időhúzó, empátiahiányos, igaztalan, könyörtelen, összezavaró vagy hazug, megvezető/kicselező, hisztérikus/támadó, lehúzó/megalázó, elnyomó/elfojtó, gátló/akadályozó, kaotizáló/pusztító, tudattalan/tudatlan, jóval-szeretettel **vissza-élő** és egyéb ‚gonosz’)

működésében fognak megmutatkozni.

Mindez jól szolgálja azt, hogy az ember végre megértse, milyen erős a Gonosz, mennyire nem lehet tagadni, semmibevenni, háritani az erejét és hatalmát, amelyet az ember fölött gyakorol – ha nem rajtunk, akkor a környezetünkön

(s így végül természetesen rajtunk is, *az ellene való* – akár *öntudatlan* – *küzdelem során* előhívva vagy megteremtve bennünk mindazt a rosszat, aminek a pusztá létezéséről sem akartunk tudni).

Ezért szükséges annyira – a ‚jó’ erők melletti tevőleges kiálláson kívül – az élet egészének félelemtelen, elfogulatlan szemlélete és kényelmetlen, riasztó, ‚negatív’ oldalainak megismerése és elfogadása is.

Mint más vonatkozásokban is, itt és most is **annak ELLENÉRE** kell(ene) **hinnünk az áhított Jó győzelmében, hogy az jelenleg** (mintha) **vesztésre áll**(na) – mert csak ez a hit lehet képes legalább a jelenlegi (már egész világunk fennmaradását veszélyeztető) brutális támadás visszaverésére, a megbomlott egyensúly helyreállítására és jövőbeli fenntartására.

A ROSSZ CSAK A JÓ ÖNMAG(V)ÁBA VETETT HITÉVEL ELLENSÜLYOZHATÓ.

Amikor azt mondja Jézus: „**Ha** akkora **hitetek volna**, mint a mustár**mag**, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és **semmi sem volna lehetetlen néktek**”

(Mát. 17, 20; Márk 11,23; Luk. 17,6),

akkor valószínűleg arra gondol, hogy **az ember a saját – szeretet-burokban élő isten-szakra lelkének – eredendő jóságába (azaz a teremtőerők és az élet jóságába) vetett hitével válik isteni lényé, isten-emberré, a káosszal vívott harc győztes felkentjévé, aki mindenre képes, mert a Teremtő „képe és hasonlatossága”. A hit pedig az, ami: ha kell, a ‚józan ész’ ellenében is fenntartott meggyőződés és belső tudás arról, amibe a lélek a bizalmát vetette, amikor a létbe lépett: a Teremtő és a Teremtés eredendő jóságáról, szépségéről és nagyszerűségéről.**

A HIT nem a ‚tudás’ hiánya (ahogy ezt a ‚tudomány’ hívői gondolják), hanem többlet: AZ összes (hiányos, esetleges) **tapasztalatot és (az új ismeretek által folyton relativizálódó) ‚tudást’ felülíró, azok ellenére örökké élő ŐSBIZALOM EREJE a lélekben.**

*Szeretek – hallod? Nem azért, amit tettél,
Nem is azért, amit nem tettél meg,
hanem **mindezek**
ellenére,
ámen.*

Csorba Éva: Nem azért
Lenni, Összegyűjtött versek p. 303

Ám a teremtés jóságába vetett eredeti hit

[a teremtő reménye: „És látá Isten, hogy jó” (Móz. 1, 10) és a lélek bizalma]
a civilizációnak is nevezett társadalmi formációkban átélt borzalmak hatására **megrendült**.
Az utóbbi évezredek során az emberiség egésze olyasmint élt át, ami csak Jób igazságtalan megpróbáltatásaihoz hasonlítható:

hiába minden jó szándék, igyekezet, bizakodás, hiába a törvények betartása, **a világ rosszal fizet a jóért**, a tisztességet meghurcolják, az igaz ember belerokkan a saját jóságába, a gonoszság tort ül, dőzsöl és pöffeszkedik, parancsol és kifosztja a szorgoskodókat, elveszi életük munkájának gyümölcseit és végül magát az életet is. A lét minden területét átszövi a hazugság, a csalás, az átverés, az erőszak és a pusztítás –

a lélek pedig értetlenül szenved: ha isten megengedi ezt, akkor vagy nincs, vagy legalábbis nem mindenható, ,nem ura a helyzetnek’, talán magával ,az ördöggel cimborál’.

És bár „az élet szent okokból élni akar” és ezért az *egy ember maga is beáll a hazudozók és csalók közé*, maga is megpróbálja kizsákmányolni és kifosztani testvéreit, *hogy ha már igazság és igazságosság nincs, legalább ő maga ne a lúzerek között, hanem a szerencsések között sétálgasson ,az élet napos oldalán’* –

azt azért legbelül még a legmegátalkodottabb ,vétkes’ is érzi, hogy *valami nagyon nincs rendben a teremtésben:*

olyan erőknél és olyan lényeknél adatott hatalom a lelkek fölött, amelyek és akik biztosan nem a ,jó’ oldalán állnak.

Ilyen körülmények között voltaképpen érthető, hogy **az isteni-szellemi létezők kultuszában** döntő szerepet játszó, mintegy **tőlük maguktól eredő dicsőítés** sokakban kelt ellenszenvet, és némi joggal azt is gondolhatják erről, hogy ez a valószínűsíthető **eredője az** emberi társadalmat alapjaiban aláásó **egocentrizmusnak, nárcizmusnak, önbizalom-túltengésnek és önfényező magamutogatásnak.**

Nehéz megmagyarázni, hogyan lehetséges az, hogy magas színvonalon álló szellemi entitások azzal vannak elfoglalva, hogy önmaguk nimbuszát építtessék (miközben tevékenységük emberfeletti szintje, isteni célja és kozmikus volumene egyfelől magától is nyilvánvaló, másfelől azonban ezek ,eredménye’ legalábbis kétségeket ébreszt az átélő lélekben.)

Talán ezzel függ össze, hogy vannak, akik szerint „ez az egész” ijesztő és bonyolult, „elérhetetlenül magasznak feltüntetett” hierarchikus kuszaság valójában csak „a 3. és 4. dimenzió létsíkja közötti kozmikus átjáróra érvényes fogalmak, szabályok és törvények összessége”. A gnosztikus felfogásból következően pedig – az előbbieket megerősítő módon – itt csupán az alacsonyabb aiónok entitásaival, olyan arkhónokkal van dolgunk, akik annál hatalmasabbnak szeretnének látszani és annál inkább elvárják a tömjénezést, minél lejjebb vannak a ,felsőbb egekhez’, a ,tisza fény hazájához’ képest.

Ez a hiúságnak tűnő folyamatos **öndicséret** ugyanakkor nemcsak visszatetsző, hanem mélységesen amorális is, amennyiben igen **rossz példát szolgáltat az embereknek** (akik úgy tekintenek isteneikre, mint akiket utánozni maga az üdvösség).

A rábaközi magyar hagyomány (YO TENGRIT) nem is takargatja a véleményét ezzel kapcsolatban:

„JÓ ISTENEK nem várnak imádatot, csak cselekedetek összhangját várják... Jó istenek részeink, mink részeik vagyunk. ...**Ki dicsőítené önmagát** tehát, orcáját nem piritandó? Mondja-e, ki dolgát jól végezte: ajnároljatok, dicsőítsetek? **A sikerében bizonytalannak fontos ez!** Jó uralkodók, NÉPEK ELEI, utálnak hízelkedést, talpnyalást. ROSSZ ISTENEK, gyarló istenek hízelkedést, tömjénezést áhítanak. Rontják a jót, hamisítják az igazat, haragiuknak sem urai, mérgüket világgá fújják. Így támad káros kötés, káros oldás.”

Ugyanakkor mégis mintha a zsidó-keresztény kultúrától nem érintett *ősi törzsek*nél is lenne valami hasonló:

a vadászok mindig is *szerettek eldicsekedni* vadejtő *képességeikkel* és máig igyekeznek minél jobban kicifrázni a történeteiket, hogy elbeszélésük elszórakoztassa a közösséget, példát adjon és őket magukat magasabbra emelje az otthon maradtak szemében; a törzs pedig mindig is arra törekedett (érthető okból), hogy tagjait megbecsülje, teljesítményeiket a lehető legjobban elismerje: *a „bőstettek”* regékben, legendákban, mítoszokban és különféle rítusok, szertartások, dalok és táncok által való megőrkítése, *megőrzése, átadása a következő generációknak a törzsi kultúrák alapja*. Ezzel emelik ki azokat a tulajdonságokat az individualizálódás folyamatából (ügyesség, bátorság, hűség, okosság stb.), amelyek leginkább alkalmasak a túlélés biztosítására és így továbbadandók a jövő nemzedékeinek.

Ez azt is jelent(het)i, hogy *a dicsőség mint mentális tényező eredendően hozzátartozik az emberi (és így az isteni) státuszhoz*.

De mivel *vannak olyan emberek (elsősorban nők), akik nem hogy nem fényezik magukat, hanem éppenhogy rosszul tűrik a dicsőítést és igyekeznek (hol jól, hol hibásan felfogott „szerénységből”) lefelé kerekíteni érdemeiket, akik pironkodnak az őket érő elismerések miatt,* érdemes megnézni, milyen okai lehetnek ennek az eltérő viselkedésnek.

Az egyik ok magában a nő nemi jellegzetességeiben kereshető: *a nő sokkal inkább a lelkében él, mint a férfi (aki elsősorban szellemi – vagy inkább csak fizikai/testi – lénynek tartja magát és a lelkét néha annyira szégyelli, hogy el is feledkezik róla);* márpedig

a lélek nem tartja érdemnek azt, amit csinál (bármilyen célú és akármilyen minőségű cselekvés legyen is az); egyáltalán

az érdem mint olyan a lélek számára irreleváns fogalom, mivel az nyilvánvalóan egy hierarchikus, tehát *hatalmi beállítódással függ össze,* azaz a szellem sajátja.

Ezért van, hogy a tudatnak szinte lehetetlen még észrevenni is, nemhogy igazán megérteni és méltányolni, hogy *a nő, igaz életet élő, segítőkész, ezerfelé teljesítő, pozitív élet-alapokat és légkört teremtő nők milliói teszik a dolgukat az elismerés szinte legcsekélyebb igénye nélkül* (legfeljebb szeretet-kölcsönösséget várva el azoktól, akikre jótéteményeiket pazarolják).

Ez voltaképpen így normális, mert

a női természetű lélek számára a harmonikus, a jó és a szép megteremtése és fenntartása örömet jelent, ez az ő táplálékforrása és működésmódja, így meg sem érti, miért kellene ezért dicsőítést kapnia.

A férfi számára azonban nem maga a „jó” cselekvés okoz örömet, hanem **a teljesítmény és a vele járó dicsőség:** ő állandóan *bizonyítani akarja* (a maga számára is, de főleg mások előtt), *hogy mire képes, tehát az elismerés létszükséglete,* eredendő motivációja.

Ez gyakorlatilag **rögzíti a férfiember gyerek-státuszát (a „külső kontroll”, a megfelelni-akarás és a dacos ellenszegülés viselkedésmintáit), és az oka** is hasonló: az eredendő önbizalomhiány, vagy ahogy a pszichológia nevezi, **egy („ab ovo”: valóban már a magzati korban is meglévő) „kisebbségi komplexus”** az egész női/anyai/lelki jellegű természeti valósággal szemben.

A fiúgyermek (akiknek az életkilátásai már magzatként is sokkal rosszabbak a női/anyai természetben otthonosabb lánygyermekékénél) **egy olyan női alapzatú valóságba érkeznek,** amelyben ők valójában idegenek és ezért sokkal nehezebben „veszik az akadályokat”

(már a hímnemet örökítő **Y-kromoszóma** is **a nőnemű X-kromoszóma csonkulásával** alakul ki a legújabb kutatási eredmények szerint).

Ennek következtében **alakul ki a lélekműködés leépülése, a (hatalmi) túlkompenzálás, öntúlértékelés és narcisztikus önfényezés gyakorlata.**

Ez annyira elterjedt a modern társadalmakban (amelyek világképük hiányosságai miatt kezelni nem tudják, tehát elfogadják és a tolerancia elvére hivatkozva megpróbálják természetesnek tekinteni ezeket a torzulásokat), hogy már a nők egy része is hasonult: mivel 'beálltak a sorba' (magukévá téve a patriarchális rendszerek szabályait és túlteljesíteni igyekezve elvárásait), már *nem azért élnek és dolgoznak, mert jónak lenni jó*, mert csodálatos dolog, hogy az ember létével és tevékenységével hasznára tud lenni a teremtésnek és a többi létezőnek – *hanem hogy 'elismerjék', vállonveregessék őket, pletcsniket és férjivadalmazást harcoljanak ki maguknak.* Nagyon megrázó belelátni abba, hogy ilyen alacsonyrendű célok váltották fel az eredeti odaadást a teremtés nagyszerű ügyének; hogy a világ nagy része (elsősorban a fehér ember civilizációja és az általa tönkretett más kultúrák talajt vesztett lelkei) ilyen alantas, egyszerűen retardált és romlott motivációk mentén mozog.

A férfi-világ ellenpárját, az eredeti női (magáért a világ javáért való) életet és cselekvést napjainkban ezernyi tényező akadályozza, teszi csaknem lehetetlenné, fordítja át szenvedésbe, sötétségbe, végül sokszor betegségbe és halálba (ld. 'a sötétség szentje', Teréz anya vallomásait).

A természetes (és ezért 'könnyű' és 'boldog') létezés helyett hajszolt, a nőtől alapjában idegen képességeket és sokszor emberfeletti (szellemi és fizikai) teljesítményeket igénylő, lélekölő és minden vonatkozásban 'emberpróbáló' életet vállal az, aki belemegy ugyan, de nem akar a végsőig beleprostituíródni ebbe a 'szép új világba'...

Szinte senki nem akarja megérteni, hogy a **'civilizált' fehér ember 'könnyű és boldog' élet utáni vágya azért jogosulatlan (és végső soron természetellenes), mert hiányoznak hozzá a valódi képességei**

és ezek (nyilvánvalóan sok munkát és alázatot igénylő) **bepótlása**, az önmagán való lassú és fáradtságos munka, önISMERET-tanulás és önÉPÍTÉS helyett a társadalom olyan struktúrájának felépítésén ügyködik, amely **mások képességeinek és munkájának kihasználásával** (magyarán mások kizsákmányolásával) **biztosítja** a maga számára (lehetőleg fölös bőségben) a **könnyű és boldog élethez szükségesnek vélt javakat**. Mindeközben persze *olyan értékrendet alakít ki, amely mindezt legitímálja, és garantálja az oly kívánatos társadalmi elismerést is* azok számára, akik (tudatosan vagy öntudatlanul, akár legjobb meggyőződésük vagy 'belső hangjuk' ellenére) elfogadják és fenntartják a rendszer alappilléreiként szolgáló hazugságtömeget.

Az 'igaz' embernek ezért olyan nehéz együtt ünnepelnie az emberiség többi részével (pedig ő szeretne igazán – egy közösség részeként – hálát adni az élet jóságáért):

hiszen a **legtöbb mai ünnep csak cécó**, az emberiséget orránál fogva vezető hatalmasok **circuszi mutatványa a 'grundfals' megerősítésére**: szinte kivétel nélkül csak *annak kétségbevonhatatlanságát sulykolja a boldogságra vágyó lélek gyermeki életakarásának manipulálásával.*

Hiába látjuk be az ünnepek szükségességét, a 'profán' idő megszakításának eszméltető, 'erkölcsnemesítő', közösségformáló és lélekmegújító voltát, ma már **csak az lehetséges, hogy** – a negatív vonatkozások fel- és elismerése mellett – **az ember megpróbálja a hozzá hasonlókkal, szűk körben visszaadni minden ilyen alkalom eredeti értelmét, szépségét, jóságát és tisztaságát.**

És még ekkor is fennáll a veszélye annak, hogy a példaképként ünnepelt lényről (legyen az köznapi ember, uralkodó vagy helyi istenség) ezen alkalmakkor – **az ünneplés 'dicsőítés' jellegéből kifolyólag – nem a teljes igazság**, hanem csak a dicséretre méltónak gondolt tulajdonságok vagy tettek **kerülnek** (többnyire túlzó) **említésre**, megintcsak a hazugság ördögét szolgálva. *Ugyanazt a bóst az ellenfél gonosztevékeként tartja számon; az egyház megáldotta mindkét szembenálló hadsereg fegyvereit; szentté avatott királyok kezéhez több vér tapad, mint egy mászárészék benteseinek késeihez.* Ráadásul mintha minden ilyen ünneplés mögött tettenérhető lenne az a cél, hogy a hasonlóknak álcázott cselekvések eleve elfogadottak, sőt jutalmazandók legyenek.

Így aztán **az ünneplés napjainkban** csak mélyalvó tudatállapotú lények számára öröm;

egy nem korrumpálható lélek számára a dicséret/öndicséret egész fals rendszerének ismétlődő, disszonáns hangú lelepleződése.

És *amíg az ilyen ,igaz’ lélek* végig nem járja

(rettenetes szenvedések árán: „nem ember szívébe való/ nagy kínok késeivel játszom”)

a tudatosodás minden lépcsőfokát és *be nem hatol az összes* elrejtett, *elbuzudott*, nem ember szemének és szívének való kínzó és elborzasztó *igazság mélyére*,

addig az élet szépséges, könnyű, boldog oldalai (amelyek a ,rendszer’ kiszolgálóinak – kifordult módon bár, mégis – elérhetőnek tűnnek) konokul *elzárkóznak előle:*

csak akkor tárul fel előtte az élet titkos kincsestára újra, **ha sikerül az utolsó szöveget is kihúznia** a jelenkori lét sugallta illúziók és **hazugságok palotának álcázott disznóólából**, és **akkor** egyszerre megérti, miért történik mindez, hogyan és milyen Kírkék varázsolták disznóvá a testvéreit és barátait, és

megérti a Szellem – mint férfiprincípium – eredendő kisebbségi komplexusát az Élet, a Lélek, az Anya és a Természet elsődleges valóságával szemben;

és ezért megérti azt is,

hogy minden férfilélek és minden szellemi létező elemi szükséglete a „hatalom akarása” és megszerzése, az elismerés, a dicséret, önmaga ,fényezése’ és ünneplése

(az annyira kárhóztatott ,személyi kultusz’ mindmegannyi rejtett vagy nyilvánvaló, hétköznapi vagy kultikus formája – az önmaga fölött elérhető saját hatalomért való küzdelem helyett).

És itt nemcsak a tudatnak az étellel (az élet visszaigazolást nem igénylő, magábanvaló létezésével) szembeni kisebbségi komplexusáról van szó, amely komplexus az oka a patriarchális rend minden visszásságának, pusztító hatalmi gőgjének és torzulásainak,

hanem a modern valóság azon szerkezetéről is, amely szerkezetben a sötétség erői – jelenleg legalábbis úgy tűnik – fölénybe kerülnek.

És EBBEN A VILÁGRENDBEN CSAK A LÉLEKENERGIÁK KONCENTRÁLT KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL, A SZELLEM/TUDAT (AZ ELTORZULT FÉRFI) FELÉ IRÁNYULÓ MEGERŐSÍTŐ/FELEMELŐ SZERETETTEL LEHET FELVENNI A HARCOT A KÁOSZ támadásban lévő ENERGIÁI ELLEN.

A léleknek tudatosítania kell a saját helyét és szerepét a teremtésben, hogy tudásával, tapasztalatai és ösbizalma erejével helyre tudja hozni szellem és lélek, teremtő és átélő, férfi és nő megbillent egyensúlyát,

fel tudja ébreszteni a zombiként pusztító vagy mélyalvásban vegetáló, önimádatba merült és/vagy transzvesztitaként prostituálódott, a léleknek csak ,az infrastruktúráit használó’ (és kihasználó) férfi- (és elférfiasodott női)

lelkeket.

Összefoglalva:

jelenleg olyan nagyok a világunkat romboló-hátráltató-kaotizáló erők, hogy **most legnagyobb szükség a HIT-re van**, egészen pontosan arra a hármias érzületre, amit Pál fogalmaz meg: „Most azért megmarad a **hit, remény, szeretet**, e három” (Pál 1. lev. kor. 13,13);

csak ezekkel az energiákkal lehet a „Sötét Kor” plutonikusan robbanó káosz-energiáit megfékezni; és bizony most is a HIT az első (jóllehet „legnagyobb a szeretet”, ld. u.ott), **mert a léleknek a Teremtésbe, a teremtő és az őt irányító Szellembe és saját magába vetett hite és bizalma nélkül a világ** (kinek-kinek a saját világa és ezen keresztül a világegész) **igen gyorsan össze fog omlani.**

Az **„önbizalom”** (hétköznapi értelemben) **szükséges** a hatékony cselekvéshez, **de (az Egészre irányultság nélküli) önszeretet már problematikus:** igaz, hogy aki nem szereti saját magát (nincs kibékülve önmagával), az nem tud jól szeretni másokat sem, de ennek **mértéke nem lehet nagyobb, mint a ,felebarátai’ felé irányuló szeretet**, különben az egyén egocentrikussá, narcisztikussá, önzővé, vagyis az ellenerők játékszerévé válik.

Ahogy **a lélek** önmagában **hisz ,ab ovo’**

(nincsenek kétségei sem önmagával, sem a teremtett világgal, sem az élet örökkévalóságával kapcsolatban),

s ahogy ez a hit valójában tudás

(*tudja*, hogy az élet – amivel azonos – végtelen),

úgy kellene a tudatnak is hinnie önmaga teremtő küldetésében, e küldetés jóságában és erejében,

és kettejüknek éppen az ebben a hitben való egyesülése lenne a Szent Nász, amely nélkül a testnek sem értelme, sem túlélési esélye nincs.

A LÉLEK AZ IGAZODÁSI PONT, A KÖZÉP, mert az ő ereje az örök élet, a szeretet és a gyógyulás ereje, amire a testnek és a szellemnek is múlhatatlan szüksége van; **MERT A LÉLEK** „győz harc nélkül”, mert ő **AZ ÉLET,** és az élet nem ,csinál’ semmit, mert **Ő AZ, AKI VAN.**

Az Élet jelen-léte, a Lélek mindent átható örökkévaló jelene lehetne – ha a tudat nem félne befogadni – az a világot megtartó *oszlop, a világnak az a tengelye,* amire biztonsággal támaszkodhatnának a teremtőerők a káosszal, a fényerők a sötétséggel való harcukban. **A szellem nem nélkülözheti ezt a biztonságot és bizalmat a növekvő entrópiával szemben. Csak abban lehet reménykedni, hogy az igazságok fényének kiterjedésével a tudatalatti régiók homályos zugai felé, a tudattalan kaotikus energiáinak átvilágításával és az élet valódi természetének mély megértésével fokozatosan csökkennek majd úgy az egyes ember, mint világunk egészének működési anomáliái egészen addig, míg egyszer majd a létezők mindegyike – együtt és külön-külön – joggal fogja megint az életet és önmagát ünnepelni az idők végeztéig – mert**

A LÉTEZÉS (LÉNYEGÉT TEKINTVE) MAGA A FOLYAMATOS ÖRÖMÜNNEP

(és ez nem a káosszal körülvett és megtöltött, folyamatosan küszködő, hit- és önbizalom-hiányos tudat hatalmi öntömjénezése, túlkompenszált, felfényezett énképének *profán*-kultikus ünnepeltetése.

Ennek kellene a létezés örömét immár **tudatosan ünneplő lélek** állandó és örök-pillanatú, *„szent”* idejévé változnia.)

3. ENTRÓPIA ÉS IDENTIFIKÁCIÓ; AZONOSSÁG ÉS BEAZONOSULÁS

Az identifikáció fogalmának megközelítése

A beazonosulás témaköre kapcsán sokféle reakció születik; egy buddhista főiskolás például majdhogynem cinikus fölényességet artikulált annak az elvnek a fedezetéből, hogy *„ugyan már, mindez csak látszat”*; a lényeg – amit persze nem mondott ki ilyen egyértelműen – az lehetett, hogy *„minek kellene identifikálnom itt bármivel, az embernek fölé kell tudnia menni mindennek”*.

Az bárkinek feltűnhet, hogy **mindaz a sok szép és jó dolog, ami a buddhizmusból kinőtt** (együttérzés, belső nyugalom, „kegyesség”, a „nem ártani” elv, a tudat koncentrációja, egyensúly, a fölösleges kötődések lehántása stb.), ami mind rendkívül fontos az emberiség emelkedése szempontjából, olyan alapzaton nyugszik, amely **lényegében menekülést jelent mindattól, amitől félünk**: azaz, mivel nem akarom az öregséget, a betegséget, a szegénységet, a szenvedést és a halált, ezért megnezem, mi a gyökere mindennek; ezek **gyökere a vágytermészet**; ha az ember nem vágyrna semmire, nem kötődne a világ dolgaihoz és nem csábítanák el a kísértések, akkor nem szenvedne semmitől és örökké élne (amint valójában így is van, csak az elménk megtéveszt bennünket)...

MINDEN SZENVEDÉS ÉS HALÁL OKA TEHÁT A KÖTÖDÉS, LÉNYEGÉBEN AZ IDENTIFIKÁLÓDÁS A MAYA-TERMÉSZETŰ, VALÓSÁGNAK TÚNÓ, DE A LÉLEK VALÓSÁGA SZEMPONTJÁBÓL LÁTSZAT-VILÁGGAL.

Ez a nagyvonalú rálátás az igazságra éppen csak a saját félelmi motivációját (így önmaga lélek- és szeretethiányos voltát) nem ismeri fel, és lehetőséget ad egy olyan kívül- és felülállásra, ami – lényegében – akár amorálisnak is tekinthető

(ugyanúgy, mint a spirituális térfélen sűrűn hallható tanítás a legrövidebb és legkényelmesebb, ún. „királyi út”-ről, ami lényegét tekintve a tapasztalások és szenvedések, kitérők és megpróbáltatások krisztusi útján járó „tudatlan többség” fölötti fölény – és rejtett hatalmi igény – artikulációja).

A PROBLÉMÁKAT ilyen és ehhez hasonló IDEOLÓGIÁKKAL HÁRÍTÓ EMBEREK ugyanis **NEM AKARJÁK FELISMERNI ÖNMAGUKAT AZOK OKAKÉNT,**

és így – illegitim módon – **a kauzalitás fölé helyezik magukat**

(miközben a játék, amelynek saját akarataukból résztvevői,

az ok-okozati összefüggések kötelező érvényű szabályrendszere mentén működik).

Akik **nem tartják be a játékszabályokat**, azok a többi játékost hozzáik igazságtalanul hátrányos helyzetbe, magukat jogosulatlan előnyhöz juttatva: **tehát erkölcselen és igaztalan módon járnak el a becsületesen játszókkal szemben**, akik viszont **vállalják saját szerepüket a játék alakulásában**, megpróbálják vállalni a felelősséget tetteikért és **mélyen átélve az általuk másoknak és mások által nekik okozott fájdalmat, igyekeznek a tanulságokat levonni és felhasználni az előrehaladáshoz**. A valódi nagy fejlődés előfeltétele pedig éppen ez, és **mi** – minden jel szerint – **egy evolúciós kísérlet részesei vagyunk** itt a Föld nevű bolygón. **A magukat a szabályok alól kivonók (a NEM-AZONOSULÓK) viszont azt gondolják magukról, hogy nekik nem kell fejlődniük, ők „úgy jók, ahogy vannak”, nincs más dolguk, mint a lehető legnagyobb mértékben jól érezni magukat és élvezni az életet, lefűlözve mindazt a jót, amit ez a világ (mintegy az ő számukra) kiűz ad magából.**

Ez egyfajta (nem igazán etikus) isten-tudat

(„mert megérdemled”; ... ha kibillentenek, rögtön visszabillenni;..., triumfáló magaslati nyugalom”:

ha meg akarna érinteni valami, gyorsan elhátrálni és fölényből visszautasítani a boldogságra, a kiegyensúlyozottságra, esetleg éppen az életre hivatkozva),

ami a fejlődésnek, okulásnak még a gondolatát is abszurdnak és megalázónak tartja (legalábbis önmaga vonatkozásában).

Persze **a mai emberiség legnagyobb része** (többé-kevésbé tudatosan) ugyanerre törekszik

(a médiát szajkózva, amely úgy tömi ezt a világfelfogást az emberi agyakba, mint a libák torkába szokás a kukoricát – csak kissé felhabosítva {popkorm!});

és voltaképpen minden paradigma kidolgozta már a saját technikáit arra, hogyan hártson minden olyan információt, amelyből esetleg valamiféle valódi, előrevivő

világ- és önismeretre tehetne szert

(a „fogyasztásra” kínált „információ” zöme {ahogy az ételünk is} jobbára a lehető legkevesebb tartalmi értékkel bíró üres szemét).

Azaz lényegében – *kényelmi okokból, tudati autonómiájára vagy a szabad akaratra hivatkozva, valójában megrontottsága következtében* –

az ember már nem akar azonosulni sem a teremtés, sem az ,életjáték' céljaival, sem azzal a szereppel, amit a ,sorserők' (a hozzá tartozó magasabb intelligencia képviselői) az ő számára – mint a fejlődését legjobban szolgáló utat – kidolgoztak.

Elutasítja tehát azt a shakespeare-i tudást is, hogy **az ember a színész, és a szellem az író-rendező-dramaturg, aki leül a nézőtérre és megnézi, hogy a lélek mit és hogyan játszik a színpadon, hogy' érzi magát** abban a darabban, abban a milióban, **azok között a díszletek és szereplők között, amiket és akiket ő** (másokkal team-munkában) odaálmodott és megtervezett; **pedig a szellemi Én abból tanulna, amit (az elsötétített nézőtérrel) a megVILÁGított SZÍnpadon LÁT.**

„...A hétköznapi tudat a megvilágított színpadon szeret lenni [...], nem emlékszik rá, hogy a benne lévő [...] Szellem valójában a nézőtérrel ül, és sötétben van, és figyel.” (Csorba Éva: *Utószó L. Krohn: Donna Quijote c. könyvéhez*)

De a színésznek – legalább részben – AZONOSULNIA KELL a szerepével, másképp nem tudja hitelesen eljátszani;

a mai ember viszont a színésszel (a szerepét eljátszó lélekkel) sem akar identifikálódni.

Itt van tehát **a mai krízis egyik legfőbb oka:**

a földi folyamatok és az emberi tudat manipulálása ELTAKARTÁK AZ EMBER ELŐL LÉTEZÉSE ÉRTELMEÉT ÉS KOZMIKUS LÉNYEGÉT:

hogyan MINDEN EMBER LÉLEK, és mint ilyen A SZELLEMMEL SEGÍTŐTÁRSA ÉS TANÍTÓJA is, a szellemi teremtések átélő, ,elszenvedő' vagy örömteli eljátszója.

A nem-azonosulásnak ez a jelensége felveti magának az identifikációnak a szerepét az emberi tudatban és az egész világegyetemben.

Ugyanis az entrópiával összefüggésben világossá vált, hogy *a világot széthúzó ,sötét' erőkkel szemben fellépő fényerőknek* (azaz a fény segítségével, a fény által teremtő intelligenciáknak, akik a létezőknek funkcionális formát, alakot, szerkezetet és kontúrokat adnak) *szükségük van valami kobéziós, ,centripetális' erőre*, ami összetartja az általuk létrehozott világot az ,ellenerők' randomizáló, ,centrifugális' hatásának ellenében.

A LÉLEK

– *amikor a világban-lét kalandjáiért ,cserébe megígéri', hogy részt vesz a ,teremtés játékában' mint a szellem exploráló, átélő, közvetítő társa, mint az élet színpadára állított ,darabok' eljátszója –*

lehetővé teszi, hogy a teremtés ,eredményei' a tudat számára értelmezhetőek, sőt közvetve átélhetőek legyenek, a maga számára pedig teret (,Sors, nyiss nekem tért!...), kíváncsisága kielésének ,terepet' nyer.

Az egyedi lélek erre a világra van teremtve, erre van kalibrálva, és

HA NEM AZONOSUL a szerepkörrel, amire ,kiírták' (azaz ha nem hajlandó átélni a számára rendeltetett valóság-szegmenst és hírt adni élményeiről a szellemnek), AKKOR gyakorlatilag ÉLŐSKÖDŐVÉ VÁLIK ebben a valóságban. *Ezzel a ,nem-rendes' (rendezetlen, szabálytalan) viselkedéssel pedig az entrópia növekedését segíti elő, azaz gyakorlatilag hozzájárul abhoz, hogy a világ a széthúzó-romboló erők martalékává váljon.*****

Ide tartozik egy gondolat a **Nagy Bumm**-mal kapcsolatban (ami – ahogy mostanában ezt már a kozmológusok is kezdik feltételezni – nem *egy* esemény, hanem végtelen sokszor ismétlődő kezdőpontja egy-egy univerzum életének): minden jel szerint ekkor épp **a káosz-erők** hihetetlen erejű **robbanása** zajlik le, nanoszekundumok tört része alatt felfújva a szingularitást egy irdatlan gömbbé, amelyben majd – a (számunkra meglepő) energia-eloszlási *aszimmetriák* (ld. a ,csecsemő-univerzum' hőtérképét) mentén – anyagszoportulások keletkeznek, a mára már ,megismert' kozmikus formák (csillagködök, galaxisok stb.) nyersanyagaként. Itt a hangsúly az *aszimmetria* szón van: hiszen az a rendezetlenség része; márpedig **ha minden rendezett, homogén, egyenletes és szimmetrikus lett volna a kialakulni készülő univerzumban, akkor semmi sem alakult volna ki, semmiféle struktúra nem szerveződhetett volna;** azaz

a struktúrálódás (,Rend') alapját valamiféle rendezetlenség (,Káosz') veti meg.

Márpedig *annál félelmetesebb dolog aligha képzelhető el a **Szellem** – a Fény, a Rend, a Nagy Rendező, a rendezettség – számára, mint az, hogy önmaga ellentéte, a Sötétség, a Káosz, a Nagy Szét(h)dúló, az **entropia nélkül nem tud teremteni***

Van a káosznak (legalább) egy **közös vonása az étellel** (amely a mi univerzumunkban a teremtés fontos része, ősanaga): **a véletlen**, amely (látszatra legalábbis) fittyet hány minden szabálynak, rendnek, kiszámíthatóságnak – a szellem hatalmának tehát. **A ,valószínűség’** hatálya alá tartozónak vélik, amely fogalom a kvantummechanikában játszik nagy szerepet, és így **a valóság megalapozásában is fontos** lehet: tulajdonképpen erre a ,cseppfolyós’ bázisra épül az a (számunkra rendezettnek tűnő) makrovilág, amelyben mi élünk és amely számunkra a valóságot jelenti. Nálunk egyértelműbb és könnyebben leírható törvények uralkodnak, mint odaát; de – mintha világunk valami lápra épült volna – ki-kibugyan alóla az a bizonytalan, viszonylagos, megfoghatatlan közeg, amit a kvantumfizika próbál körülírni. És bár még korántsem értjük minden aspektusát, a technológia – ahogy vadászbeként mindig előrelöhal – mindenesetre már ,elkapott’ néhány pompás felhasználási lehetőséget és álmaiban már kvantumszámítógépet épít (ami – remek ötlet! – egycsapásra elavult gépezetté amortizálná az embert...).

A legmegdöbbentőbb tény az, hogy annak az ingoványának az energiái végtelenül nagyobbak, mint a mi ,szilárd’ világunk erői (mert ezek az erők, átlátható módon, éppen a létrejött struktúrákban vannak megkötve) – és mi már próbáljuk is ,megcsapolni’ amazokat (azaz lényegében megfejni készülünk a Káosz energiáit).

Metafizikai szinten mindebben az a reveláció, hogy

a lélek beazonosulása a teremtett világ rendezett voltával – miközben ő maga az inkább kaotikusnak mondható hő- és színóceán, az Élet tengerének szülötte – a ,szellemi (isteni) szikra’ benne-élésének köszönhető; így

MINDEN EGYEDI LÉLEK A SZERETET/ÉLET SZABAD KVANTUMENERGIÁIT ÉS A SZELLEM/REND megformált MAKROVILÁGÁNAK KÖTÖTT ERŐIT HORDOZZA EGYSZERRE.

Ez A LÉLEK-formáció AZT VÁLLALJA, HOGY BELEMEGY EBBE A SZELLEM ÁLTAL (a Káoszra, annak erőire) ÉPÍTETT VILÁGBA

(amely az összezuhanás és a széthullás határán billeg úgy, hogy speciális egyensúlyi törvényei biztosítják fennmaradását, amelyeknek nem szabad sérülniük: ha netán a szétlökő (ellen)erő, a ,sötét energia’ – amit egyes fizikusok újabban pl. az anyagban rejtőző *antianyag* taszító-antimágneses hatásának tulajdonítanak – győzedelmeskedne, az egész univerzum szétszakadna és atomjaira hullana)

AZÉRT, HOGY saját speciális (ÉRZELMI természetű) ENERGIÁIT A SZELLEMI TEREMTÉS SZOLGÁLATÁBA ÁLLÍTSA.

A szellem a lélek energiája (a lélek által nyújtott tapasztalat-tömeg és érzelmi energiák) **nélkül nem tudja fenntartani ezt a valóságot:**
ezért is van szükség a kultuszokra, az imákra, az ünnepekre,
mint ébrentartó, energiaátadó gesztusokra és rítusokra, hogy a(z) egyébként könnyen elalvó,
vágyálmokba süppedő) lélekben megmaradjon, megújuljon és tudatosuljon
vállalása: a teremtés szolgálata.

A figyelem és éberség – amivel az egyre tudatosabb lélek a teremtő szellem felé fordul – a leghatékonyabb támasza minden rendező (világ[osság]teremtő) folyamatnak.

És AZ IGAZSÁG – a figyelem és éberség fenntartásához szükséges és annak révén megerősödő tisztánlátás KÉPESSÉGE az a ,mentális ragasztó’, amely – emberi léptékre méretezve – ÖSSZETARTJA A tudatosodó lélek élmény- és felismerés-káoszában születő KOZMIKUS VILÁGRENDET.

Valószínűleg nem túl könnyen magyarázható az a sejtés, hogy **az igazság szellemi fogalma és a gravitáció fizikai jelensége szorosan összefüggnek** (asztrológiailag így együtt leginkább a Szaturnuszhoz köthetők): mintha mindkettőnek lényegi köze volna a dolgok egybentartásához és működtetéséhez.

A **gravitációt** mint fizikai kölcsönhatást tömegvonzásként definiálják; és mivel mértéke egyenesen arányos a tömeg méretével, a nagyobb tömegű objektumok vonzása erősebb a kisebbekénél. Ezt a gyakorlatban **úgy érzékeljük, hogy a kisebb objektumok (pl. naprendszerünk bolygói) engedelmeskednek a nagyobb objektum (a Nap) vonzásának**, körülötte maradnak (a különböző erők eredője által kialakított pályán); a föld tömegénél sokkal kisebb objektumok (tárgyak) pedig a föld felszíne felé esnek vagy ott maradnak.

Ám az „amint fent, úgy lent és fordítva” törvény alapján ez a szellemi szintre is igaz;

a ,Nagy Szellem’ (a Teremtő) vonzást gyakorol a ,kisebb szellemekre’, így ,gyermekre’, a lélek-magban lévő isten-szikrákra is.

Ezzel a vonzással csak egy hasonlóan nagy ellenerő tud szembeeszegetni, és

AZ EMBERNEK saját AKARAT ADATOTT, hogy ezt megtehesse:

elszakadhat ettől a vonzástól úgy, hogy a Teremtő Atya akaratával dacoló ellenerő

(amit a fizikai szinten a gravitáció ellen ható, az univerzumot széthúzó és ezzel minden struktúrát megsemmisítő ún. „sötét energia” képvisel)

szolgáltatába áll.

És itt fontos az *akarata* szóra felfigyelnünk:

A TEREMTŐ AKARATA A VILÁG;

[ha nem akarta volna (ha nem akarná), ha nem mondta volna ki a „Legyen”t, a világ(ossága) nem lenne];

és az embernek joga van arra, hogy a másik akaratnak alávetve magát a „Ne legyen” pusztító művét támogassa (ami persze lehet végülis ugyanazon akarat része).

Valószínű, hogy *a teremtés akaratához tudatosan nem kötődő (vagy azt többé-kevésbé rejtett módon negligáló) emberek többsége nem vállalná nyíltan az ellenerőhöz való csatlakozást.*

*És itt derül fény az **ellenerő** \approx **hazugság** összefüggésre: ezeket az embereket **becsapják**, ill. **ők maguk hazudnak saját maguknak.***

Nyilván azt próbálják elhíttetni velük (és ők önmagukkal és másokkal), **hogy szabadok és függetlenek**, nem tartoznak egyik oldalhoz sem (sőt ilyen oldalak egyáltalán nincsenek is), voltaképpen fölül állnak az egész játékmának, mint Isten. (Pedig Isten is, mihelyt Atya, már önmagának is az egyik – a teremtő – oldalán áll...) Nem akarják belátni, hogy ha így volna, nem így lennének, nem így lennének, nem hatna rájuk ezerféle erő, mint azokra az összevissza repkedő szegény kódarabokra az űrben, amelyek *csak az elkerülhetetlen **becsapódásig** bírhatetik autonóm mivoltukat...*

A becsapás és becsapódás, a csalás és öncsalás, A CSEL ÉS A HAZUGSÁG – mint az adott viszonyok között felismerhető igazságok ellentéte – AZ ELLENERŐ fizikai/lelki/szellemi

antigravitációs, szétvivő, minden struktúrát szétromboló MŰKÖDÉSÉNEK ALAPJA.

Csak ha innen közelítjük meg a kérdést, akkor kezd egyértelműen látszani, hogy **a hazugság (a pszichológusok által **lelki, egészség-normaként’ legitimált) elterjedése** valójában **aláássa a Rend** (és így a Kozmosz mint rendezett világ) **alapjait:****

kaotizáló hatása láthatóvá teszi, hogy az ellenerők egyik legfontosabb fegyveréről van szó.

Eközben persze a ‚végső‘, nem emberi lélekre méretezett igazságoknak is lehet érzelmileg sokkoló, szétverő, destabilizáló hatása, mert nem olyan egyszerű azonosulni ezekkel, mint mondjuk egy direkt emberre kalibrált vallás vagy ideológia részigazságaival; így a normál hitpotenciál széteshet a ‚nagy igazságok‘ hatására – mint azt katalizmák során gyakran látjuk – még akkor is, ha ez a ‚nagy igazság‘ éppen alátámasztja a hit szükségességét. Márpedig

AZ EMBERI LÉLEK (talán LEGDÖNTŐBB) IGAZSÁGA

(amit oly gyakran akar elfelejteni, letagadni, ami elől folyton boldogság-káprázatokba menekül)

a gravitációnak való – saját akaratából vállalt – ÖNALÁVETÉSE:

HOGY – minden elemi **szabadságvágya ellenére** –

ENGEDELMESKEDNIE KELL A REND VONZÁSÁNAK,

mivel ez volt létbe lépésének feltétele.

Innen (is) látható, mit jelent valójában, hogy *a buddhizmus*

(*több más rendszerhez, pl. ‚a felsőbbrendű idegenek‘ {árják, anunnakik, aztékok stb.} önistenítő ideológiájához hasonlóan*)

nem azonosul be a teremtés céljaival és valóságával.

Leggyakrabban valami indokolatlan (bár sokszor gondosan elrejtett) fölénytudat jellemzi ezeket a kultúrákat

(‚nem tartozom ide‘, ‚én fölötte állok mindennek‘, ‚rám nem érvényesek a szabályaitok‘, ‚szabad vagyok, ti pedig hitetek, földhözragadt életmódok és primitív meggyőződéseitek rabszolgái vagytok‘, ‚én úgy vagyok jó, ahogy vagyok‘ {azaz: te légy toleráns, én ‚vagyok, aki vagyok‘}, ‚nem lehetnek elvárásaitok felém‘ stb.),

ami korábban az ‚alullévők‘ drasztikus és jogosnak hitt kizsákmányolásában és nemegyszer elpusztításában, ill. (jobb esetben) a világtól való radikális (bár többnyire álságos) elkülönülésben manifesztálódott, míg mostanában inkább a ‚semmi közöm a nyomorotokhoz, nekem jár a boldogság‘ mottójú turista-magatartásban, ill. az ezt elfedni akaró feltűnő jótekonysági akciók álszent szlogenjeinek sikerében érhető tetten.

Csekély ‚vigasz‘, hogy az egyes embereknél ez a hozzáállás – a remekbeszabott, direkt e célra kidolgozott mentális és fizikai technikák segítségével ideig-óráig megtartott látványos egyensúly ellenére – sokszor figyelmeztető jelek (betegségek, balesetek, szerencsétlenségek) sokaságát váltja ki a sorsból, mert közülük **csak kevesen látják be az összefüggést** ezen események és a saját mentalitásuk között. (Hiszen éppen ‚ez a lényeg‘: ‚rájuk nem érvényesek‘ a többieket korlátozó törvények!) Pedig pl. **a Buddha-szellemek** láthatóan nem (csak) **azért születnek vissza, hogy** ‚segítsenek a szegény sárbaragadt emberiségen‘ (sokuknak egyáltalán nem is sikerül ez), hanem talán főleg azért, hogy – **felismerve a nem-azonosulást, a világból-kivonulást, az önkiüresítést, a közösség-nem-vállalás hamis aspektusait** – az újabb élet segítségével **közelebb kerüljenek a saját lelkükhöz és a földi lét, a teremtés igaz valóságának vállalásához.**

MINDEN EGYES EMBERI LÉLEKnek meg kell értenie előbb-utóbb, hogy **ÁTÉLÉST: SZENVEDÉST ÉS ÖRÖMÖT VÁLLALT, ÉS TANULÁSRA, FEJLŐDÉSRE VAN PREDESZTINÁLVA, HOGY ELÉRJE A TUDATOSODÁS OLYAN SZINTJÉT, AHOL A MÁR ÉBER LÉLEK A LASSANKÉNT ÖNMAGÁRA IS RÁLÁTÓ, (hübriszéből, narcisztikus önimádatából) FELÉBREDŐ SZELLEMEK EGYENRANGÚ TÁRSÁVÁ VÁLIK.**

Mert **ebben a valóságban semmi sem áll egyhelyben, minden ‚megy valahová‘ és minden folyamat a fejlődésről és a tanulásról szól.**

Az örökkévalóság felől érkezőknek 'időbe telik', amíg felfogják a jelen valóság (akár humornak is érzékelhető, közhelyes) paradoxonját, miszerint itt „**SEMMI SEM ÁLLANDÓ, CSAK A VÁLTOZÁS**”.

Az anyag vonatkozásában ezt sikerült általánosan elfogadottá tenni, még tudati fejlődésről is van szó az evolúció vallásában,

csak a lélek és a lélek növekedése maradt ki az újkor dogmarendszeréből.

A darwini linearitásnál árnyaltabb a steineri 'U'-ALAKZAT mint a szellemi mozgás képlete, de igazán sokat a Tao Te King („Az Út és az Erény könyve”, 1. rész: Az Út), a Ji King („A Változások könyve”) és elsősorban persze Krisztus tud a változásról, az út lényegéről, ami Ő maga: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Ján. 14,6).

A valóság (kissé elnagyoltan megfogalmazva) **egyetlen pont kibomlása végtelen számú sugár (út) mentén**

(és, ha hihetünk a divatos felfújódás-elméletnek, visszatérés ugyanabba a pontba a megtett utak függvényében más-más minőségekként, egy új, másféle univerzum bölcsőjéül szolgálva).

Mindennek azonban csak akkor van értelme, ha elfogadását rávisszük a tudat és a lélek tartományaira is, minden egyes test-lélek-szellem hármasegység vonatkozásában.

Néhányan arra hivatkozva állnak ellen a személyiségfejlődés gondolatának, hogy ez önfeladás lenne, mert az embernek van valamiféle mozdíthatatlan magja és ez a leglényegesebb rész sérülne a tanulással kierősszakolt változásban.

Ők *nem hajlandók tanulni a velük történő dolgokból, azokat magukra nézve indifferens, lényeg és jelentés nélküli üres véletleneknek próbálják látni*, amelyeket a lehető leggyorsabban, feldolgozás nélkül igyekeznek (sokszor látszólag sikeresen) elfelejteni.

De miközben **VAN** (bizonyos értelemben örökkévaló módon) az univerzumban **SZINGULARITÁS**, ÉS éppígy az emberben is **VAN a LÉLEK-MAG**, ami **nem megy sehonnan sehová** (ld. „*Valami vagy van, vagy megy valahová*”),

MAGA AZ ÉLET (ahogy mi ismerjük, látszat-lufiként magába zárva a történéseket) mégiscsak **A KIBOMLÁS, A VÁLTOZÁS**, a valahonnan valahová menés, az utak, az indulások és érkezések **VILÁGA, AMELYET** minden emberi lény vonatkozásában **MEGHATÁROZ AZ ALKALMAZKODÁS, A FEJLŐDÉS, A TANULÁS, A KÉPESSÉGFEJLESZTÉS KIKERÜLHETETLENSÉGE.**

Ha egy emberi lény ezt megtagadja, részben vagy egészben az életet tagadja meg,

hiszen sem (akár öntudatlan) életcélja, sem valamirevaló kompetenciája nem lesz; *a céltalan és értelmetlen, tartalom nélküli és képességhiányos vegetálás* pedig előbb-utóbb *megmutatja önpusztító és életellenes voltát.*

Egyszer csak 'üt az igazság órája' úgy individuális, mint planetáris és univerzális szinten,

de számunkra (akik nagyon sok kínlódást és nehézséget vállaltunk fel azért, hogy a Jó erői és az emberi lelkek lehetőleg mind jól jöjjenek ki' ebből a világszínházból) nagyon nem mindegy, kit miben talál az az óraütés. Nagyon nem mindegy, hogy ki-ké a saját útjára került-e (legalább az elejére), s hogy a világnak sikerül-e visszafordítania vagy legalább megállítania a pusztulást, amit tudatlansága, mohósága, hatalomvágya és kényelemszeretete okoz a természetben és a többi ember lelkében.

Mintha *napjainkban megfigyelhető volna a segítő erők megújult lendülete az emberek pályára állításában*, a blokkolások és karmikus terhek oldásában: felgyorsulva zajlanak a sorsfordító események, *hogy* ahol még van remény, ott *minél előbb helyreálljon a rend*, kiderüljenek az okok és szelídüljenek a következmények, lepleződjenek le a hazugságok és derüljön fény az igazságra, hogy a lelkek végre elfoglalhassák eredeti helyüket a teremtés rendjében.

,MAAT' oly nagy jelentőséggel bíró (képviselétől emberfeletti áldozatot követelő) működése a Földön végre beérlelni látszik gyümölcsseit, a *krisztusi törvények* lassan mintha megerősödnek az ellenerők hatályukat veszítő alságos, hazug, az emberiséget eltérítő és kifosztó szabályrendszerével szemben. És bár **,a Törvény Szelleme'** nagyon idegen az emberi lélektől (amely a saját eredendő szabadságigénye felől szinte csak a korlátozó aspektusát tudja érzékelni ennek a tudatformának), az emberi képviselőt épp azt a csodát hajtja végre, hogy lélekként-nőként-anyaként képes valahogy (néha rásegítésekkel) összefésülni a világegész megmaradásához szükséges Rend-korlátokat a lélek egész-ségéhez elengedhetetlen szeretet- és szabadság-szükségletekkel:

mert **,új ég és új föld' kell új törvényekkel** a régi rEnd után, és *muszáj rendnek lennie az apokaliptikusan gyorsuló entrópia világában*. Ha azt reméltük is, hogy a világ a megrázkódtatások árán és után majd a szabadság magasabb osztályába lép, láthatjuk, hogy nem most és főleg nem az összes isteni törvény áthágásának útján lehetséges ez a feljebbjutás;

kizárólag megújított, tisztább, magasabb rendű ,helyi' törvények fájdalmas megszületésével sikerülhet létrehozni a lélek számára elfogadhatóbb új világot.

Az átmenethez keserves folyamatok is tartoznak (és a vártnál lassabban, de zajlanak is), mint pl. ,a komfortzónák összeomlása' vagy ,az élet könyveiből való kiírása' azoknak a lelkeknek, akik már nem tudnak vagy nem akarnak tudomást venni a türelmi idő lejártáról, vagy tiltakoznak a lassan hatályba lépő új rend ellen. Valószínűleg a látszat-megadás vagy a félelmi alapzatú zombi-teljesítések, a toleráns közöny, a negatív gesztusok és cselekedetek utáni menetrendszerű ,vezeklések' csak késleltetik valamelyest, de nem fogják igazán megváltani a folyamatok lényegét átlátó, de azt elfogadni mégsem nem akaró, életvagyból és elvtelen alkalmazkodásból ilyesféle cselekedeteket;

csak *ha életre kel benne a tetszhalálra ítélt lélek eredeti (az ,isteni szikra' védelmező burkaként mindenkiében ott lévő) önzetlen szeretete*, akkor *kap új esélyt az (új, tisztultabb) életre.*

Summa summarum: **a léleknek morális kötelessége AZONOSULNI a teremtésben vállalt szerepével**, miközben az ember tudata, a szellem kívül marad a játékon, kívülről szemléli az általa teremtett világban való csetlés-botlását a színész-lelkeknek; és

KRISZTUS A KERESZTFÁN ENNEK AZ IDENTIFIKÁCIÓNAK A SZIMBÓLUMA

(akkor is, ha némelyek tudni vélik, hogy ez csak egy utólag betoldott felvonás, megtévesztő színjáték vagy éppen távlati {,nevelési'} célzatú holografikus bevetítés volt valójában):

mert maga az a tény, hogy ez (bármilyen módon, egyáltalán) megtörtént

(jóllehet erre nem számított senki és nagy csalódást és megrökönyödést és szó szerint kétségbe-esést váltott ki a tanítványok és követők megrendült köreiben és feltehetően a szellemvilág egyes szféráiban is),

egymagában azt jelzi, hogy erre a képre múlhatatlanul szükség volt a lélek jövője szempontjából: nézzük és lássuk állandóan, úton-útfélen, örökkön-örökké, ahogy az emberré lett lélek ráfeszül a sorsára, teljesen beazonosulva az emberlét szenvedéseivel.

Ahogy néha megmutatkozik, a fény lándzsájával átszűrve és általa megdicsőülve, azt jelenti ki, hogy

NEKI, A FIÚNAK, AZ ATYA (A FÉNYTEREMTŐ) AKARATÁVAL VALÓ AZONOSULÁS A VÉGZETE, CÉLJA, DICSÓSÉGE.

A Fiú-Teremtők az Atyaisten eredeti intenciói alapján teremtették sokféle világukat,

a lélek szenvedései pedig az eredeti – atyai, paradicsomi – terv megvalósulásából, a manifesztáció során létrejövő diszharmóniákból fakadnak.

A világokat formáló fény-hierachiák olyan anyagból, olyan energiákkal, olyan szerkezeteket és alakzatokat alkottak, amelyeket ismerni vélünk; sejteni próbáljuk örömüket és büszkeségüket, amikor ránéztek munkájuk gyümölcseire („És látá Isten, hogy jó”),

de *nem ismerjük a teremtés műhelytitkait, a teremtő intelligenciák küzdelmét és lezárását* ebben a folyamatban a káosz közepette születő világok szintjére – azaz *nem ismerjük a szenvedést*, amely a létrehozást kíséri és *amely belekódolódott a teremtett világba mint annak lényegi tartalma.*

Krisztus megfeszített teste ilyen értelemben **nemcsak az anyagba mint börtönbe zárt lélek kínjaira utal** (ahogy leginkább értelmezni szeretik), **hanem** egy – nekünk lényegében ismeretlen – szellemi problémára, **a fényteremtés nehézségeire is**. Számunkra, a mi szintünkön ez a nehézség az anyagi lét és az anyagból (≈ agyagból) alkotás gyötrelmeiben válhat érzékelhetővé.

KRISZTUS AZ Ő felvállalt szenvedésével nekünk mindnyájunknak a földdel (horizontális), a fával (vertikális), a kinttel és a benttel, a négy égtájjal (kereszt), azaz **a fizikai és a szellemi világ quaternitásaival való beAZONOSULÁS** képét adta örök mementóul, megváltó emlékeztetőül:

nehogy elfelejtsük futkosásaink és értelmetlen, hamis identifikációink közepette: **Ő a mi lelkünk**, és tudni kell minden utunkon, hogy **az ő sorsa a mi sorsunk is**, amit vállaltunk, amit vállalt miértünk.

AZ ÚJ ÉLETRE VALÓ FELTÁMADÁS NAGY ÖRÖME ITT CSAK ÍGY, CSAK EZEN A KÍNON ÁT, CSAK RAJTA KERESZTÜL, CSAK AZ Ő ÚTJÁN ÉRHEŐ EL...

A lélek fel van feszítve erre a valóságra, mint **Krisztus** az ő halott fájára, amivel így, *önként beazonosulva,*

magával a földi élettel és halállal, örömmel és szenvedéssel, a lélek átéléseivel vállalt bonthatatlan közösséget s lett így a világ tengelyévé és világosságává.

Mert megígérte az Atyának, hogy végigcsinálja: „Legyen meg a Te akaratod”, és megtette; és *azt akarta leginkább megtanítani nekünk és megértetni velünk, hogy*

(lázadó, önhitt agyunk és narcisztikus énképünk és kétségekbe esett lelkünk ellenére is)

vessük alá magunkat a teremtő akaratnak

(amit úgysem, sehogysem érthetünk meg és bírálhatunk felül),

ennek **a valóságnak, amiben élünk**

(aminek sem okát, sem célját nem láthatjuk át teljes egészében és

amihez nem viszonyulhatunk ‚előkelő idegenként‘ anélkül, hogy meg ne sértenénk a szent egyensúlyt, amitől függ a létünk és a többi lény léte is).

Ebben az összefüggésben *az élőködő turista-mentalitás vagy a tanulás visszautasítása, a különféle isten-tudatok csakúgy, mint az ateista tudomány-vallás vagy a nyílt lázadás különböző formái mind egy másik – a teremtéssel szembeszegülő, azt elpusztítani vagy elbitorolni vágyó – akaratnak való alávetés (tudatos vagy öntudatlan) gesztusaként értelmezhetőek.*

A nem-azonosulás (a teremtés és a Teremtő céljaival) a megtagadással egyenértékű.

És amennyiben az ún. **Szentlélek** (a ‚vígasztaló‘, ahogy Jézus nevezi) **maga a Lélek**

(a potencialitás és/vagy a Teremtés szintjén),

annyiban **a lélek létének** (önálló szubsztanciájának, döntési kompetenciáinak, fejlődési lehetőségeinek) ma oly divatos elkenése vagy **tagadása olyasmi, amire** – isten (vagy a teológia) tudja, miért? – **még a(z) amúgy mindenre kiterjedő) megbocsátás sem érvényes.**

Valahol érthető ez:

a lélek kiiktatása (vagy freudi komplexusokká silányítása) a mai morális krízis fő tényezője és előidézője, ez pedig már a világ egész létét fenyegeti.

Ám éppen **a globális és egyéni krízisek sora** lehet az a sziréna, amely **végül felébreszti az alvó lelkeket** kényelem- és megszokás-álmukból, szembesülni-nem-akarás-álmukból.

Csak reménykedni lehet abban, hogy nem pusztul bele a világ (ahogy a média folyton előrevetíti), mire ki-ki felriad és visszatér eredeti útjára, eredeti szerepéhez egy, a testvéri/krisztusi szeretet magasabb rezgés-szintjén megvalósuló új világban, amelyben már nem kell tovább hurcolni a régi terheket.

Sokfelé épülnek/teremtődnek ennek a fizikai/lelki/szellemi feltételei, a dolgok lassanként talán nyugodtabb mederbe térnek majd,

AZ EMBEREK apránként mintha visszaigazodnának a saját útjukra – és talán mindezt maguk is MEGÉRTIK, ha nem is teljesen tudatosan, de annyira legalább, HOGY

ÉLETÜK ÉS CSELEKEDETEIK A TEREMTÉSSEL ÖSSZHANGBAN ÉLŐ ÉS DOLGOZÓ LÉLEK ÉLETE ÉS CSELEKVÉSEI LEGYENEK MINDÖRÖKKÉ,

ÁMEN.

AZONOSSÁG ÉS BEAZONOSULÁS

Az előbbieken elmondtuk a beazonosulás szükségességét – ugyanakkor részlegességéről és hibáiról is meg fogunk győződni.

Ennek felfejtéséhez elengedhetetlen megérteni, hogy az egész **beazonosulás-problematika gyökérzete magában az AZONOSSÁG-problémában van**. Könnyen belátható, hogy a mi világunk egyik legfőbb jellegzetessége éppen az, hogy **itt semmi nem azonos semmi mással**. Ez számunkra annyira magától értetődő, hogy azért nem foglalkozunk vele, mert el sem tudunk képzelni más felállást. Az anyag természete – már ahogy mi észleljük – is ezt erősíti: ha egy dolog elfoglal egy helyet a fizikai térben, ott más dolog nem lehet

(holott nemcsak hogy lehet, hanem **van** is: *abol én vagyok, ott rajtam kívül még számtalan dolog, élőlény {pl. elemi részecske vagy mikroba} foglal helyet, ami nem tartozik az én szorosán vett öazonosságomhoz* (ez más oldalról a nagyságrendek igen lényeges kérdését veti fel).

Matematikailag fogalmazva **$a \neq a'$** , sőt tulajdonképpen **$a \neq a$** sem, mert bármely **a** – mihelyt **máshol** vagy **máskor** van

(márpedig csak úgy lehet: a kvantumvilágon kívül semmi nem lehet önmagán kívül, még egyszer ugyanakkor ugyanott) –

értelemszerűen megváltozik, elveszti öazonosságát...

azaz **a folytonosan haladó** (és végtelenül kicsi intervallumokra bontható) **idő, a tér és az anyag szüntelenül változó természete miatt** voltaképpen **soha semmi nem teljesen azonos önmagával sem** (mert egy dolog fizikai minőségét a *téridő-lokalizáció határozza meg*).

Ebből a gondolatból következik aztán a **mindenféle azonosság-tudat** ab ovo **téves** (és épp ezért veszélyes) volta is.

Jó példa erre **a túlságosan azonosulás** problémája. Szinte lehetetlen nem alákerülni az új információknak. Fontos lenne felhívni mindenki figyelmét arra, hogy a túlzott és teljes beazonosulás *bármivel* rendkívül veszélyes a személyiségre nézve (márpedig

A SZEMÉLYISÉG ÖNAZONOSSÁGA, ÉPSÉGE ÉS TELJESSÉGE AZ EGYIK LEGNAGYOBB ÉRTÉK A TEREMTÉS SZÁMÁRA – ha ugyan nem a legnagyobb).

Halmy György Schmidt Éváról szóló könyvében (amely lényegében a hanti-témájú filmek szövegeit tartalmazza) van egy érdekes kitétel. Szellemeknek bemutatott szertartásokról van szó, amelyek során különféle cselekményeket hajtanak végre, és Éva szerint az egyik célja ezeknek éppen az, *nehogy a rítust végzők túlságosan beazonosuljanak a megcélzott szellemmel* (merthogy az életveszélyes lenne, a szellem magával ragadhatja a lelket más, számára élehetetlen dimenziókba stb.). Ez a megfogalmazás azt mondja nekünk, hogy **a rítus** voltaképpen nem egyéb, mint **az azonosulás megakadályozása**.

Általánosságban **a tudat nem képes nem-beazonosulni** (bármennyire törekszik esetleg erre például buddhista vagy taoista alapzaton). Éppen ezért **nagyon nem mindegy, tudatosul-e** (és ha igen, milyen szinten) a szükségszerűen (és többnyire észrevétlenül) végbemenő identifikációk motivációja, természete, részlegességének mértéke stb. Kell hogy legyen bennünk valami, ami (átmenetileg és részlegesen) beazonosul valamivel (ez általában a lélek, és valamilyen szereppel azonosul), és valami más, ami kívülről szemléli ezt a folyamatot (a forgatókönyvíró/rendező tudat). És bár nagyon fontos a lélek-színész játéka, az író intenciói és a rendező interpretációi legalább olyan fontosak.

4. IDENTIFIKÁCIÓ ÉS IDENTITÁS

a) AZ AZONOSULÁS PROBLÉMÁJA ÉS A ‚HIBÁS IDENTITÁS’

Miközben az identifikáció szükségességéről, sőt elkerülhetetlen mivoltáról beszélünk, fontos hangsúlyozni, hogy ez **az egyedi léleknek** a teremtéshez való viszonyában igaz:

mivel **az egyén lelke színészként játssza el szerepét/szerepeit ‚az élet színpadán’, rosszul teszi** (csapnivaló, ripacs színész lesz), **ha** csak ‚rutinból’, megszerzett ‚profizmusára’ támaszkodva **játszik** (anélkül, hogy azonosulna szerepével, ill. folyamatosan tudatában lenne a ‚nézőtér’ és a ‚színpad’ lényegi különbségének, az ebből következő identifikációs elvárásoknak és **az egész életjáték értelmének**).

Valamennyire ugyanis **mindenképpen azonosul valamivel, de minél kevésbé tudatosan teszi ezt**, annál valószínűbb, hogy ‚átsodródik a túoldalra’, kívül kerül átélő mivoltán, **kívülállása** pedig a gőgös ellenerők szellemével való **hibás identifikációt eredményez**.

És bár ez is benne van a saját (‚szabad’) akarat teremtette játéklehetőségekben, az ilyen ember (vagy akár közösség, szervezet, társadalmi formáció) az elkövetett és nem-tudatosított hiba folytán hatalmas vargabetűre kényszerül (‚érés’ ideje, ‚iskolakötelezettsége’ jelentősen meghosszabbodik, ‚bukásokkal’, ‚évisztélésekkel’, kudarcok tömegével kell számolnia). Ezért van jelentősége a címek között említett identitás-korrekciónak.

A pszichológusok azért tették meg **az alkalmazkodóképességet** (azaz **a zökkenőmentes identifikálódásra** való készséget) a lelki egészség legfőbb kritériumának, mert azt tapasztalták, hogy ennek hiánya megbetegíti a pszichét:

annyi energiát emészt fel a szembenállás és az elismerés hiánya, hogy azt nagyon nehéz előteremteni.

Itt szó sincs az alkalmazkodás tárgyának milyenségéről, egészséges, normális vagy abnormális voltáról, igazságáról vagy hamisságáról: **az alkalmazkodás pszichológiai sollen-je** egyetemes és **értékfüggetlen**; a legelvetemültebb formációval is *azonosulni kell*, ha az az egyén vagy közösség túlélése szempontjából elkerülhetetlen vagy optimális.

Az egyén annyit tehet, hogy egy kisebbség (baráti kör, szubkultúra) értékrendjéhez csatlakozik, vagy – végső, kétségbeesett próbálkozásként – a teljes magányt, a *társadalomból való kivonulás* ódiáját vállalja. Ez tulajdonképpen egy (nyilván viszonylag) ‚önálló’ értékrenddel, individuális úttal, végső soron önmag(v)ával való azonosulás kísérlete lehet, amely optimális esetben látványos önazonosságot eredményezhet.

Mindenképpen *azonosul* tehát mindenki (*valamennyire, valamikor, valamivel, öntudatlanul vagy félig-meddig tudatosan*),

ám az azonosulás kényszerű és öntudatlan volta többnyire hibás identitást hoz létre.

Vajon mennyire szükséges és hogyan lehetséges egyáltalán korigálni ezt?

b) IDENTITÁS-KORREKCIÓ

Ha az egyedi emberi lélek nem tudott azonosulni a többség (a szülők, az iskola, a társadalom) értékrendjével, és perifériára került

(rossz tanuló, lógós, KMK {„közveszélyes munkakerülő”}, később esetleg ténylegesen törvényen kívüli, ad absurdum ‚bűnöző’ vagy hajléktalan lett),

akkor *vagy* keresett egy hasonlóan lázadó csoportot és annak értékrendjével azonosult

(‚huligán’, hippi, rocker, sátánista, esetleg csak bulihős, alkoholista, drogos, önjelölt alanyi költő, ‚vadember’ vagy netán nehézfiú vált belőle),

vagy megpróbált valami önálló, ‚borderline’ személyiségformációt kiküzdeni magából (ez utóbbi nem kis teljesítmény, segítők nélkül nem igazán szokott sikerülni).

A társadalmi környezet változásai vagy saját érése valakit oda is elvezethetnek, hogy korábbi identifikációit meghaladja, ‚kinövi’ vagy kétségbe vonja. Ez a többségi elvárásokhoz amúgy jól alkalmazkodott emberrel is megeshet, ha morális szintje föléje nő a környezetének. A külső hatások, majd remélhetőleg a saját identifikáció-kritikája **eredményezheti** korábbi azonosulásai felismerését, felülbírálását és végül **a korrekció szükségességének belátását**.

Ez azonban a környezet (társadalom) torzulásainak teljeskörű átlátása nélkül nem igazán lehetséges.

Hogy megértsük, mi is mai **társadalmunk *grundfalsch*-a**, tisztázni kell néhány alapvető összefüggést.

Legelsőnek azt célszerű átlátni,

mit jelent és milyen szerepet játszik az emberi történet alakulásában

a fölösleg/felesleg jelensége és fogalma.

Egy gyűjtögető társadalomban ennek nyilvánvalóan **nincs** relevanciája:

az a közösség, amely (mint a gyalogosan (!) és körkörösön (!) mozgó, exploráló {≈lélek!} törzsek általában) a természet által nyújtott javakból él, nem találkozik ezzel a jelenséggel, mert *a bőség*, amit tapasztal, *nem azonos a felhalmozódó* (és szükségtelenné váló) *felesleggel*. AZ ÉLETBE, A TERMÉSZET-ANYÁBA VETETT ŐSBIZALOM azt sugallja, **hogy mindig minden megvan, ami kell, és semmi nincs, ami ne kellene valakinek** (ha nem nekünk, másoknak, más lényeknek, akik ugyanúgy, mint mi, felhasználják a maguk életéhez kínálkozó javakat). Ilyen értelemben

az ősi emberiség számára maga a környező világ volt az Édenkert, amelyet láthatatlan kezek gondoztak és tettek táplálékban gazdaggá. Ez a világ magától értetődően szép és jó volt, ámbár ez csak az ‚elvesztése’ után

(valami kedvezőtlenebb {tehát ‚rossz’ és ‚csúnya’} állapot megtapasztalása után)

tudatosulhatott.

Valami nagyon hasonló következtetésre jutott az a kutató, aki – forrásnak tekintve a bibliai leírást – addig keresgélte a négy folyó által öntözöttként említett területet, míg rá nem ébredt, hogy a „**kiűzetés az Édenből**” mítikus **„pillanata’ valójában az emberi társadalom keletkezéséről szól.** Úgy látja ugyanis, hogy AZ ÉDENKERT EGY IDILLI, DE LÉTEZŐ VALÓSÁG VOLT az akkori emberiség számára. Szerinte *az utolsó jégkorszak okozta klímaváltozás kényszerítette ki a megmaradt* (és, tegyük hozzá, bizalmában jócskán megrendült) archaikus emberi (törzsi) *közösségek radikális életmód-változtatását* (mondhatnánk: **„identitás-korrekciónát”**):

a megszokott *bőség* helyett fellépő *szűkség*, **nélkülözés vihetta rá az ősi emberiséget** (a vadászat-halászat mellett)
a földművelésre való áttérésre.

Ez azonban minden jel szerint **nem spontán**, inherens (azaz ebből következően **lassú és szerves**) **folyamat volt**, mint történelemírásunk állítja,
hanem gyors és előzmény nélküli,

ami azt valószínűsíti, hogy **külső segítségnyújtás’ áll az új (városi létmód):**
a gazdálkodás, a felesleg-termelés, -tárolás és -kereskedelem, a vallás, a jogrendszer és írásbeliség, az új termelési és építkezési technikák és a hierarchikus-patriarchális társadalmi berendezkedés
– hirtelen és egyszerre történt –
felbukkanása mögött.

A FÖLDMŰVELÉS AZ URBANIZÁCIÓ ALAPFELTÉTELE, így ezek a ‚vívmányok’ mindig együtt és egy lineáris, egyirányú, visszafordíthatatlan ‚civilizatorikus fejlődés’ első lépcsőjében jelennek meg.

Ebben az összefüggésben az **„Édenkert” a ‚társadalom-előtti’, még ‚nem-civilizált’**
(a ‚civil’ város lakót,
‚polgárt’ jelent)
emberiséget tápláló ősi anyaföldre való emlékezés eufemizált-szimbolikus tárgya.

Ami biztos: **a föld** {tegyük hozzá: *erőszakos*} **megművelése következtében** – mai kifejezéssel élve – **élelmiszer-felesleg** keletkezik.

Az önmagát megsokszorozó **gab-ona(anya)-MAG** újravetése és elfogyasztása után **előbb-utóbb** marad egy (folyton növekvő) **felesleg-készlet,** amelyet el lehet raktározni, szükség esetén később fel lehet használni, és ami a legfontosabb, **táplálni lehet vele olyan tömegeket (város lakók), akik maguk nem foglalkoznak saját táplálékuk előteremtésével** (helyette mindenféle *mást* csinálnak).

Érdemes a mindentudó magyar nyelv *feles-leg* szavát kicsit körüljárni.

Felfedezhető benne a ‚feles’ (≈fél, v.minek a fele) tő;

a ‚félni’ ige és a ‚fél’ főnév pedig összefügghet: **ami/aki nem egész, az fél** (valamitől, alkalmasint a másik – elhagyott, elvesztett – *felétől*, ill. *rész-mivoltától*, saját **fele-ségétől**)... A **rész-ség** és a **sok-ság (több-let, fölös-leg)** együtt jár (és **kicsi-séget, apró-ságot** generál)... A **föl** iránymutató szó (mondhatnánk: aki *fél*, nézzen/menny-en **fölfel-é**), de valaminek a tetején lévő jóját/javát is mutatja: tej-**föl**, lefölköz, **föl**-szín (az **e/ő** persze **csereszabatos**sá vált).

A dolgok lefölközése és a fölösleg-félhalmozás valahol kéz a kézben jár: mindkettő egyfajta *élősködő attitűd (illetéim ‚komfort-zóna’-kiépítés)* velejárója. Vajon Leonardo Jánosának **fölfelé** mutató uja a követendő irányra, vagy inkább a dolgok okára mutat?... amely **OK** alkalmasint odafönt (a *menj-országban*) van?...

Másfelől: ha az ember föl(d)et művel (*művelt-té, művi-vé tesz*), akkor **termelővé** válik, élelmiszert (s előbb-utóbb föl-ös-leget) **termel**. Ha ezt a szóbokrot is körüljárjuk kissé, feltűnhet, hogy

a tő: **,tér'** közvetlen kapcsolatban állhat a **,terem'** (kettős értelmű) kifejezéssel, amely egyfelől ige (valami élő ,magától' létrehoz magot, gyümölcsöt stb.), másfelől főnév (és akkor – számunkra leginkább *falal* – körülvevett, lehatárolt **teret** jelent).

E két jelentést nem könnyű összefüggésbe hozni;

elégge elvetemült interpretációként az *merülhet fel, hogy*

az a gondolat, miszerint ha valami terem ≈ termést hoz, akkor valamit megtermel a mi számunkra – csak egy olyasfajta egoista (önérdeke falával lehatárolt) tudatban jelenhet meg, amely képileg rokonítható a ,terem' mint építészeti objektum zártságával, pöffeszkedő önimádatot, hatalmi igényt kifejező eltúlzott méreteivel és relatív ürességével.

Esetleg értelmezhető a szóalak mint **,az én terem'**: egónk narcisztikusan felnagyított tere...

Amiközben az élő valóság (**az *anya-természet***) mintegy spontán, öntudatlanul **terem** (*≈ gyümölcsözök ≈ (fő)magzik*), addig a szellem **teremt**, így is nevezzük: **teremt-ő (isten, szellem, tudat)**. Az a **,t' hang**, amely a különbséget jelzi, az **at(y)a** szavunk töve: **az Atya teremt**.

A gazdálkodó/földműves viszont **term-el**: arra törekszik, hogy valami módon **termést** érjen **el**... És – talán nem teljesen véletlen az összecsengés:

miután a javakat **,fölsen'** meg**termeli**, a fölsleget el**vermeli**...

A verem, ahol elraktározzuk a többlet-élelmet, a tudattalannal analóg, a **,fől'** ellentétéként a (szorosan hozzátartozó) **,le'**, a le-szállás sötét (és többnyire hideg) helye, az Al(só)világ, amit tulajdonképpen magunknak ásunk (bár úgy teszünk, mintha semmi közünk nem lenne hozzá): valami olyan sors-csapás (*≈ ver-és*), amibe könnyen be-le lehet esni!

És – miközben **a lélek legfőbb tevékenysége** az explorálás, a körözés, a **ker-esés** ☹ –, a **keres-kedés** valami egészen **másról szól**:

csak annyiban van köze az eredeti funkcióhoz, amennyiben A **KERESKEDŐ** **,pénzt keres'** azzal, hogy **ÖSSZEHOZZA, ILL. INKÁBB LÉTREHOZZA** A (GERJESZTETT, VIRTUÁLIS) **HIÁNYT ÉS A (MESTERSÉGESEN, ERŐSZAKOS ÚTON LÉTREJÖTT) FELESLEGET;**

ÉS ,cserébe' **PÉNZT (ENERGIÁT, INFORMÁCIÓT) VISZ KI A RENDSZERBŐL.**

Hoz és visz, ker-es-*kedik*, ügy-es-*kedik*, egyez-*kedik*, ravaszkodik, utazgat, kínálgat, kezét dörzsölgehi, ha jól *mennek a dolgok* s jól *állnak az ügyek*, fejét vakargatja, ha rosszul...

Vég nélkül ragozhatjuk, soha nem lehet a végére érni, soha nem szabad kétségbevonni: **EZ VAN!**...

KERESÉS ÉS TANULÁS ≈ A LÉLEK IGAZ MŰKÖDÉSE HELYETT

***kereskedelem, tanakodás, alkudozás, tanácskozás,
konferenciák, referenciák, preferenciák...***

Vajon képes-e bármilyen (egyéni vagy kollektív) „identitás-korrekción” változtatni az aktuális helyzeten? És hány embernek sikerül *valóságosan* megfordulnia a hibásan megválasztott úton, visszamenni az útkeresztveződéshez és lenullázva eddigi életét, újra elkezdni azt a semmiből?

Nem lehet azt állítani, hogy mindez teljesen lehetetlen. Vannak történetek, amelyek igazolják, hogy **a lélek valóban csodákra képes, ha öntudatra ébred.** De az is jól látható, hogy ezekhez az ébredésekhez többnyire nagy kataklizmák vezetnek úgy az egyes ember, mint a nagyobb közösségek, társadalmak életében. És hogy számtalan élet és formáció belepusztul ezekbe a kataklizmákba, mire egy valóságos, hiteles identitás-korrekcióna sor kerül.

Földünkön jelenleg nem sok olyan entitás tapasztalható meg, aki képes arra, hogy embereket valóságosan megfordítson az úttjukon.

Voltaképpen csak **EGYETLEN** olyan **idea vagy érzület van, amely**

nagyobb vérveszteség nélkül hajt végre IDENTITÁS-KORREKCIÓ-t AZ EMBERI LÉLEKBEN.

Ez pedig KRISZTUS ÉS AZ Ő SZERETET-TANA, SZERETET-MANIFESZTÁCIÓJA.

Az emberiség (főleg a fehér ember) mint faj – zsákutcája utolsó métereit rója.

Sorsa azon múlik, hány embernek sikerül ,átlépnie a saját árnyékán', és visszafordulva

AZ ELVESZÍTETT ŐS-IDENTITÁSHOZ

(a teremtés céljaival azonosuló, ősbizalmat és kíváncsiságot, őszinte átélő- és átadó-potenciált hordozó, a saját szelleméhez és a Szellemhez felnövő, tudatosulni és tanulni vágyó, igazságot és szeretetet, szabadságvágyat és szolgálni tudást egyszerre képviselő **LÉLEKHEZ**)

újra **megpróbálja, hogy megmaradjon a jó úton, amely nem a terméketlen tévelygésbe és pusztulásba, hanem**

a teremtőerők és a Föld közös programjának megvalósulásához vezet.

Azok számára, akiknek ez nem sikerül (és ha sokaknak nem sikerül, talán az egész Föld számára) nemigen marad más kiút, mint *a kataklizmák megfordító ereje*, amely – káosz-természete folytán – hatalmas kockázattal jár minden élőlény számára. **Sok ,ártatlan' (Csipkerózsika-álmot alvó) élet áldozódik fel**

(már ma is, és ha így maradnak a dolgok, egyre több és több)

az ellenerők sikeres manipulációjába belealudt emberi lelkek (korántsem bebiztosított) felébredésének oltárán.

AZ APOKALIPSZIS (≈ leleplezés, „végítélet”, korszakvég) nemcsak szándékosan felnagyított, önmegvalósító jóslat (bár az is), hanem elsősorban

(az anyagban manifesztálódó)

**FIZIKAI-LELKI-SZELLEMI REALITÁS,
AMELY**

a legparányibb részecskétől a személyes átélésen keresztül a kozmikus dimenzióig

**MEGRÁZZA ÉS ÁTFORMÁLJA
AZ EGÉSZ TEREMTETT VALÓSÁGOT.**

c) IDENTITÁS-KORREKCIÓ ÉS APOKALIPSZIS

Minden világvége-jövendölés ugyanarról szól: hatalmas kataklizmákról, ezek következtében a régi identifikációk teljes ellehetetlenüléséről és ÚJ EMBERI IDENTITÁS LÉTREJÖTTÉRŐL: **AZAZ AZ EMBERI LÉLEK ELKERÜLHETETLENNÉ VÁLÓ, EZÉRT AKÁR VÉRÁLDOZAT ÚTJÁN IS KIKÉNYSZERÍTETT IDENTITÁS-KORREKCIÓJÁRÓL.**

A magyarázatok hajlamosak 'új ember' születéseként értelmezni a létrejött új identitást; de nem erről van szó. Maga az **ember lényege: a többé-kevésbé tudatossá vált lélek nem lehet mássá, nem pusztulhat el és nem változhat meg:** örökkévaló szubsztanciákból, az Élet-óceánból és a Teremtő Szellem időn kívüli végtelen energiájából született; **de fel nem ismert valódi önazonosságát meg kell találnia,** valódi belső fejlődését, útját fel kell ismernie, időleges vagy téves azonosulásait (≈ inkarnációs szerepeit) most már le kell vetnie: mert szakadék szélén áll, egy korszak végén, amikor be- és le-telik az Idő (és „többé nem léssen”), azaz a Világjáték 'egy időre' leáll...

Hogy itt tényleg **szerepekről, identifikációkról (és nem a belső lényeg megváltozásáról) van szó,** kitészik Jézus Krisztus sokat idézett figyelmeztetéséből is:

„Ímé eljövök, mint a tolvaj. **Áldott, aki vigyáz és ŐRZI AZ Ő RUHÁIT,** hogy mezítelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.” (Jel. 16,15)

A ruha (a jel-mez) a szerephez tartozik (és nem a belső lényeghez, a lélek őszvalóságához); így ezt leginkább úgy lehetne értelmezni, hogy **AZ EMBERNEK 'A VILÁG VÉGEZETÉIG' meg kell őriznie ruháit (AZ IDENTIFIKÁCIÓIT, SZEREPEIT, PERSZÓNÁJÁT),** nyilván mert arról lehet felismerni őt magát, ez mutatja meg azt **a személyiséget, amit létrehozott s amely egyedi személyiség az életjáték célja és legfőbb értelme.**

A mez-telenség „rútság” kifejezés már nehezebben értelmezhető

(ugyan miért lenne rút az isten-teremtette csupasz test/lélek olyannyira, hogy feltétlenül el kell takarni?...); a jelenkorra nézve csak az a válasz kínálkozik, hogy

éppen **az INKARNÁCIÓS SZEREPEK (A RUHÁK) által elért fejlődése, formálódása, tudatosodása, fényesedése a léleknek az az érték, az a szépség, amelyért 'érte jönnek'** – észrevétlenül, „mint a tolvaj”:

ezzel is hangsúlyozódik az *éberség* {tudatosság} és a *megszerzett 'ruhák' fontossága, **AZ EMBER** apránként kialakuló **FELRUHÁZOTTSÁGÁNAK' értékessége,** **amit saját változó identifikációi segítségével ért el.***

Ám a későbbi problémák már 'a kezdetek kezdetén' is felmerülnek, rögtön az ember teremtéstörténetében.

Igen nevezetes (nyilván nem véletlenül) az Édenkertben boldogan élő első emberpár ama bizonyos botlása, amikor (a 'Gonosz Kígyó csábításának engedve') ettek 'a Tudás fájáról':

...,és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. És megnyilatkoznak mindkettőjüknek szeméi s észrevevék, hogy **mezítelenek**" (Móz. I. 3, 6-7).

Nyilván megértettek, megtudtak valamit, valamilyen **tudásra** tettek szert; de mi ez a tudás? Miért rázta őket miatta a hideg? Valóban

„... Csak ébredésem borzongása ez”... (Madách), vagy

talán *nem csak megláttuk* akkor meztelenségünket, hanem azért kellett gyorsan felöltözni valamibe (fügefa-levélbe: a bódhiszattvák \approx felébredettek fájának lombjába!), mert **egy korábbi ruhánkat vesztettük** el akkor és ott?

Erre utal egy apokrif, a Mózes Apokalipszisének nevezett irat részletező leírása erről a történetről:

„Azt mondja nekem a kígyó: ...mihelyt beleharapsz, szemetek felnyílik, s **olyanok lesztek, mint az istenek, akik ismerik a jót és a rosszat**... Arra a gyümölcsre pedig, amelyiket odaadt nekem, hogy megegyem, rákente gonoszságának mérgét, vagyis a vágyakozását; a vágyakozás pedig minden bűn legfőbbje. És lehajtottam a fa ágát a föld felé, vettem a gyümölcsből és megettem. És abban a pillanatban **felnyílt a szemem és megláttam, hogy meztelen vagyok, elvesztettem az igaz állapotot, amelyet viseltem**. Sírva fakadtam és így szóltam: Miért tetted ezt velem, hogy **elveszett dicsőségem, amelyet viseltem?** ...Amikor atyátok odajött, istentelen szavakat mondtam neki, s ezek **eltávolítottak bennünket nagy dicsőségünktől**... Az ördög szólt a szájból... Akkor, amint rávettem őt, gyorsan megette és szemei felnyíltak, s ő is **észrevette meztelenségét**. Te gonosz asszony, mondta nekem, mit tettél velünk? Eltávolítottál **Isten dicsőségétől!**”

Ebben a szövegben **A DICSŐSÉG (EGYFAJTA FÉNYRUHA)** elvesztéséről van szó

(és ez a megfosztottság tehette az ember mez-telenségét állativá: „rúttá”),

amelyet az első emberpár még viselhetett az Édenkertben és

amely *hasonlatos* volt magának a *Teremtőnek a dicsőségéhez (fényéhez)*.

Talán így magyarázatot nyerhet a talányos mondat is: **„Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”:**

A KÉP itt az **ALAKot** (formát),

A HASONLATOSSÁG viszont az **energiaszint, A FÉNYLÉS**

hasonló magas frekvenciáját jelentheti.

Az ember eszerint eredendően **isten-identitásának teremtett**. Nem véletlenül mondja Jézus a tanítványoknak: **„ISTENEK VAGYTOK!”** (Ján. 10, 34);

ám ez a kijelentés **nem a jelen állapotra vonatkozik, hanem a fény-ruha** (a ‚fehér ruha’, a magasabb rezgés, a ‚dicsőség’) **újra-felvehetőségét** jelenti.

Ez azonban korántsem egyszerű.

Minden jel szerint a Paradicsom ember-őstípusa akkorát ‚bukott’ (olyan alacsony rezgésen kezdte meg létét a valóságban), hogy szinte állat lett (egyres források szerint előbb még ásványi és növényi szinteken is keresztültörte magát, sőt van olyan értelmezés is, miszerint az emberek többsége még ma sem érte el az állat szintjét sem): **„Amikor Ádám és Éva elbukott, s el kellett hagyniuk a Paradicsomot...állatbőröket öltöttek magukra; ezeket mi, megtestesült emberek a mai napig viseljük testünk kültakarójaként”** (Halévy: A Kabala útja, 1994, p. 43). Ettől

az állat-identifikációtól hosszú út vezet az isteni dicsőség fényruhájáig, és

ezen az úton a **le-mez-telenedés** aktusa **az igazsághoz való megtérés rituális bemutatása:** felmutatni s majd **levetkőzni** a bennünk/rajtunk élő/élősködő **állatot**

(amit mi annyira magától értetődőnek gondolunk, hogy csak (a még ártatlan) gyermeki szem veszi észre: *„Mi a szeretet? Hát amikor anya azt mondja, hogy apa nem is gusztustalan”*... vagy: *„Azt utálom legjobban, amikor apa meztelenkedik a házban”*...),

majd a medréből kifordult, hazug társadalom által ránk tukmált rang, gazdagság, léhaság hamis ruháit, ahogy Assisi Szent Ferenc tette az igazság útjára való ‚végleges megtérésekor’:

„...élete korábbi szakaszában is többször megtért már. Odaadta, majd visszavette lelkét egészen addig a pillanatig, míg a főtéren színpadiasan le nem meztelenítette testét.

A bűnös ekkor adta át helyét a szentnek. (...)

Abban a korban, amikor a szemérmet és a prüdériát még nem keverték össze, a meztelenség a nyilvános vezeklés egyik formája volt. Megszabadulni a gazdagság külső jeleitől, a ruháktól, melyekben a világi örömökbe kóstolt (...), maga mögött hagyni büszkeségét – Ferenc ezzel mindenkinek megmutathatta, hogy határozottan megtagadja múltját.”

(J. Green: Ferenc testvér)

Ez a megközelítés végül magát a fizikai testet is ellenségnek

„ - A test az ellenség! Ezt a mondatot jó néhányszor hallották Ferencről a testvérek. (...) Szerinte, ahogyan sok korabeli szerint is, a test áll a súlyos bűnök hátterében” (u. ott),

de legalábbis levetendő álruhának látja.

SOK ‚VALÓDI RUHÁT’ ÖLTHET A LÉLEK, AMELYEK A ‚FÉNYBUROK’ REZGÉSÉNEK EMELKEDŐ FOKOZATAIT JELENTIK

(és amelyekből – egyes források szerint – összesen **570 van...**).

Az, hogy az **‚öltözék’** valójában mindig **jel-mez** (identitásunkat – és/vagy különböző identifikációinkat – **jel-ző, jel-lemző mez**), a hétköznapi tudat számára is észlelhető, ha a megértés motivációjával figyeljük magunkat és környezetünket.

Másképp öltözünk az aktuális korszak (divat), a társadalomban éppen betöltött szerep (yuppi, ‚értelmiség’, ‚melós’, ‚hobó’ stb.) vagy akár az évszak, napszak stb. szerint is (pizsama, szabadidőruha, munkaruha, nyári ruha, fürdőruha stb.).

Ezek az öltözetek – amint azok a szerepek, amelyeket jelölnek – hierarchiába rendeződnek;

a társadalmi helyzettel való beazonosulás többnyire meghatározza még a hálóruhák jellegét is (holott az kvázi rejtve van a többiek szeme elől).

Ugyanakkor látható, ahogy manapság, a viharos entrópiánövekedés, a Föld egészére, a természeti jelenségekre és az emberi társadalomra is kiható kaotizálódás következtében a hierarchiák szétzilálódnak, összekeverednek;

a kötelező jellegű, szigorú beazonosulások területe zsugorodik (mintegy a sarki jégsapkákkal párhuzamosan!), a különbségek nivellálódnak, a régtől zárt rendszerek átjárhatóvá válnak;

még olyan – korábban ‚végleges’-nek hitt – *identifikációk is relativizálódnak, mint a nemi identitás*

(amely jelenséget az apokaliptikus irodalom szintén ‚bejósolt’ a ‚világ végére’ – tehát napjainkra, amikor ez szemünk előtt zajlik: hogy ti. az idők végén ‚férfi és nő többé nem léssen’).

Míndez elvileg növeli a szabadságfokot: az egyén úgy érezheti, több dolog közül választhat, mint elődei; de ez a sokféleség **látszólagos és manipulatív**, amint **a választás szabadsága** is az

(másképp miért hordana az egész emberiség farmert? ...),

mert a kényszerítő trendeket-brandeket mindenfelől árasztó megtévesztő reklám, agymosás és manipuláció csak ál-szabadságot, ál-választásokat enged meg az ‚elrontott’:

kényelmet, biztonságot és elfogadottságot kívánó léleknek.

Ez a sok ál-út nem az emberi személyiség gyarapodása, fejlődése, emelkedése irányába hat – ellenkezőleg; és a felvett ruhák (öltözetek, szerepek) is túl gyakran cserélődnek ahhoz, hogy segítségükkel valódi beazonosulások, megértések történhetnének; az egész leginkább egy színes-véres karnevál eszement maskarádéjára kezd hasonlítani (ld. Hamvast, Bahtyint).

Az egyes szerepek – ha van időnk és akaratunk valóban átélni őket – hatnak ránk, fejlesztenek és alakítanak bennünket, valamilyen szinten tudatosíthatják a világ és az én kapcsolatának mibenlétét; a jelmezből lényegi szimbólum, sűrített idő és tér, a lényegét villámfénnyel megvilágító metszéspontja különböző valóság-szeleteknek, beazonosulás-játékoknak;

de ha az egész élet maszkabállá válik, nincs eleven lélek, aki végül egykönnyen ki tudna lépni az élet-karnevál olcsó mámorának lefelé húzó örvényéből.

Ezért a figyelmeztetések: ,ne aludjatok’, ,legyetek éberek’ –

hogy a rendszer kaotizálódásából egyenesen következő összeomlás (a leleplezés≈az apokalipszis) ne érjen váratlanul, felkészületlenül minket: vegyük észre, hogy

A FORMA A TARTALOM HELYÉRE LÉPETT, és már nem a Rend szolgálatában áll.

- d) AZ ,UTOLSÓ IDŐK’ ÖLTÖZÉKEI:
RUHÁK, ÁLRUHÁK, VIRTUÁL RUHÁK –
az anyag ,súlyos köntösétől’ a medvebőrön át a
,színes szélesvásznú álomkabát’-ig

Mint korábban láthattuk, *a struktúra és a forma felvétele a rend-teremtés*, azaz a káosz (entrópia) elleni harc legfontosabb fegyverténye. Ez a lélek szempontjából nézve folyamatos **identifikációk útján megy végbe.**

MINT SZÍNÉSZ, A LÉLEK EGYRE ÚJABB ÉS ÚJABB RUHÁKBA, JELMEZEKBE BÚJIK
A SZELLEM ÁLTAL BERENDEZETT SZÍNPADON.

Ami ezt a mi földi színpadunkat illeti, a lassan szilárduló **anyag az első** komoly ,ruha’, amelyet ,magunkra öltünk’ – hogy aztán jó hosszú ideig ne is tudjunk végleg kibújni belőle. Periodikusan le-levetjük ugyan (naponta, amikor elalszunk, a ,kis halál’-ban; életente, amikor ,végleg’ elalszunk, a ,nagy halál’-ban), mert lelkünknek-szemléletünknek ki kell pihennie az anyag megpróbáltatásait; de csak egy hosszú-hosszú úton, apránként sikerülhet majd felszabadítani az anyag fogságába esett fényszikrát, amelyet sűrű-anyagi testünk szervezete és burka, ember-alakunk és bőrünk, ember-tudatunk és sors-ruhánk egyaránt szinte láthatatlanná, felismerhetetlenné takarnak.

Nagyon röviden és lényegretörően összefoglalva ezt az utat, így írja le a ránk váró állomásokat Bistey Zsuzsa (Rudolf Steiner tanításai alapján):

„A személyiség magára ébredése szüli azt AZ ÉN-TUDATot,

amely ,spiritualizálva’ MEGVÁLTJA majd először AZ ASZTRÁLTESTET (érzelmi test), ennek letisztulásával és mentális erőközponttá alakításával felszabadítja AZ ÉTERTESTET (értelmi/energiatest),

míg VÉGÜL a földi viszonylatban elképzelhető létezés legmagasabb fokán felszabadítja A FIZIKAI TESTET,

HOGY a szoláris angyal, A MAGASABB ÉN – anyag-köntösét levette – ismét teljes fényében RAGYOGHASSON.

Ám miközben **az ember** (egyre jobban elfelejtve múltját – és jövőjét is!) a saját alacsony rezgésű, 'kis Ego'-ját építi az anyagban, azzal szembesül, hogy teste állati test, és azok az impulzusok, amelyek biztosítják földi életét, bizony állati ösztönök – az ön- és fajfenntartás elemi ösztönei. Ezt apránként tudatosítva, ezzel a ténnyel barátkozva **magára ölti állatok bőreit** – előbb fizikailag, majd mentálisan is: *beazonosulva zsákmányállataival totemként, vezetőként, tanítóként tiszteli őket.*

Lényegében erről – animális lény-részünk hatalmáról, tanulságairól és megváltásának módozataitól – szólnak az 'elvarázsolt királyfiakkal' (Békakirályfi, Szépség és Szörnyeteg stb.), 'állatvőlegényekkel' (Fehérke medve-kérője stb.) teli meséink, de a történetekben segítő vagy gátló szerepet játszó valódi állatok is mi magunk vagyunk (≈ 'állati' tulajdonságaink és képességeink, melyek gyorsíthatják vagy akadályozhatják fejlődésünket).

E nélkül a kapcsolat nélkül a lélek nem tudott volna belegyökerezni a földi létmódba.

Különösen fontos ebből a szempontból a **medve** alakja, amely maga is úgy fest, mint egy **bundába bújt ember**;

a téma kutatói (pl. Schmidt Éva) úgy tartják, „A MEDVEERŐ ŐSIDŐTŐL FOGVA A ZSÁKBA VARRT LÉT (≈ az anyagi megtestesülés) FORGATÓKÖNYVÉNEK MEGHATÁROZÓJA. (...) Amikor az emberi nem a földön megtapadt (...), az egész emberiség számára a **medve archetípus volt a fő rendezőelv, az egész élet ezen keresztül volt irányítható. (...) Az anyában való fogantatásról a méhen belüli fejlődésen keresztül a kb. 6-7 éves korig terjedő életkornak összes mechanizmusa összefoglalva. (...) A természet meg az ösztönenergiák, ösztönprogramok** tartoznak bele (...). Ez a legmeghatározóbb az ember életében, ezért aki ennek az ura, mindennek az ura. (...) [De] ahogy egy anya megszüli a gyereket erre a világra [a medve egyszerre őszanya is: Anasztázia kicsije a medve hónaljában alszik], **az anyagi világra hozza (...), és ebből az anyagi világból az anyagi résznek a megsemmisítésével van a visszajarat.** Ezért a medvekultusz: **A MEDVÉT MEG KELL ÖLNI.**”

(Halmy György: Utazás a túlsó világba Schmidt Éva nyomán, pp. 240-242)

Azaz

a medve a **'leföldelő' princípium, az ember animális képmása** (nem véletlen a két lábra emelkedő medve hasonlósága az emberhez), aki/ami (az állatvőlegény típusú mesék tanúsága szerint is) valójában 'állattá varázsolt' ember (ott: király/fi).

Szükség van erre az animális stádiumra, hogy a lélek kapcsolódni tudjon a Föld törvényeihez, rezgésszintjéhez, lakóihoz,

de a vadállatnak 'meg kell nevelődnie' (rosszalkodó bocsból **felnőtt védelmező erővé** {szellemharcossá, tanítóvá, őrszellemmé vagy odaadó, biztonságot sugárzó Anyává} **kell válnia**), és végül **le kell dobnia ÁLRUHÁJÁT (bundáját, animális természetét)**, hogy majdan **Nap-természetű királyként** vagy **Krisztus-tanítóként** sugározza mindenkire elfogadó, univerzális szeretetét.

„Amikor a medvének az Ég Atyától való eredetét, a föl-le-szállását, visszaküldését... meg a medveünnepe eredetét elmondja ez a mítosz, akkor ugyanazt mondja el, mint a Buddha a függő keletkezés tanában, hogy a tudat hogyan alakítja ki az ego-struktúrát meg a környező külvilágot egyszerre.

S Buddha utána meg is mondja, hogy lehet ezt visszafejteni, és megszabadulni ettől az egésztől... **Ez egy olyan energia... amire** – ha tudja valaki, hogy hogyan tegyünk rá a programot, akkor az... szépen elkezd megvalósítani... (és) **a kozmikus rendbe visszacsatolja az embert.**”

(Halmy, p. 312)

Ezeket a minőségeket (energia-típusokat) a fejlődés egy bizonyos pontján **az ember** – ‚felsőbb utasításra’ – **leválasztotta magáról**, mert veszélyeztették volna továbbfejlődését. Talán erre utal a Genézisben az a rész, **amikor** – ‚második megteremtése’ során – az ember **sorra megnevezi ezeket** (a megnevezés: ellen-identifikáció, leválasztás az én-képződés során, ‚ez nem én vagyok’):

*„És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezői vadat, és mindenféle égi madarat, és elvívé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely **nevet adott az ember az élő állatnak**, az annak a neve.”*
(Móz. I, 2, 19)

R. Steiner szerint **az ember** majd visszaveszi, **újra magába integrálja őket akkor, amikor éne már elég érett lesz ahhoz, hogy kockázat nélkül kezelni tudja ezeket az erőket és minőségeket**. Úgy tűnik, ez az idő elérkezett. A XXI. szd-i ember váratlanul nagy érdeklődéssel fordul az állatvilág felé.

Mindezt persze nagy mértékben elősegítik a média sugallta ‚trendi’ minták, a ‚zöld’ gondolkodásmód, a ‚környezettudatosság’ (néha nagyon felületes és ideologikus) divatjai és a ‚cukiság’-hóbort, ám egyidejűleg **felbukkannak** olyan odaadó és elmélyült tudósok is, akik ténylegesen rászánják egész életüket egy-egy állatfaj megmentésére, és **olyan** ‚hétköznapi’ (valójában rendkívüli) **emberek** is, **akik** – többnyire ‚rendes előképezettség’ nélkül – teljesen beazonosulnak a kiválasztott állatfajjal, minden veszéllyel és nehézséggel dacolva velük élnek (beépülve egy farkasfalkába, házukban nevelve medvéket vagy akár krokodilokat) és **annyira identifikálódnak az illető állattal, hogy** (szabályosan lecserélve emberi identitásukat) **magukra öltik az illető faj identitását** (medve-emberek, farkasemberek, kígyóemberek lesznek). Persze

EZ IS ‚ÁLRUHA’ (egyelőre), **de** talán **nagyobb a hordereje és jelentősége**, mint az emberi karnevál egyéb szerep-jelmezeinek.

ÁLRUHÁK – ÁL-IDENTITÁSOK

A farsangi időszak felhívja a figyelmünket az élet karneváli oldalára. Sokan azt gondolják, hogy egy speciális időszakról van szó, amelynek a maszkarák és a jelmez a velejárója, és csak kevesen ‚azonosítják be’ ezt az átélést az élet egészének színpadi-jelmezbálos vetületével; még ritkábban vesszük észre egész modern életünk (az idő gyorsulásával párhuzamos) ‚karnevalizálódását’ (ahogy ezt Bahtyin vagy Hamvas megfigyelték és leírták).

Álruhát (≈ ideiglenes identitást) mindig is vettek magukra az emberek; de soha olyan sokat, sokfélét, soha olyan gyakran, könnyedén eldobva az előzőt, mint most, az idő(k) vége felé.

Régeen valóban csak kivételes alkalmakkor történt ilyesmi:

hol rejtett módon, ha kifejezetten *az eredeti identitás elleplezése*, titkolása *volt a cél*,

mint pl. az álruhában a nép közé ‚ereszkedő’ királyok esetében (Harun al Rashid,

Mátyás királyunk),

hol látványosabban, ha játékos szerep-kipróbálásról, kis önfeledt magamutogatásról volt szó, *vagy*

ha éppen azt kellett megmutatni, hogy *valami új identitás komoly (többnyire ünnepélyes) felvétele* történik éppen.

Ez történik **minden beavatás-jellegű közösségi aktusnál:**

az iniciálandók valami szokatlan ‚maskarába’ bújnak, ami felveendő új identitásukat szimbolizálja.

Az elsősök ünnepélyesen az iskola egyenruhájába öltöznek, az új diplomások talárt öltenek (a 'szellemi testületek' jelmezét), esetleg fehér kesztyűt húznak, hogy jelezzék csatlakozásukat a 'tisztá kezek' (≈ a nem-dolgozók, kétkezi munkához többé nem lealacsonyodók) kasztjához,

a sámánbeavatáson pedig saját animális 'segítőjének' {totemállatának} bőrért/tollát ölti magára a jelölt a végleges identifikáció jeleként.

És bár nem tudatosítjuk magunkban, **a fehér esküvői ruha is éppen ilyen beavatási jel-mez. Azt a tisztaságot** (angyali-szűzi érintetlenséget, a tündér-királylány égi fény-öltözékét) **jel-zi, amelyet a meny(nye)i asszony** – a házasság, a feleséggé/anyává válás küszöbén átlépve – **éppen levetni készül...**

Ilyen – alkalmi öltözetekkel, **az új identitást jelző 'mezekkel'**, különleges hajviseletekkel, testdíszekkel is kiemelt – **identitás-váltások az ősi kultúrákban nagy közösségi ünnepek**, az embert egész életén át elkísérő emlékezetes események voltak.

Példaszerű esete ennek az a hatalmas változás, ami a gyermekkor és felnőttkor határára ért serdülő testében-lelkében-tudatában bekövetkezik. A gyermekkor egyfajta paradicsomi állapot, amit az anyai (éganyai-földanyai) gondoskodás és az apai (isteni) hatalomnak való alávetettség jellemez. **A felnőttkorba való átmenetet (ami voltaképpen egy minőségi ugrás) beavatás útján oldották meg az ősi kultúrák.**

A beavatás egyik eleme az izoláció (a beavatandók elkülönülnek a közösség többi tagjától egy ideig önálló csoportot képezve), ami egyfajta *bebábozódás*-ként értelmezhető [vagy ahogy R. Steiner az identitásváltások közötti latencia-szakaszokat nevezi: *pralaya*-állapot (szanszkrit), amit a tudat egyfajta álom-állapotként képzelhetünk el az evolútív folyamatok ugrásainak menetében].

Ennek az izolált latencia-állapotnak – az ősi törzsi társadalmakban – rítusok vetnek véget, amelyek – többnyire fájdalmas, jól rögzülő élményként – **felkészítik az ifjú embert jövőbeli** (harcos, vezetői vagy családfői, gondoskodó/eltartó, látó-gyógyító, tanító stb.) **feladatkörének ellátására, amelyek közös lényege a felelősségvállalás, az egykorú csoportból való kikerülés a nagyobb közösségbe, valamilyen szereppel való azonosulás stb.**

A beavatási szertartásokat megelőző izolációs csoporttudat olyan köztes állapotként értelmezhető, amelyben minden létező mintegy visszamegy, visszakötődik az ősforráshoz a bekövetkező állapotváltozás előtt.

Napjaink serdülőkori káosza éppen arra vezethető vissza, hogy **civilizációnk semmit nem akar tudni erről a 'bebábozódási' jelenségről**, sőt a 'modern' fehér kultúrában gyakran barbárságként bélyegzik meg a bevált törzsi módszereket és nem ismerik fel szükségességüket és előnyeiket; így a „serdülőkor” – **mint az elmaradt beavatás helyén megjelenő hormonális/pszichés káosz – ,menedzselés' nélkül marad és rengeteg problémát okoz.**

A mai fiatal mintegy beszorul két állapot közé:

az egyik **a gyermekkor**, amikor őt védelmezte az anya (akár az apával szemben is),

a másik **a felnőttkor**, amikor ő maga válik egy kisebb/nagyobb közösségnek (családnak, munkahelyi, vallási, etnikai stb. csoportnak) a fenntartójává és/vagy védelmezőjévé.

Jelenleg e két korszak közé a csoportszolidaritás spontán élménye ékelődik

(ami hasonló a nemesi körökben, ill. a különböző, történelmileg kialakult polgári közösségekben, férfiklubokban/egyesületekben stb. szerezhető tapasztalatokhoz, ugyanis ezek szintén egyfajta beavató közegnek tekinthetők, amelyek éppen az ősi beavatási rítusok élményeinek modernkori pótlására jöttek létre).

Az adott korba lépő fiatalok sem a család visszahúzó, sem a társadalom előrelökő elvárásainak nem tudnak és nem is akarnak megfelelni, ehelyett ösztönösen (érezve, hogy valamiféle rejtett érési perióduson kell átmenniük) **kortársi csoportokba menekülnek** (haverok, bulizó társaságok, galerik, közösségi média csoportok stb.) és **egyfajta alvó/álmodó, bebábozódott** („deviáns”, „periferiális”) **állapotba kerülnek**, miközben észrevétlenül, de akár agresszióval is igyekeznek távol tartani maguktól a társadalom többi tagját.

A serdülőkori agresszió (gyakran rituális formában) és **a popzene** (lényegét tekintve szintén rituális) **kultusza jól leírja az elmaradt beavatási rítusok elementáris hiányát** és e hiány természetét:

azt **A TRANSZÁLLAPOT**ot és azokat **A FÁJDALMAS/agresszív ÉLMÉNYEK**et pótolják így, amelyek az eredeti rendben **ENNEK AZ ÁTMENETNEK A** szükséges **VELEJÁRÓI**, s amelyeken keresztül az ősforrásra való visszakapcsolódás, majd a **„jelen valóságra”** ébredés megvalósul.

Nemegyszer aztán – segítség és tudatosság híján – ennek az állapotnak a fogságába is esnek (popzene, alkohol, drogok, internet- vagy játék-függés).

Mindez valami (még nem egészen átlátott) összefüggésben van a tobozmiriggyel, a melatoninnal és a ‚belső látás’, az extatikus ‚megvilágosodás’ élményével is:

a **beavatások** egyfajta **RÁKÖTÉST JELENTETTEK AZ ŐSFORRÁSRA ÉS AZ AKASHÁRA**, ahonnan az új életciklushoz szükséges információkat megkaphatták az érintettek az „**álomidő**” során – és A (sokszor **FÁJDALMAS**) **RÍTUSOK** talán az ‚ébresztést’, **AZ AKTUÁLIS VALÓSÁGRA ÉBREDÉST SZOLGÁLTÁK** ebben a rendszerben.

Ma AZ EMBERISÉG EGÉSZÉ A „GYERMEKKOR VÉGÉN” TART (A. C. Clark).

Talán a mindent elborító játékszenvedély, az általános ‚drogfüggés’ (hiszen lassan már minden drogként működik) valójában annak a jele, hogy

AZ EMBERISÉG „PRALAYA”-ÁLLAPOTBA, EGYFAJTA LATENCIÁBA, VIRTUÁLIS TÉRBE KERÜL, AHOL „IDŐ TÖBBÉ NEM LÉSZEN”, AZAZ ÁTALUSSZA VALAMILYEN ÉRTELEMBEN AZT AZ ÁTMENETET A „FELNŐTTKORBA”, AMELYRE MÁR MEGÉRETT.

Álomba merültünk: kiterült ránk és **mindent beborít**

a rengeteg (megvalósíthatatlan és megvalósíthatatlan) lehetőség, az alternatív valóságok, a ‚second life”-ok, a virtualizálódó/robotizálódó, klónozott, másolt, mesterségesen kipótolt vagy felturbózott, fiatallá vagy éppen halhatatlanná operált/művésített **ál-életek ál-világa** (a maga hamis ‚értékeivel’, mű-örömeivel, tobzódó, parttalan ál-kreativitásával, színes maskaráival és sötét, véres és kegyetlen, gonosz gépekkel és aljas szándékokkal túlsúfolt mesterséges jövőképevel) – ez az egész, modernitásnak becézett rémálom,

a koraszülött civilizáció „színes szélesvásznú álomkabát”-ja...

A nagy kérdés az, vajon **képesek leszünk-e felébredni, mielőtt e színes haláltánc forgatagában belesodródunk az örvénybe, amely egyenesen a Vízöntő-korszak délibábos szakadékanak fenekére húz bennünket?**

MEGÉRTJÜK-E,

MI A KÜLÖNBSÉG AZ ELVAKÍTOTT-ELCSÁBÍTOTT JELENKORI EMBERISÉG ÉS AZ ÉGATYA-FÖLDANYA SZENT NÁSZÁBAN VILÁGRA-ÁLMODOTT, SZÉPSÉGES ÉS BOLDOG JÖVŐVEL MEGÁLDOTT EGYKORI EMBER KÖZÖTT?

Ha ezekre a kérdésekre választ keresünk, érdemes egy pillantást vetnünk az Avatár c. filmre, amely gyönyörűen leképezte a vakon pusztító – és ezzel saját pusztulásába rohanó – ún. „modern” emberiség és a léte teljességét – testét, ösztöneit, érzelmeit és tudatát egyaránt – uraló „természeti ember”, a *valódi Übermensch* kiáltó ellentétét.

Ez a film elsősorban azt hozza a fehér ember számára, hogy olyan dolgok, amelyeket ő lenéz(ett), lehetnek magasabb rendűek vagy a magasrendűség vonalán fontos dolgokat hordozók (előítéletei ellenére).

Régóta van egy sejtés, hogy bizonyos angyal- vagy égi eredetű lelkek nagyon megszenvedték, amikor a földi testekbe szálltak, s azóta is küzdenek a fizikai testtel (voltaképpen nem tudnak igazán alkalmazkodni hozzá, és lényegében ez a fehér faj egyik fő problémája, ami lassan a kipusztulás szélére sodorja).

Ezzel szemben mintha lenne a Földön egy jobban alkalmazkodó, mintegy „őshonos” lélek-fajta, amely a fizikai testtel és a földi viszonyrendszerrel sokkal jobban harmonizál, jobban közelít a földi állatokhoz (ösztönök, ösztönös érzelmek – alsó/víz-természet!), és az ehhez a lélek-fajtához tartozó test jobban kezeli a földi nehézkedést, rugalmasabb, hajlékonyabb, minden szempontból életképesebb. Ez egy olyan emberi fajt hozott (volna) létre, amely sokkal harmonikusabban illeszkedik a földi természetbe és így egy zökkenőmentesebb, szervesebb, valóban földi evolúciós utat járhatott (volna) be.

Már jó ideje gyűlnek a bizonyítékok, hogy a fehér ember mint olyan egy (valószínűleg jóindulatú és szükségesnek ítélt) korrekciós beavatkozás gyümölcse.

Legvégső soron talán a szellem eredendő bukását (a tükröző tudat félelmi természetét) korrigálni akaró teremtmény **maga a Föld is, aki mintha azt vállalta volna, hogy** önmagából, **szerves fejlődése** eredményeképp létrehoz **egy olyan emberi fajtát, amely képes lesz arra, hogy** a maga harmonikus/szerves létmódjával apránként mintegy **megváltsa a tudat szervtelenségét, árulásait, bukásait, hazugságait; de** – minden jel szerint – ezt a „kísérletet” **egy másik civilizáció** (sőt eredetileg már egy másik, **„lázadó” szellemi csoport**) mintegy „lenyúlta” és végeredményképpen – „gyarmatosítva” bolygónkat – **egy kemény, kegyetlen, hipertechnicizált társadalmat épített itt ki** („saját hasonlatosságára”), amely rendszernek a fémbányászati szükséglete határozta volna meg („a fiúk a bányában dolgoznak”...) **a Föld „eltérített” útvonalt** (amint ez az anunnaki-történetben leíródik).

Az „őshonos”, eredeti ember (mint ősz-übermensch) eszerint **„bujdosik”** valahol **ezen a sok szempontból tönkretett világon, amely nem az eredeti valóság**

(inkább egy **ránk kényszerített álom-mátrix**, egy csábításokkal teli **hologram**).

AZ EREDETI VALÓSÁG AZ ŐSTERMÉSZET,

amely egyszersmind **egy univerzális adatbázis (Akasha-krónika) és a világban létező összes információ elérhetőségének a kultúrája is.** Felfogható úgy is, mint **EGY VILÁGMÉRETŰ, SZERVES INFORMÁCIÓS HÁLÓZAT.**

Az Avatar c. filmen **az ősfában jelenik meg ez**, amire az av'íkok rá tudnak csatlakozni. Ez mintha azt mondaná és azt akarná jelenteni, hogy **a természetből, a földből szervesen kinövő lények képesek a világegyetem anyai mindentudására és tápláló bölcsességére rácsatlakozni és ezért technikára eleve nincs szükségük, mert minden létszükségletüket ez biztosítja**. Ennek a filmbéli népnek nincsenek ‚egzisztenciális’ gondjai (a film be sem mutatja az étkezési/táplálékszerzési szokásaikat, jöllehet ez a földi lét és a vázolt problémakör egyik, talán fő gyökérzete).

A földi ember – ha magunkra nézünk – teljesen bele van süllyedve részben a táplálék megszerzésének gondjaiba, részben (deszakralizált) elfogyasztásának túlzott élvezetébe, részben mesterségesen gerjesztett szekunder ‚szükségleteinek’ túlhajszolt kielégítésébe – miközben a fent leírt létmód mindezt teljesen fölöslegesnek mutatja. Ebből következően

a megrontás/megtévesztés lényege éppen abban áll, **ha** erről leszakítva az emberi lényt **elhitetik** vele, **hogy a létfenntartás eszközeinek megszerzése** olyan fáradtságos és nélkülözhetetlen tevékenységek sorozatát kell hogy jelentse, amely **az egész életet kitölti és az embert teljes rabszolgaságban tartja**.

De a fentiekből az a radikális gondolat is következhet, hogy

NEMCSAK A ‚MUNKA’ MINT OLYAN, HANEM A ‚RAGADOZÁS’ IS SZÜKSÉGTELEN és már a bomlás jele,

ahogy ezt a paradicsom-képzetek sugallják az oroszlán mellett alvó gidáról (ld. a gidát ‚örökbefogadó’ oroszlánról szóló mai dokumentumfilmet!). Nem romantikusan, hanem racionálisan értelmezve a dolgot ez azt jelenti, hogy a fentebb leírt létforma szerint nincs szükség arra, hogy az élelem más lények erőszakos elpusztításával legyen megszerezve, hiszen eleve rendelkezésre áll.

Egy adott természeti világban a fennmaradáshoz szükséges feltételek biztosítva vannak minden ott létrejövő lény számára („Nézd az ég madarait”): **a táplálék a rendszeren belül adva van**. „Ha egy anya szül, biztosítani is tudja az újszülött táplálékát” {anyatej}.

Ha a természetet anyaként fogjuk fel (és talán ez a leghitelesebb értelmezés), akkor világos, hogy ez **AZ ANYATERMÉSZET ÖNKÉNT TÁPLÁLJA AZ Ő SZÜLÖTTEIT**.

Így a ‚ragadozás’ maga valami bomlás, **a félelmi működés következménye**

(bizalomhiány és szorongás,

aggódalom, hogy „ha nem veszem el, ami kell, nem lesz meg, nem jut elég”);

legmélyebb gyökere **ott lelhető fel, ahol egy adott rendszerben élő tudat valami külső dolgot (vele nem-azonosat, nem-egységet) észlel vagy tételez fel**

és azt nem-uralhatónak gondolja, azaz bizonyos értelemben önmaga fölé artikulálja.

Ebből fakadó hatalmi-félelmi és agresszív viselkedése a környezet pusztulását idézi elő.

(Példaként: az élősködőnek gondolt gombák között van olyan {nevezetesen a tuskógomba}, amely előbb megfojtja az élő fákat, azután a halott fát lebontja, ezen több ezer évig él, és rizómája többszáz hektáron tud szétterülni: tehát félelmetes *ragadozó és élősködő is* egyben.)

A FÉL-ELEM, ami így keletkezik, védekezést és támadást (azaz **agressziót**) **idéz elő**: ez a fegyver létrehozásának oka, **a harc genealógiája**. **Mi most egy tükröző tudat által kivetített világban vagyunk; a jelenlegi emberi tudat egy félelmi/reflektáló tudatforma**, emiatt erőszakos, **végző soron ragadozó tudat**. Ez viszont azt jelenti, hogy a védekezés/támadás a fő motivációja, így **végző soron az agresszió, a fegyverek léte, a háború ebben a tudat-rendszerben elkerülhetetlen**.

Minden tükröző tudat félelmi tudat.

AHOGY EGY TUDAT VALAMIT NEM ÖNMAGAKÉNT ÉRTELMEZ, FÉLELMIVÉ VÁLIK, ÉS EBBEN A PILLANATBAN AZ **AZ EGYSÉG-TUDAT**,

ami nem észlel külsőt (azaz semmit nem tud **önmagán KÍVÜL**, mert **MINDENNEL AZONOS**,
mint az anyai típusú működés)

MEGSZŰNIK; pedig

ez a működés azt jelenti, hogy **minden belőlem származik** (tehát **minden én vagyok**) és ebből következően **bármit vissza is tudok fogadni magamba** (mert bármivé válik bármi, az is én vagyok). **A nem-félelmi tudat merőben másképp nézi a világot, mint a félelmi.**

Az ausztráliai 'benszülött' 'Igazak' ugyanezt tanították (kissé másképp fogalmazva). Mielőtt elhagyták a Földet – ami persze leírja, hogy ez a viszonyrendszer már nekik is 'sok(k)' volt egy kissé – **azt mondták, hogy támadás esetén 'láthatatlanná' lehet válni, mert a félelmi tudat csak a másik félelmi tudatot észleli; azaz a félelmi tudat nem képes a nem-félelmi tudatot (tehát az egység-tudatban lévő) észlelni.** EZ A MAGYARÁZAT A FÖLD VÁRható, 'KETTÉVÁLÁSÁRA' IS: KÉT KELLŐEN ELTÉRŐ TUDATFORMA MÁR EGYMÁS ÉRZÉKELHETŐSÉGÉN KÍVÜL ESHET. És ezért gondolták az ausztrál benszülöttekről a gyarmatosítók, hogy azok varázslók, mert **a tökéletes félelemtelenségébe 'öltözött' benszülött láthatatlan a félelemtől** (és az abból következő agressziótól) **eltorzult fehérek tekintetnek.** Ez az igaz tanítás hasonlít a kung-fu felfogásához is, amennyiben abban **a mester legmagasabb fokozata a 'megtámadhatatlan'**. A sumóban is megjelenik valami hasonló, ahol is a versenyzők eleinte csak felméri a másik pillanatnyi mentális állapotát, és egyenlőség esetén harcba sem bocsátkoznak; hiszen **lehet olyan állapotba kerülni, hogy a legkeményebb agresszió is mintegy lepattan arról, aki ilyen szinten tudja tartani magát** (legalább a verseny idejére): **nincs értelme**, nem lehet **megtámadni**.

Mindezek alapján talán **a Gonosznak valóban csúcsra kell járatódnia** (mint az „Avatar” szörny-emberében), mielőtt a döntő változás elindulhat, mert csak ez érteti meg az emberrel ennek a (sok csábítással és szédítéssel és altatással és beetetéssel körített) létformának a tarthatatlanságát.

Az Új Embernek (Neo-nak, ahogy a Mátrix c. filmben igen találóan nevezik) **fel kell ébrednie** a számára generált, őt **fogságban tartó álomból, hogy megláthassa a mögötte lévő erőket** és megértse ezek **gonoszságát, önzését, élőködését és főleg élettelen és lélektelen voltát.** Csak így veheti észre, hogy **LÉTEZIK EGY MÁSIK VALÓSÁG-LEHETŐSÉG** ezzel szemben, amit ezután már meg lehet közelíteni, meg lehet próbálni megérteni és megszeretni, az ő igazságát elfogadni. Ez pedig **A LÉLEK, AZ ÉLET EREDENDŐ IGAZSÁGA**

(az Avatar c. filmben „Lélek-fának” nevezik azt a Központot, amelyen keresztül „Eywával”, az anyai **Ős-valóság**gal kapcsolatba lehet lépni).

Az embernek talán megvan még az a lehetősége, hogy

óriási erőfeszítések, heroikus vállalások és

a jelenlegi önmagával, a régi identitással és a hamis valósággal vívott harcok árán,

nagyon lassan és teljes tudatossággal

levesse A ,MODERN, CIVILIZÁLT EMBER' ÁLRUHÁJÁT és

A LÉLEK ŐSI, ISTENI/ÁLLATI/EMBERI LÉNYEGÉT ÚJRA MAGÁRA VÉVE, magába építve ÁTLÉPJEN A MÁSIK, ELVESZTETT/ELVETT, RÉGI/ÚJ IDENTITÁSBA.

- e) „A HETEDIK TE MAGAD LÉGY” –
A ‚hét bőr’, az ál(om)valóság és ... „Kétségbeesve keresem” ... de mit is?

A hagyomány szerint az embernek hét (vagy akár kilenc) élete van (mint a macskának) – ez talán hét ruhát/bőrt (más megfogalmazásban hét identitást, esetleg hét inkarnációt) jelent. „Mind a hét bőrt lenyúzták róla” – ez a kifejezés a pozitivista tudomány szerint a külhám hét rétegére utal, de tágabb összefüggésben az emberre tapadt (ál-)identitások, ál-öltözetek lehántását jelezheti.

„Kinek hét, kinek kilenc, kinek tíz BŰVÖLET, aszerint, kinek mi ‚kerek” – énekliránk a Yotengrit. Az ausztrál bennszülöttek által mondott ‚ÁL-OM-IDŐ’ vagy a SZENTIVÁNEJJI ÁL-OM *bűvöletéről, bűbajos, elvarázsolt* ál-ruháiról, ál-identitásairól van tehát szó – ilyesmibe vagyunk öltözve, ezt kell ‚lenyúzni’ rólunk egyenként („hogya kitessek a száraz”), mert ‚erőst hozzánk nőttek’ ezek a szerepek, ezek a bőrok. („Nincs bőr a képén” ≈ nem vette magára a társadalom által elvárt szerep-morált.) És **nemcsak szerepeink**, ruháink, jelmezeink ‚hamisak’, ál-öltözetek, ál-identifikációink mulatságos ál-(lat)bőrei (ld. a számbőr-irodalom tobzódását!), hanem **egész világunk is álságos, illuzórikus és egyre inkább ‚virtualizálódik’** – ami csak leleplezi az ‚eredeti’ virtualitását mindenféle szinten:

„**Maya’** – látszat-valóság, mondja a hindu, vagy modernebb megfogalmazásban: **az anyagba vetített holografikus illúzió**, kozmológiásabban: **a minden csomópontban (döntésnél) megszülető végtelen számú alternatív valóság egyike**;

ráadásul ehhez csatlakozik most már az ún. **‚második valóság’** is, az ‚első’, természeti valóságra („törmelékéből”!... most már hulladékból is!) felépített mesterséges világ,

a tárgyainkból, házainkból, eszközeinkből, gépeinkből, ‚infrastruktúráinkból’, egyre inkább beszűkülő, tágabb dimenzióitól megfosztott és agyonmanipulált gondolatainkból összeeszkábált ‚szép új világ’,

amellyel *beazonosulván*,

amelynek bizalmat és létjogosultságot szavazva *a mi (valójában halhatatlan) lényünk* most már mindezzel együtt pusztulni, kopni, amortizálódni látszik egyre gyorsuló ütemben...

Ki ez a lény?

Ha tíz körömmel nyúzza le álarcait, minden szerepét-bőrt, egyiket a másik után – vajon **mit talál** a hatodikát is lehántva?

„**A hetedik TE MAGAD légy!**” – ez a parancs.

Olyan valaki parancsolja, ki ‚mindeneket tud’,

olyan valaki szájjával, aki szinte mindent *eljátszott* már (a szó mindenféle értelmében):

„Mikor születtem, a kezemben kés volt – (...) Anyám kivert – a küszöbön feküdtem – (...) Én férfi vagyok, nemes és konok (...) Dolgaim is úgy hallgatják személyem, mint bolond tanárt az üres padok. (...) Ha félttem is, a helyemet megálltam – születtem, elvegyültem és kiváltam. (...) Asszony ha játszott velem hitegetve, hittem igazán – hadd teljen a kedve! Sikáltam hajót, rántottam az ampát. Okos urak közt játszottam a bambát. *Arultam* forgót, kenyeret és könyvet, újságot, verset – mikor mi volt *könnyebb*. (...) **A világ vagyok, minden, ami volt, van.** (...) **Én nem emlékezem és nem felejték** (...), mert sápadt kézzel loptam én, a Gyermekek, **jól tudva már, hogy minden odavan.**”

(József A: Azt mondják, Kész a leltár, Szonett, A Dunánál, ...aki szeretni gyáva vagy, Gyermekeké tétél).

Ki is mondja ezt?

A ‚te magad’, A VÉGSŐ IDENTIFIKÁCIÓ – AZ EMBERI INDIVIDUUM,
aki felvette és letette a szerepeket, hogy már alig maradt rajta ‚ruha’;
csak EMBER-VOLTA (test-lélek-szellem hármassága és élő-halandó mivolta)
van meg még.

„**ISMERD MEG MAGAD**” – ez az **első**, és aztán

„**LÉGY ÖNMAGAD**” (: azonosulj be a megismerttel, vállald fel **identitásként** ennek az individuális útnak a gyümölcsét), ez a **második** és végül:

„**LÉGY újra EGÉSZ**”: vedd le a szerepeket, a rész-séget, az álruhákat – ez a **harmadik, a végső parancs**.

A VILÁG, AMIT MAGAD KÖRÉ VETÍTETTÉL (ÁLMODTÁL) ÉS TE MAGAD – EGY.

AZ ÁLMODÓ (A TEREMTŐ) ÉS AZ ÉBER TUDATÚ (A LÉTEZŐ) – EGY.

A VALAHA SZÉTVÁLT FÉRFI ÉS NŐ – EGY.

A TUDATTÁ ÉS ANYAGGÁ HASADT SZELLEM ÉS AZ ÉLETET SARJADZÓ/SZÜLŐ LÉLEK – EGY.

AZ ÉLET-ILLÚZIÓ ÉS A HALÁL-LÁTSZAT: EGY VALÓSÁG.

Mit is keresünk tehát olyan KÉTSégbe-esve? Saját EGYségünket, EGÉSZ-ségünket, individuális (mert különösségében, EGY-szeriségében páratlanná szétválogatott/lehántolt), majd újra EGÉSZ-ként ki- és beteljesedett önmagunkat.

Kincskeresők vagyunk mindannyian, akik a **kincset keressük**, „ami nincs”, mert sehogy sem találjuk – pedig **van** valahol, a káprázatokon és tükörlabirintusokon túl:

mi magunk vagyunk az a kincs, a soha meg nem ismételtően gyönyörű, egyedi módon tökéletesre csiszolt drágakövek, a hibátlanná szenvedett, sosem-lesz-többé igazgyöngyök.

A SAJÁT VÉGSŐ EGYÉNI IDENTITÁSÁT MEGSZERZETT, ÖNMAGÁT ÖNÁLLÓ ISTENI ENTITÁSSÁ FEJLESZTETT LÉNYT KERESSÜK KÍVÜL-BELÜL, **JÖVŐBELI, SZABAD ÖNMAGUNKAT** A VILÁGBAN ÉS BENSŐNKBEN. Aki nem rabja többé vágy-illúzióknak, sors-illúzióknak, szerep-álmoknak, szépség-csábításoknak, forma-látszatoknak, félelem-démonoknak.

Aki szabadon eldöntheti, mire szánja, kinek vagy minek ajándékozza a legnagyobb adható kincset – tökéletessé munkált önmagát.

És bár furcsának tűnhet, ez – éppen ez – lehetett a Teremtő célja.

Önmaga képére és hasonlatosságára alkotva meg minket – egy ilyen tökéletes isteni lényt tervezhetett:

akivé leszünk a Teremtésben, összességünkben létté kibontva mindent, ami Benne lehetőségként létezett.

És igen, ennek a kivirágzott lénynek szabadnak kell lennie, kifejtve a lehetséges legtökéletesebb szabadságot a saját (ajándékba kapott „szabad”) akaratából.

Mert EZ A TEREMTÉS CÉLJA: A POTENCIALITÁS ‚MINDEN-LEHET’-JÉBŐL A MANIFESZTÁCIÓ SZŰKÖS KORLÁTAI KÖZÉ ERESZKEDVE **LÉTREHOZNI EGY ÚJ ‚MINDEN-LEHET’ KORLÁTTALAN SZABADSÁGÁT.**

A KETTŐ KÖZÖTT, A MEGVALÓSULÁS ‚MEZEJÉN’, A JÓ ÉS ROSSZ KÖZÖTT VEZETŐ GIRBE-GURBA UTAT PEDIG ÚGY HÍVJÁK:

EMBERI SZEMÉLYISÉG.

5. A SZEMÉLYISÉG ÉS AZ IDENTIFIKÁCIÓ

a) KÜLÖNBSÉGTÉTEL ÉS BEAZONOSÍTÁS, INDIVIDUALIZÁCIÓ ÉS INDIVIDUÁCIÓ: AZ EGYÉN IDENTIFIKÁCIÓI

A kisebb-nagyobb csoportokhoz eleve köthető

{családban, faluközösségben, adott országban, bizonyos kulturális közegben élő}, meghatározott szellemi – vallásos/szekularizált urbánus, szabadelvű-kozmopolita, „környezettudatos” vagy hagyományőrző stb. – vonzáskörökhöz a priori tartozó)

egyén éppúgy elkerülhetetlenül keresztülmegy identifikációs folyamatokon, mint bármely közösség. Ezek egy része ellenkező előjelű („NEM AZ VAGYOK”), más része „ÉN (IS) AZ VAGYOK”, „EHHEZ TARTOZOM” jellegű (valódi) identifikáció. És **ahogy egy közösség karaktere is az elutasított és az elfogadott értékek megválasztása mentén alakul ki, minden egyes egyéni én-tudat is ezeknek a folyamatoknak az eredménye.**

A megfogant **magzat tudata kozmikus** tudat lehet

(esetleg éppen úgy, ahogy A. Belij leírja, egy hatalmas, akár végtelen sugarú gömb), talán ezért (is) van olyan kiterjedt aurája a kismamának; és ez a tudat – a lélekkel gyökeret eresztve a fizikai létezésbe – az anya gyöngéd, langyos testét éli át kozmoszként; **majd** – átpréselve magát a szűk alagúton a kinti hideg-rideg világba –

a csecsemő még hosszan próbálja élni a korábbi szimbiotikus egységet a szopás, ölelés melegében. A kozmosz az ő számára ekkorra egyetlen arcra, az anya arcára koncentrálódott. Csak nagyon **lassan veszi észre**, hogy **más dolgok** is vannak, és apránként **megpróbálja** ezeket **elkülöníteni és megnevezni.**

Minden kimondott névvel a még fel nem ismert önmagáról választ le valamit:

Apuci≈nem én; *mama*≈nem én; *cumika*≈nem én; *mami*≈nem én...

Egy ideig önmaga sem ,én’ („Pistike inni!”),

míg egy napon **a sok leválasztásból, anti-identifikációból megszületik az egyéni én, amely már tudja a saját különbözőségét: ,(Én) játszótérre akarok menni!**

Ez a folyamat azonban nem áll meg itt; mindhalálig zajlik a megkülönböztetések, választások, elutasítások (sokszor alig tudatosított) játszámája („semmi közöm hozzá”, „ez idegen tőlem”, „nem érdekel”, „ez nem én vagyok” stb.), aminek következtében

az ,én’ folyamatosan karcsúsodik, elkülönözik, differenciálódik:

az ember egyre egyénibb, individuálisabb lesz. Úgy is nevezzük a személyiségfejlődésnek ezt a folyamatát: **INDIVIDUALIZÁCIÓ.**

Az individualizálódás **része egy** (még ennél is kevésbé tudatosuló) **ellentétes irányú folyamat is**, amely éppoly fontos az önteremtés, önmeghatározás szempontjából: ez **a**

rengeteg, többé-kevésbé ideiglenes, folyamatosan zajló

beazonosulás.

(„Ovis vagyok”; „kislány vagyok”; „tűzoltó leszek” ≈ olyan vagyok, mint azok, akik szeretik a tüzet oltani; „Mindhalálíg Beatles!” ≈ olyan vagyok, mint a többi B-rajongó; „melós, egyetemista, orvos, zenész vagyok, nagymama lettem” stb...: minden hasonló állítás egy-egy identifikációs aktus füstjele.)

Az ember nem is gondol rá, hogy a legapróbb döntése is („Nem ez, hanem az”) egy-egy miniatűr, átmeneti megtagadás és beazonosulás.

Így alakul ki (a Goethe-i „vonzások és választások” szüntelen áramában) az általunk ismert **személyiség**, amely a legritkábban tudja magáról, hogy látszólagos autonómiája **az** el- és odafordulások tánclépéseiből, a felkínált **identifikációs lehetőségek** állandó **elfogadásából és elutasításából** áll.

Végül – ha ezek a **változó identifikációk és elutasítások stabilizálnak egy** (önmagát többé-kevésbé **ÁLLANDÓ**ként értelmező) **SZEMÉLYISÉGET**, és ha a lélek elfogadja ezt a statikussá váló állapotot (nehezen teszi, hiszen lételeme a változás!), **akkor** – **kialakul valami** „végső” formát nyert személyiség-konstrukció, **amit már IDENTITÁS-nak** nevezhetünk.

Egy ember identitása az ő saját „eredeti”, magával hozott **ősválósága reziduumából** (az entitásból) és az eredetiből kibontott-lehámozott aktuális, de egyfajta **végérvényességre szert tett individuumból** áll.

Am legyen bármennyire öntudatlan a személyiségképződés folyamata, **a (végérvényes) identitás, az önazonos személyiség nemigen születhet meg egyfajta** – akár villámcsapás-szerűen váratlan, gyors és intenzív, beavatás-jellegű – **szellemi** „**MEGVILÁGOSODÁS**” nélkül. Ez az aktus pecsételi le, ad súlyt, mélységet és állandóságot a személyiség addig folyton változó formájának, struktúrájának és működésének.

A tudatosodásnak ebben a megugrásában azonban láthatóvá válnak az individualizálódás (részben személy-, részben kultúrafüggő) problémái, az elfogadás és elutasítás tudattalansága, az élet egészével kapcsolatos öntudatlanság, az önismeret néha egészen brutális hiánya stb. Ekkor szokott BEINDULni Az, amit általában SPIRITUÁLIS FEJLŐDÉSnek nevezünk.

Ez nem valami ezoterikus hókusz-pókuszokba való belemerülés (bár úgy negatív kísérőjelenségként – főleg a „kezdőknél” –, mint a táguló tudat fejlődő dimenzióérzékelésének és szellemi látásának természetes és értékes velejárójaként megjelennek bizonyos „okkult” elemek az itt tartó emberek életében), hanem

AZ ÉLETRŐL ÉS AZ EMBERRŐL SZÓLÓ, eddig ismeretlen vagy elutasított VALÓDI TUDÁSELEMEK ELSAJÁTÍTÁSÁNAK (gyakran túl mohó, felgyorsított, hektikus) KÍSÉRLETE. Érthető ez a „kapkodás” (általában túl későinek tűnik az „ébredés”, túl nagy a restancia, ráadásul az eddigi öntudatlanság renyhe kényelme vissza-visszarántja az ébredező tudatot), de itt már semmit nem szabad (és nem is lehet) sem elsietni, sem kihagyni.

Ha az emberi szellem végre nyugvópontra jut és megpróbál higgadtan tájékozódni, hol is van, merre is tart valójában – nem éppen biztató látvány tárul elé.

„Az ember végül homokos, szomorú, vizet síkra ér, szétnéz merengve és okos fejével biccent, nem remél. Én is így próbálok család nélkül szétnézni könnyedén. Ezüstös fejszemesubánás játszik a nyárfa levelén. A semmi ágán ül szívem, kis teste hangtalan vacog, köréje gyűlnek szelíden s nézik, nézik a csillagok”... (József Attila)

Azért van ez így, mert **amikor a döntő pillanatban az ember azt hiszi, végére ért valaminek** (mondjuk a személyiség identitás-teremtésének „diadalmas útja” végén áll)

és most végre „learathatja a babérokat”,

a (sarkalatos ponton) hirtelen kitágult tudat nemcsak véget, hanem új kezdetet is lát,

egy olyan út kezdetét, amely az első viharos lelkesedés elmúltával még sokkal nehezebbnek tűnik az előző fázisnál – és nem csak úgy látszik:

valóban az.

Ezen az úton még sokszor, nagyon sokszor kerül az ember (úgy a ‚felemelkedés’, mint a ‚leszállás’ kikerülhetetlen szakaszain áthaladva) ugyanazokra a kilátástalan, szomorú ‚síkokra’, a ‚lélek éjszakájának’ sötét bugyraiba, elhagyatott, kővel teli ösvényekre, ahol már egy belérúgó bakancs érzete is boldogság lenne (érezhetné, hogy létezik és érez még...).

„Borzong, a Semmit érinti a háta”, s folyton elfelejti, hogy
„csak ébredése borzongása ez”.

Azért kell ezt átélnie, mert **az individualizáció** zűrös-viharos, ugyanakkor könnyelműen élvezetes útját járva nem vette észre, hogy lényege, önvalója mennyire megsérült. Nem volt erről ismerete, hát nem is tudatosíthatta, hogy **az elkülönülés, egyénivé válás** (többnyire tudattalan) folyamataiban súlyosan sérül az ember alapvető ‚szerkezeti’ integritása:

úgy a test-lélek-szellem triász, mint a nemek primordiális egysége

(ami általában csak homályba süllyedt, provizórikus, kaotikus extremitásokban tör a felszínre).

A csaknem atomjaira bomlott, apróbb-nagyobb szerepeivel identifikálódott, jórészt öntudatlan személyiség visszaintegrálása önmaga tudatos egész-ségébe az ember legnagyobb, szinte reménytelen kihívása.

C. G. Jung az alkímiai Opus Magnum lépéseivel azonosította be a bejárando utat, amelynek (lehetetlenül bonyolult volta ellenére aggályosan precíz és tudományos igényű) megismerésére 14 évet szánt. Megértette, hogy **az ‚aranycsinálás’** vagy a **‚Bölcsek kövének’ megtalálására tett anyagi-kémiai kísérletek analógok az Önvaló keresésének lényegével.** E pszichés műveletek folyamán

először A LÉLEK ÉS A SZELLEM (egyszersmind az emberben lévő női és férfi princípium) EGYESÜLÉSÉNEK sok lépésben való előkészítésére, majd **végrehajtására kerül sor** („Szent Nász”, „alkímiai Hyeros Gamos”, „unio mystica”), majd ezt a („numinózus”) **SZELLEM-LÉLEK EGYSÉGET KELL A FIZIKAI VILÁGGAL, A TESTTEL EGYESÍTENI** („konjunkció”, „Unus Mundus”).

Ez (eredményében) az anyag szellemi szintre emelésével („szublimálásával”), ill. a szellem „konkretizálásával” (manifesztálódásával) egyenértékű.

E PSZICHÉS FOLYAMAT (az egyedivé válás nevével össze nem tévesztendő!) **NEVE: INDIVIDUÁCIÓ,**

amin **újra-integrálódás, az Önmagad (Self) újra-megtalálása, a teljes személyiség helyreállítása értendő.**

EZ A ‚SELBST’, AZ ÚJRA-ISTENÜLT ÖNVALÓ FELÉ VEZETŐ ÚT.

A SZEMÉLYESÜLÉS ELSŐ LÉPÉSEIBEN (INDIVIDUALIZÁCIÓ) MEGSZERZETT EGYÉNI (RÉSZ-TERMÉSZETŰ) IDENTITÁS: AZ EMBERI SZEMÉLYISÉG (ISTEN, KÉPE’)

ENNEK A MÁSODIK FOKOZATNAK A MANIFESZTÁLÁSÁVAL (INDIVIDUÁCIÓ) – VISSZAÁLLÍTVA ŐS-EGYSÉGÉT, EREDENDŐ TELJESSÉGÉT – ISTEN BETELJESEDETT ARCAINAK EGYIKÉVÉ, ISTEN ‚HASONLATOSSÁGÁVÁ’ (‚DICSŐSÉGÉVÉ’) VÁLIK.

A hétköznapi személyiség ritkán jut el ez utóbb leírt útnak akár csak a megpillantásáig is, hiszen saját individualizációs válaszutjain is többnyire öntudatlanul bolyong, mint egy homályos labirintusban. És bár a hagyomány a rítusok, mítoszok, mesék fátklyáit rendelkezésre bocsátja, és ezek a tudattalan sok sötét, veszélyt rejtő zezugába bevilágíthatnának a hosszú és tekervényes járatokban – gyakran még önmagukat intelligensnek, képzettnek, felvilágosultnak gondoló emberek is ‚ösztönös’ undorral háritanak el minden segítséget (fel sem fogva, miről mondanak le, mennyire megnehezítik ezzel a saját egész-ségessé, teljes emberré válásukat, vagy csak előbbre jutásukat). Pedig még a látszólag gyermekeknek szóló tündérmesékben is elképzelhetetlenül sok útmutatás van úgy a vállalt/elutasított szerepek (identifikációk), mint a teljesség visszaállítása vonatkozásában.

Amikor az ember szerepeket vállal (beazonosul a szülő, a gyermek, a családfenntartó, a főnök vagy a beosztott, a közéleti vagy a 'kisember', a közösségépítő vagy éppen a celeb szerepkörrel), nem igazán értelmezi azt az elvont Jó/Rossz szemszögéből. Azért választja az illető szerepet, mert úgy érzi, azt várják el tőle, mert az 'adódik' (mint gyakran kizárólagosnak gondolt lehetőség), mert az 'felel meg' leginkább annak, akinek momentán önmagát ismeri, és/vagy remélhetőleg eléggé 'elfogadott' az adott környezetben (van presztízse és egzisztenciálisan is elfogadható). Ezek – ha nem tudatosul is – valóban *szerepek*, és bár a legtöbb ember végül szinte teljesen magáévá teszi és önmagával azonosként kezeli ezeket az identifikációkat, s ezekből építi fel identitását és egész személyiség-struktúráját (amiről többször elmondjuk, hogy az emberi élet legfőbb célja és értelme), *ezek mégsem azonosak* a legfontosabb választással: *az emberi mivolt választásával*.

Azt hihetnénk, ilyen választás nincs is: az ember nem választja ember-voltát, egyszerűen annak születik. De kissé alaposabban szemügyre véve a kérdést láthatóvá válik, hogy ennek tudatosulnia kell, márpedig akkor élesen felmerül a kérdés, mi határozza meg az ember-séget (hogy csak két példát mondjunk, az állati eredet vagy a szellemi/isteni cél), és máris választható alternatívák között vagyunk. És a legtöbb ember nagyjából felel is (főleg az életével, és többnyire öntudatlanul vagy fél-tudatosan) erre a kérdésre, de csak kevesen képesek tudatosítani, hogy

az embert mégiscsak a lélek és szellem összefonódása, és ennek eredménye, az erkölcsi világrendhez való egyéni viszony teszi emberré. Az állat képes lehet utánozni emberi viselkedésformákat, használhat eszközöket és akár bonyolult reakciókat is adhat az ember érzelmeire (s mindezt a robotoknak is megtanítják az okos algoritmusok) – de nem tud morális fogalmakat alkotni és magatartását nem erkölcsi belátások irányítják – ahogy ezt az emberi lénytől elvárja a köztudat. Rejtve vagy nyíltan, az emberi mivolt erkölcsi normákkal rendelkező létforma, amely választásainkban konkretizálódik és ezek révén teszi lehetővé a mind magasabb testi-lelki-szellemi szintek elérését és végül harmonizálását – egy magasabb, kozmikus nagyságrendű terv ember-teremtő, ember-nevelő célkitűzéseivel összhangban.

Néha előfordul, hogy **egy felkínált választási lehetőség**, egy identifikációs tematika, egy felajánlott szerepkör **konkrétan** és szembeszökően **a Jó és Rossz közötti döntést jelenti** (bár az embernek gyakran lehet olyan érzése, hogy talán a többi választás is arról szól, még ha kevésbé nyílt formában is). Így aztán az ember többnyire úgy gondolja, hogy az adott körülmények között a 'lehető legjobb' választotta, és gond nélkül azonosul – hosszabb-rövidebb időre – a választott szereppel.

Morálisan kiélezett helyzetekben azonban a jó választás – konkrétan a 'Jó' választása a 'Rosszal' szemben – nagyon nehézé teheti az ember életét. Első pillantásra nem olyan egyszerű megérteni, **miért kerülnek a 'jótét lelkék'** szinte kivétel nélkül a **'Gonosz támadásainak' keresztútjába**; hogyan boríthatta el a lelki gyötrelmek feketesége Teréz anyát (akit részben emiatt is a 'Sötétség szentje'-ként tisztelünk), míg mindez rákban kulminált; miért váltja ki a jóság, a tiszta szépség, az ártatlanság látványa, az önfeláldozó szeretet érzékelése a veszett fenevad gyilkos ösztönét a másik emberből?

E 'naív' kérdések hiteles megválaszolása nagyon hosszadalmas elemzést igényelne és igen messzire vinne bennünket eredeti témánktól. Itt és most talán elég lesz annyi, hogy

egyfelől (amint a pszichológia értelmezné) a 'túl jó' választásával az ember fölény saját valós képességeinek, összetett (jót és rosszat egyként realizáló) természetének, és ezzel a beazonosulással mintegy a tudattalanjába gyömöszöli vissza (esetleg addigra már tudatosított vagy a tudat küszöbéig emelt) negatív késztetéseit; ezek onnan aztán a rendes módon a külvilágra projiciálódnak és a 'Gonosz' támadásaiént hatnak;

másfelől azonban – olyan esetekben, amelyekben a pszichológiai 'Árnyék' nem (vagy nem igazán) játszik szerepet, tehát a valódi numinózus Jó-ság (angyalság) vagy igaz Szép-ség (tündérség) eseteiben – olyan elemi jelenséget figyelhetünk meg, mint amikor egy fényforrás aurája körül 'megsűrűsödik' a sötétség; a két minőség közötti különbség így válik szinte tapinthatóvá; nem beszélve arról, hogy

az igazán emberfölötti (legyen az akár jó, akár rossz) félelmet kelt az emberi pszichében, és ez a félelem lesz sötétséggé, durvasággá, agresszióvá.

A legfontosabb ebben a témakörben az áldozathozatal, az áldozás, feláldozás és beáldozás, az áldozattá válás és a helyettesítő áldozat, az áldozati rítusok, valamint az élet(étel?)áldozat és a megváltás egész bonyolult problematikája.

Míndez úgy függ össze a ,jó' által kiváltott ,rossz' reakciókkal, hogy e reakciók révén válik a ,jó' áldozattá, miközben a ,jó' éppen a maga áldozati cselekvéseivel és attitűdjével válik a gonosz céltáblájává. Amikor tehát két lehetséges cselekvés vagy gondolat, egy (a társadalom által sugallt vagy saját lelkiismeretünk szerinti) ,jó' és ellentéte, egy ,rossz' között választunk, **gyakran**

az áldozó és áldozat, vagy még durvábban, a vadász és a zsákmány szerepe között kell döntenünk.

És itt meg kell állnunk egy percre. Feltétlenül így kell-e ennek lennie?

Néhányan (sajnos, túl kevesen ahhoz, hogy a mai ember igazán ráébredjen annak a világnak a lényegére, amiben él) észreveszik, milyen furcsa ellentmondás, hogy gyermekeinket édi-bédi állatmeséken neveljük fel, az állatok szeretetére tanítjuk őket, és aztán ugyanezeket az állatokat feltálaljuk nekik ebédre vagy látják símogatnivaló bundájukat szerető édesanyukájuk kabátján. Kevesen próbálnak szembesülni egy baromfigyár látványával, miközben jó étvágygal fogyasztják a rántottcsirkét; és manapság ritka az olyan szülő, aki elviszi a kisfiát (kislányát?) a disznóvágásra, nézné meg, hogyan készül a kolbász, amit annyira szeret.

A modern emberiség készpénzként elfogadta a ,tápláléklánc' fogalmát, sokaknak még hízeleg is az ember ,csúcsragadozó' besorolása, és szinte senkinek nem jut eszébe, hogy közelebbről megvizsgálja a ,ragadozás' valódi tartalmát.

Legtöbben azt gondolják, egy élet csak a másik életből tarthatja fenn magát, ez a szabály.

(És aki ezt a(z) szabályt kétségbevonja, nem számíthat jó besorolásra azoknál a **pszichológusoknál**, akiknél **az élet mindenkorai valóságának kérdéses nélküli elfogadása** – meg persze a hazugságra való aggálytalan hajlam és képesség – **a normalitás kritériuma.**)

Pedig természetesen **ez egyáltalán nincs így.** Számptalan életforma dolgozza fel táplálék gyanánt a környezet kémiai, hő- és fényenergiáit anélkül, hogy egy másik élőlényt elpusztítana. De még a biológiai energia felvételére szakosodott lények sem veszik el okvetlenül a ,zsákmány' életét.

Még az állatok jó része sem öl, amikor legel, vagy gyümölcsöt, termést, levelet vagy akár hajtásokat eszik a fáról. A növényeknek ilyenkor csupán egy része vész el, és ez igen gyorsan pótlódik– ahogy ma mondanánk, egy egészséges biotóp környezet mindig egyensúlyban marad. Első ránézésre is úgy látszik (a statisztikák is bizonyosan kimutatnák), hogy a pusztítás, **a ragadozás a ritkább**, a környezetből való – élet kioltása nélküli – táplálkozás a gyakoribb.

Csupán a **saját ,ragadozó' szokásaink elfogadásáért vívott harcunk torzítja a látásunkat** (meg a média álságos propagandája, amely a szájízünket lesi). Az emberi lélek nem egykönnyen fogadta/fogadja el ezt a létmódot.

Talán klimatikus változások, az enyhébb éghajlatokon való túlszaporodás és a kisebb-nagyobb jégkorszakok traumái kényszerítették ki **az állatok** (minden valóban autentikus hagyományban **testvéreink**) legyilkolását – de ezt még az ún. ,vademberek' is csak jóvátételi, bocsánatkérő és isteneknek kijáró tiszteletadással végzett rítusok segítségével tudták magukban elrendezni. Hová jutottunk ettől? Már csak a költő emlékezik a ,paradicsomi idillre', amikor „szívében néha elidőz a tigris meg a szelíd őz” (József A.: Csak az olvassa...); csak a végsőkig kétségbeesett lélek mondja ki: „tulajdon szememmel akarom látni, ahogy a dámszarvas az oroszlán mellé fekszik, meg ahogy a leszúrt ember felkél, és összeölelkezik gyilkosával” (Dosztojevszkij). Pedig akár láthatná is, ma is előfordulnak ilyen dolgok (dokumentáltuk is: egy oroszlán ,örökbefogadott' egy gidát; kameráinkkal felvettük, ahogy bagoly hörcsöggel, gepárd kacsával ,barátkozik'...).

„Akinék van szeme a látásra”... De mivel a többségnek nincs, **működik a ragadozó/zsákmány effektus: az áldozat felkínálja a torkát a megadás jeléül** (így jelzik a falkán belüli alávetést is a hierarchiában alul lévő állatok...). És a mai emberi társadalomban is így működik ez.

Áldozatul kínálsz magad: jót teszel, nem követelsz, nem támadsz, segítesz, nem is védekezel – ez jel, hogy *„viszsa lehet élni”,* ki lehet zsákmányolni, végül el is szabad pusztítani. Zsákmány lettél.

Érthető, hogy nem igazán szeretünk belenézni egy ilyen atavisztikus viselkedés tükrébe egy olyan (kereszténynek mondott) kultúrában, ahol a szeretetből vállalt áldozathozatal szinte „kötelező érvényű minta”:

„EZ AZ ÉN PARANCSOLATOM, HOGY SZERESSÉTEK EGYMÁST, A MIKÉPEN ÉN SZERETTELEK TITEKET. NINCSEN SENKIBEN NAGYOBB SZERETET ANNÁL, MINTHA VALAKI ÉLETÉT ADJA AZ Ő BARÁTAIÉRT.” (JÁN. 15, 12-13)

Két példa talán megvilágítja kissé a kérdés lényegét: *a szeretet zsákmánnyá tesz?*

Az egyik egy háromgyermekes anya esete, aki megrendítően tiszta érzelmekkel és páratlan tudatossággal tárja fel a rádió mikrofonja előtt válása okait és történetét. A műsor korábban már járt náluk és egy szokatlanul harmonikus, meleg, csupa-lélek családi otthont mutatott be, ahol a fizikai, lelki és szellemi jólétben apa és anya „tették, ami kell”, a gyerekek pedig valósággal lubickoltak ebben az áldott közegben. Aztán „Minden-Egész eltörött”, vagy sokkal prózaibban: „kiborult a bili”...

Nagyon lerövidítve az derült ki (ami oly sok családban kiderülhetne), hogy az apa vállalta ugyan a „férfi részét” (vállalkozóként sok pénzt keresett), de ennyi:

nem is ért rá, nem is gondolta, hogy más dolga is lenne (intelligens, „klassz pasi”-ról van szó): néhány tömönatos információcsere, ahogy munkában elfáradt férfiaknál szokás, akik soha nem kérdezik meg (eszükbe se jut), hogy vajon öntisztuló kád, szőnyeg, ruha és pelenka, robot séf és sofőr és kertész, mesélő-játékgyártó-leckeíró-öltöztető automaták vannak-e a(z ő esetükben 6 szobás, mert a vállalkozásnak is helyet biztosító) házban? hogy a feleségük hol (a gyerekszobában matracon vagy a nappaliban a kanapén) és mikor (éjjel 1 és 6 között, ha egyik gyerek se sír éppen) alszik? alszik-e egyáltalán? és vajon álmodik-e és miről? *hogyan van és hogyan van-e még egyáltalán?* a reggeltől estig és estétől reggelig abszolvalt szüntelen, odaadó, boldog feladat-teljesítésen kívül is? Mert az anyák már csak ilyenek: olyan boldogok ebben a totális önfeladásban, hogy a teljes kiegészelő előtt ők maguk se veszik észre, mi történik. És ez történik:

a lélek elfárad és sírni kezd; a nő ki van éhezve, a lélek ki van éhezve, a test leamortizálva, és az anya csak ad és ad, ételt ad és életet ad, és senki nem látja, ahogy megfeszül a folytonos áldozathozatalban (mert most már annak érzi, mivel erői lemerülnek) és a követelmények nem csökkennek, sőt. Minél nagyobb benne a szeretet és az odaadás, annál természetesebben fogadják el azt, szinte követelik ki a gyerekek (mind a négy: hiszen a kérdések nélküli, gátlástalan elfogadásban a férj is egy a gyerekek közül).

Végül „elpattan egy húr”: nem megy tovább; az áldozat fellázad. Válás – összeomló, újrácépitendő világ. Sikerülhet-e **Abba tudja-e hagyni áldozati viselkedését a gyerekeivel egyedül maradó anya? Mit élnek át, hogyan élnek túl a gyermekei?** Jobb esetben mindenki talpon van és besegít (apa, rokonok, szakma), és nem traumatizálódnak látható módon (*még* nem látszik). Nagyon szerencsés esetben nem is fogják (később, félrecsúszó életük miatt) megkérdezni: „*Miért nem tartottál ké? Miért nem volt erőd végigcsinálni, ha ezt vállaltad? Ha anya lettél, hogyan nem volt elég neked az, hogy gondoskodtál rólunk? Mi az, hogy önmagad akartál lenni, amikor anyaként értünk kellett volna élned?*” És talán nem fogják – ők, akiknek örökre hálásaknak kellene lenniük azért a felmérhetetlen sok jóért, amit kaptak – azt gondolni róla, mint az apa, aki talán (kimondatlanul bár) ugyanazt várta el a feleségétől, amit Szabó Lőrinc fogalmazott meg:

„Hogy rettenetes, elhiszem, de így igaz. **Ha szeretsz, életed legyen öngyilkosság, vagy majdnem az.** (...) Nem vagy enyém, míg magadé vagy: még nem szeretsz.(...) **SEMMIÉRT EGÉSZEN!** Két önzés titkos párbaja minden egyébé; én többet kérek: azt, hogy a **sorsomnak alkatrésze légy.** (...) Mert míg csak kell egy árva perc, külön, neked, míg magadra gondolni mersz, míg sajnálsz az életed, míg nem vagy, mint egy tárgy, olyan halott és akarattalan: addig nem vagy a többiekénél se jobb, se több, addig idegen is lehetnél, addig énhozzám nincs közöd. (...) Törvényen kívül, **mint az állat,** olyan légy, hogy szeresselek. Mint lámpa, ha lecsavarom, **ne élj, mikor nem akarom; ne szólj, ne sírj, e bonthatatlan börtönt ne lásd**”...

És bár mindez betegnek, abszurdnak, végletekig eltúlzottnak hat így kimondva, megvan a maga logikája; és sokkal több elkényeztetett férfi és gyerek tudatában-tudattalanjában áll így össze az „önfeláldozó” vagy „animális” anya vagy éppen feleség/szerető kepe, mint bárki gondolná. Ha áldozat, legyen áldozat.

„Feszítsd meg!”

Miről szól ez a történet tulajdonképpen?

Itt a Földön a legmagasabb rendű, altruista szeretetet az anyák képviselik. De az anyák valaha kislányok voltak, és egész életükben nők lesznek, és az anyaságon kívül még sokféle szerep vár rájuk. „Anyaszerep” – ezt manapság így ki is mondják. Ehhez a ‚szerephez’ tartozik az önfeláldozó szeretet, és a női lélek – éppen mert olyan közel van az Éghez is, a Földhöz is – túlságosan is jól ‚játssza’ ezt a szerepet, egészen az önfeledtségig. **De ugyanaz a lélek, amely olyan önfeláldozóan tud szeretni, tud és akar felfedezni is,** megismerni, kóborolni, ‚explorálni’, **mindenféle dolognak, látványnak, színnek-szagnak, más-másféle érzékletnek, érzelemnek, élménynek örülni.** Ugyanaz a lélek, aki anyaságot vállalt, azt is vállalta a születésével, **hogy individuum lesz, önálló személyiség,** megfigyel, átél, ítél, választ és leválaszt, felvesz és letesz, változik és állandósul, mindenféle szerepekben kipróbálja, alakítja, **teremtgeti, szüli önmagát...**

Ezt nem szabad beáldozni: önmaga megteremtését

(amit igen nehéz lenne egyetlen szerepbe – ha mégoly szép és gazdag is ez a szerep! – belepréselődve, belerokkanva, belehalva véghezvinni).

Így hát ez a nagyszerű édesanya is megértette, hogy jóságában, áldozatában volt **a hiba: elfeledkezett önmagáról.**

Egy darwinista azt mondaná, fajfenntartási ösztöne felülírta az önfenntartó ösztöneit... Mint látjuk, ennél egy kicsit többről van szó.

Ezzel a Teremtés céljáról feledkezett meg,

mert az anyaság, az utódok felnevelése, még a feltétlen elfogadás és az anyai szeretet is (csak...) eszközei a célnak,

AMIT AZ ÖNMAGÁT TELJES EGÉSSZÉ KIKÜZDÖTT SZEMÉLYISÉG LÉTE REALIZÁLHAT EGYEDÜL.

Második példánk betekintést nyújthat abba a kérdésbe, hogy mi volt az ősi emberiség viszonya az áldozathoz és miként változott ez meg a fehér ember civilizációjában.

A probléma kibontásában az „Emberi szív térképe” c. zseniális film nyújt segítséget.

Ez **a film** az ‚alapfilmek’ egyike: azt mondja el, mit jelent az ‚öslakosok’ és az ‚idegenek’ találkozása – vagy inkább: ütközése – , milyen katasztrofális következményei lehetnek ennek. **Főhőse egy inuit kisfiú,** aki az Északi Sark közelében él a törzsével, de miután az apja állítólag fehér ember volt és ő elkapta a fehérek betegségét (TBC), elviszik egy városi kórházba. Amikor visszakerül, a törzs balszerencseként értelmezi az ő jelenlétét (érezik **rajta a ‚fehér ember szagát’**, mint egyes állatok a kicsinyeiken vagy a sárkányok a mesékben: **‚idegen szagot érzek!’**). Hiába próbál teljes szívvel visszaillieszkedni, nem sikerül. Bár elmehetne azzal a fehér térképésszel, aki őt meggyógyította és aki most taníthatná is, ő ott akar maradni beteg nagyanyjával, aki felnevelte. A törzs azonban a fiút okolja vadász-kudarcaiért (ezt mi babonás, illogikus és barbár vélekedésnek értékelnénk, pedig tökéletes az intuíció: **az ‚idegen szag’ {értékrend} megzavarja az ő addig háborítatlan, harmonikus viszonyukat a természettel és annak tápláló elemeivel**), ezért – egy drámai jelenetben, őt hátrahagyva – eleveznek a tengeren a nagyanyjával együtt, akit ezután (még az ő szeme láttára) vízbe dobznak.

Ebben a jelenetben az képeződik le, hogy a kisfiú a *fehér emberek között megtanulta az áldozat keresztényi, önfeláldozó jelentését (fel akarja áldozni a jövőjét a nagymama iránti hálából),* ez azonban a törzsének idegen gesztus, ők *a nagymamát áldozzák fel a túlélés reményében az isteneiknek, a természet erőinek.*

A törzsi gondolkodásban a közösség érdeke a lényeg, és ami azt veszélyezteti, azt beáldozzák.

A keresztény értékrendben az egyik egyéni élet igyekszik a másikat segíteni

szélsőséges esetben akár a saját élete árán is,

még ha az áldozatnak látszólag nincs is értelme.

Ez érdekes megvilágításba helyezi azt a mostanában egyre erősödő **RÉGI-ÚJ ÉRTÉKREND**et, amely mintegy **TILTJA az önfeláldozást** (és ilymódon a „krisztusi világrénddel” ellentétben látszik lenni), **A SAJÁT ÉLETERŐ, ÉLETCEL, ÉLETLEHETŐSÉGEK BEÁLDOZÁSÁT.**

Furcsának tűnik, hogy miközben az emberiség „eleje” a (nagyonis megrogyott) bizalom helyreállításán dolgozik (többek között), **ez az értékrend egy olyan világot akar, amelyben az emberek nem számíthatnak egymás önfeláldozására.** Nehéz megérteni, **hogyan bízhatnánk egymásban, ha a bajban nem számíthatunk egymásra, ha a másik ember deklaráltan nem hajlandó áldozatot hozni?** E mögött a viselkedés mögött a mi kultúránktól eltérő („civilizált”, érdekelvű) szokások lehetnek, a másutt már említett turista-mentalitás (egyres emberek úgy viszonyulnak a Földhöz és lakóihoz, mint a szórakozni vágyó turisták, akiknek a „benszülöttek” gondolataihoz „semmi közük”),

de az előbbieken leírt „áldozati” magatartás negatív következményeinek felismerése is lehet a kiváltó ok.

Talán az történik, hogy **az önfeláldozás helyébe az együttműködés lép mint a kölcsönös bizalom alapja,** és ezzel

EGY ŐSEREDETI EGYENSÚLY ÁLL BE A KIBILLENT ÉS EZÉRT MEGVÁLTÓ ÁLDOZATOT KÖVETELŐ RENDSZER HELYÉBE:

az (igazából még nem-felnőtt) emberiség visszatér a saját (durván, „kívülről”, rosszhiszemű gyarmatosítók által megszakított) gyermekkorához?

Sok gyermeklélektani vizsgálat (nagyon tanulságos volt például a „Miből lesz a cserebogár?” c. BBC kísérlet-sorozat) azt mutatja, hogy a gyermekkor jellemezhető az „ősbizalom” (az anyai önfeláldozás megtapasztalásának függvényében), de nem sajátja az áldozatkészség.

AZ EMBERISÉG „ÚJ VILÁGÁT” EZEK SZERINT EGYFAJTA KÖLCSÖNÖS ÉS ŐSI – FŐLEG AZ ANYAFÖLD ÉS A TERMÉSZET IRÁNTI – BIZALOM JELLEMEZNÉ MAJD

talán nem mentesen a hazugság/őszinteség gyermeki keveredésétől és az erős, ösztönös érzelmek ártatlan, intenzív kiélésétől, ami ebben a filmben – a két „benszülött” gyerek [Albertine és Avik] játékaiban és későbbi szerelmi csatáikon keresztül bemutatva – nagyon ütősen jelen van. A közös csínyek, nevetések, verekedések, az egész {az állatkölykök bensőségeességét idéző} közös gyermekkor sem akadályozza meg azonban az indián félvér Albertine-t abban, hogy megismerkedve a térképéssel – aki épp a fiú által a kórház irattárából ellopott, a lány beteg tüdejét ábrázoló röntgenkép „ajándékával” keresi őt meg „Uramfia” megbízásából – hozzámenjen feleségül, mintegy elárulva szerelmét és saját származását a fehér ember „szagáért”, kultúrájáért, életmódjáért.

Mindez nagy erővel ábrázolja azt, hogy

ezek **az (itt-ott „archaikus”-nak nevezett) népek** egyfajta **gyermeklétben éltek,**

ami – őseredeti vadságát, ártatlanságát, ösztöneinek egészségét és erejét tekintve – nagyon emlékeztet a Nietzsche által vágyott emberképre.

Erre épült rá egy teljesen más kultúra, aminek szinte láthatóan más az eredete:

talán valóban „elbukott” szellemi lények, testet öltött legendás angyalok és/vagy félistenek/démonok által – esetleg génmanipulációk útján – létrehozott új emberfajta világa,

amivel egy merőben más gondolkodás- és életmód járt együtt:
a „leszálló” szellem áldozati (kizsákmányoló/önfeláldozó) működése,
s mindenféle olyan „magasabb rendű” tudás, amely mind-mind **nagyon idegen a Földön őshonos népek számára.**

És amikor ezek találkoznak, az végzetes lehet. Ez különösen jól látszik a „félvérek” életén: ide-oda billegnek. Valódi szabadságuk a saját ősi kultúrájukban lenne (ha az nem lenne már lepusztulóban és végveszélyben); **a fehérék élete – bár talán csábító, de – érthetetlen és kínzó béklyó számukra**

(fantasztikusan kiábrázolta ezt az elemzett filmben az inuit kislányt gúzsakötő – csaknem az egész testét beborító – gipsz, amit a fehér doktorok úgymond a ,csontjai védelmében’ öntöttek rá, s amiben úgy vergődik és vonaglik tehetetlenségében, mint egy gombostűre szúrt bogár.

A kép ereje és értelme csak tovább nő a gipsz-kaloda fehér sterilitásától).

Meg is betegszenek tőle, és a ,fehér’ gyógymódok csak tovább kínozzák őket. Valóban fél-vérűekké válva sem hozzánk, sem saját eredeti kultúrendjükbe nem tudnak többé beilleszkedni.

Ebben a filmben ráadásul pilótává képezik Avikot; ő (már gyermekkorától kezdve) szeretne repülni tudni, hogy madárrá válva úgy láthassa a vidéket, egyben és felülről, mintha térképet nézne, vagy ahogy láthatta is szülőföldjét a repülőgépről, amivel kórházba vitték.

Csak hogy a repülőgép nem egyszerűen csak ,mesterséges szárnyakat’ ad, ami magában sem igazi megoldás, hanem azonnal – sőt nyilván eredendően – háborús eszközzé, fegyverré is vált. Lényegében az emberiség ősi repülés-vágyát is csúnyán kijátszotta a fehér „civilizáció”

(ezt az idézőjelet Avik kétségbeesett és a drezdai bombázás után végsőkig kiábrándult mondata indokolja: „Minden fehér vadember”),

miközben **az ősi törzsek sámánjai mindig is képesek voltak a világ felülnézetből látására, a mentális repülésre, a fizikai, lehúzó test időszakos elhagyására.** De ez a képességük a törzsi életmód integritásának a függvénye: **ha nincs mögöttük a közösség hagyományos értékrendje, szükségletei és ereje,**

ősi képességeik eltűnnek.

Ugyanígy **eredetileg a szerelem is két lélek, két tudat, két test harmonikus összekapcsolódása volt belső közösségük és a természetes létrend alapján,**

a fehérék világában viszont ugyanez egy bonyolult, felemás, összezavarodott, érdekekkel át- meg- átszőtt, sok hátsó gondolattól és félelemtől megbetegített ál-történet, amely az ősi emberek számára tragikus módon végződhet (és a modern ember is ritkán tud épen maradni benne).

[Mivel úgy tűnhet, hogy itt most a ,színesbőrű őslakosok’ romantikus túlértékelése folyik a ,rettenetes fehér ember’ rovására, célszerű felhívni a figyelmet arra, hogy a felszínre került probléma a bolygó egész történelmét, múltját, jelenét és valószínűleg a jövőjét is döntően meghatározza és a tisztán ,fehér’ kultúrán belül is jelen van. Itt, kis **házánkban is létezik** például a jelenlegi világértelmezéstől (sőt világerzékeléstől) alapjaiban eltérő **hagyományrendszer, amely** eléggé heterogén ugyan, de jónéhány ponton mégiscsak egységesen **szemben áll az uralkodó világgéppel, amely utóbbit** – mint a bennszülötteknél a gyarmatosítók – **nálunk az ún. ,értelmiség’ képvisel** és terjeszt (ha manapság már nem is tűzzel-vassal, de brutális hatékonysággal) az ,egyszerű nép’ irányában. **Korábban a nemesség,** még korábban **a fejedelmek és udvartartásuk** birtokolta a népet alkotó ,egyszerű emberek’ évezredes hagyományait felülíró (többségében idegen földről össze-szedett-vedett, kétes eredetű és értékű) tanokat. **Csak napjainkban döbben rá ez az elit csoport** – a többnyire magától értetődően, a legcsekélyebb önreflexió nélkül gyakorolt – **szellemi hatalma** (valószínűleg végeleges) **elvesztésére.** Az iskolákban még próbálkoznak itt-ott a gyerekek tudatának régi fazonra nyírásával, de már látható, hogy ez sem megy többé. Miközben ennek a volt elitnek a tagjai azon nyüglődnek, milyen ,reformokat’ kellene megtervezni (hogy majd 5-10 év múlva bevezessék), és hogyan kellene emelni a számítógépes ,foglalkozások’ óraszámát, addig a gyerekek minden nap, minden órában olyan új módszerekre és ismeretekre tesznek szert az internet globális információs mezejének segítségével, amelyekkel sem szüleik, sem tanáraik nem tudnak lépést tartani, és amely – egyfajta fénysebességű ellenkultúráként – megszünteti az előző kulturális elitnek nemcsak a tudásmonopóliumát, de azt a nyelvet is, amelyen ez a ,tudás’ beszélt, amely nyelv segítségével gerjesztették és terjesztették.

Ez az új ‚kultúra’ egyelőre még beláthatatlan jövő előtt áll, de – az előbbieken leírt információs-kulturális robbanás után – kevésbé valószínű, hogy megoldaná az emberiség alapproblémáit.

A lélek sokszázéves története (az ősi harmóniától a mai elkendőzött vagy éppen világgá ordított összeomlásokig) **egy élményekkel és traumákkal szegélyezett hosszú út**, amelynek sem célját, sem emlékeit, sem beidegződéseinek következményeit nem lehet netes portálok látogatásával sem megérteni, sem eliminálni.]

Visszatérve eredeti témánkhoz, észre kell vennünk, hogy tehát

hiába tudunk az ösbizalom kölcsönösségéről vagy az önfeláldozás megváltó erejéről,

az igazán félelmi psziché (márpedig a legtöbb férfié és sok sérült nőé is az) **nem meri a ‚JÓ’-t választani**, ha döntésre kerül a sor. Maximum latolgatja a szerepek morális töltését és a legsemlegesebb mellett dönt, ha teheti („abból nem lehet baj”). Ha pedig mégis rákényszerül egy kardinális identifikációra, **gyakran** (az őt ismerni vélők számára megdöbbentő módon) **az általa is tudott ‚Rossz’ mellett dönt.**

Talán azon az oldalon védettebbnek érzi magát:

azt reméli, nem kell tartania többé sem a ‚JÓ’ nyomasztó, szinte parancsoló jelenlététől, sem a sötét erők támadásától, hiszen most már maga is közéjük tartozik.

Ilyenkor a személyiség (néha saját magának is váratlanul) egy szinte végleges identifikáció: egy nehezen ledobható archetipikus **negatív identitás** csapdjában találja magát.

Egy újságban megjelent egyszer egy igen hatásos karikatúra ezzel kapcsolatban. A rajzon egy férfi ül egy terítetlen konyhaasztalnál és papírból eszik valamit, mellette sörösüveg. A szoba háttérében egy ruhásszekrény látszik, azon pedig két vállfán két ruha lóg: egy angyal- és egy ördögjelmez.

Azért olyan átütő ennek a képnek a hatása, mert rólunk szól, bármelyikünkről.

És az derül ki belőle, hogy

mi magunk vagyunk **az ördög és az angyal is – attól függ**, melyik álruhát húzzuk magunkra éppen (jelen írás nyelvezetében: **melyik minőséggel identifikálódunk**).

Lehetünk jók és lehetünk rosszak – a mi döntésünk. Csak épp azt nem tudták lerajzolni, hogyan éghet lassan a bőrünkre a maszk, a jelmez, ha túl sokáig viseltük.

Hogyan válhat egy játékosnak tűnő választás az egész életet

(még nagyobb léptékben: egy család, egy ország, a Föld, a Teremtés, az Univerzum egész létét)

meghatározó, talán visszafordíthatatlan tényé.

És miként **démonizálódhat egy hatalmas szellemi lény, egy kozmikus térség, egy bolygó, egy korszak, de az egyes ember is**

a Rosszal

(az irigység, a lázadás, az árulás, az ártás, a gyűlölet és a félelem, az öncélú hatalomvágy és pusztítás, a hazugság és megtevesztés, a gőg, a jóval való visszaélés, az akadályozás, a kaotizálás, a létezés törvényeinek megsértése, a szabályok negligálása, az ígéretek megszegése, a sértés és bántás, a megbetegítés, a halogatás, a csábítás, a segítségnyújtás elmulasztása, a bizalom megcsúfolása, a kötelességszegés és a következmények hátrítása, az élőködés és mások erőforrásainak kizsákmányolása és sok más ‚rossz cselekedet’ révén),

a szellemi-lelki-fizikai sötétség szellemével beazonosulva.

b) IDENTIFIKÁCIÓ A ROSSZAL ÉS A JÓVAL:
A TÁRSADALMI IDENTITÁS GENEALÓGIÁJA

A jó és a rossz fogalmának keletkezése

Ennek a kérdésnek a felvetésénél röviden vissza kell térni a jó és a rossz elkülönülésének és beazonosításának problémájára. Nagyjából minden tudati rendszer egységes abban, hogy **e két minőség nem primordiális jellegű; megelőzi a minden-dolgok egysége,**

egy ősi egység, amelyben még az az elkülönült, reflexív tudat sem létezik, amely erre a különbségtévére képes lenne.

Ennek a metafizikai szintnek felelnek meg **történeti szempontból** azok a **legősibb emberi társadalmak**, amelyeket szerencsére nagyritkán még élőben is tanulmányozhatunk, vagy amelyek jellegére következtetni tudunk. Ezek **családi-nemzetségi kereteket mutatnak fel**, amelyben nincsenek sem élesen elkülönülő funkciók, sem hatalmi struktúrák.

Egy ideig **csak közösségi tulajdon létezik**, és **a megszerzett javakból mindenki részesül** (szükségletei, esetleg – később – érdemei szerint). Ennek a legtermészetesebb emberi rendszernek ugyanilyen természetes viszonya van **a környező világhoz**: annak **minden elemét önmagához hasonló élő lényként látja és tiszteletben tartja** (ahogy önmagát és társait is).

Bár nyilvánvalóan számtalan változat alakult ki, ez az **„animista” szemlélet** apró istenek százaival népesítette be a környezetet, és lényegében **nem tett különbséget jó és rossz istenek között**; és – valószínűleg hosszú-hosszú ideig – jó és rossz között sem.

Még az ősi görögöknél is jól látható, mennyire nincs is értelme egy effajta elhatárolásnak: mitől lenne jó vagy rossz egy forrásnimfa vagy egy faun? Egyformán részei annak a végtelenül gazdag természeti világnak, amivel szemben a természeti embernek nem lehettek averziói. És

egy szorosan együtt élő, egymásra utaltságukban egymást egyenlőnek érzékelő emberekből álló közösségben szintén **nem lehet különbséget tenni jó és rossz ember között**: az egyik ilyen, a másik amolyan, az egyik így hasznos, a másik amúgy, mindenki tud valamit, ért valamihez, ha nem tud vadászni, akkor meséket talál ki, vagy kosarat fon –

minden jó valamire, mindenki jó valamire: nincsen rossz!

A betegség nem jó, de elfogadják vagy meggyógyítják, a természet már csak ilyen. A halál sem katasztrófa, minden előregszik egyszer, akkor elmegy, más meg éppen megszületik. Sok adat igazolja, hogy a Földön – lokálisan, bizonyos időszakokban bizonyosan – még az idegenektől sem kellett félni: vagy nem is találkoztak ilyenekkel, vagy pedig barátságosak voltak; miért is támadnának egymásra, akiknek megvan mindenük, amire szükségük van?

Csak a túlságosan elszaporodott nemzetségek

(ahol nagyobb szervezetek, törzsek vagy később törzsszövetségek alakultak ki, és *abol* ezek vezetése már **hatalmi státuszt** jelentett)

kezdtek elválasztani egymástól azt, ami megfelelt ezeknek a hatalmi érdekeknek és ami nem.

Csak **AHOL megjelenik A MAGÁNTULAJDON**, ahol az egyik embernek több állata, földje, háza, asszonya, rabszolgája lehet, mint a másiknak – **OTT KEZD KIALAKULNI A JÓ ÉS A ROSSZ FOGALMA, MINT A HATALOM MEGSZERZÉSÉNEK ÉS MEGTARTÁSÁNAK ALAPVETŐ ESZKÖZE.**

A feleslegtermelés, mások kihasználása, a magántulajdon, a vagyon alapján alá-fölérendelődési viszonyok alakulnak ki (a kölcsönös megbecsülés helyén),

létrejön a törzsön, majd a városállamon, birodalmon belüli hierarchia, mindezzel együtt a hatalmi/manipulatív eszközök egész – napjainkig konzervált – tárháza: vallás, jog, írástudók, harcosok, hivatalnokok, szolgák... és a hatalmasok kezében a legerősebb fegyver: a „jó és rossz tudása” (hat-alma van?: 6 tudása, mint Lucifernek, akinek ez a száma).

Az ‚egyszerű ember’ (ezeknek a rendszereknek a kárvallottja) még mindig, sokáig hisz a természeti erők lelkében, jóságában, őket tiszteli, nekik áldoz, hogy figyelmüket közössége vagy önmaga felé fordítsa, jóindulatukat megnyerje.

Bár lassan kezdi észrevenni, hogy ezek az erők is lehetnek szeszélyesek vagy akár rosszindulatúak, mint az uraik (akik csak az ég tudja, honnan és hogyan kerekedtek fölébük), mégis egyformán fontosnak tartja mindegyiket: a fát, a hegyet, a folyót, az eget, a földet. Csak amikor ráveszik (*rákényszerítik az eltartandó városiakok érdekében, hogy megművelje a földet (ami addig az ekevas erőszakos, sebző beavatkozása nélkül, magától adta az élethez szükséges javakat)* és használatokat tartson, akkor kezd tudatosodni a pásztorban és földművesben a csillagos ég térképe, az életet és fényt adó Nap, a Hold vegetációs szerepe, az évszakok és a napszakok váltakozása – s mindez nagyon fontos lesz számára.

Az ember lassan ráébred a világot elárasztó Fény jelentőségére:

ősi fényrítusok, csillagmitoszok, **Nap- és Hold-kultuszon alapuló duális-animista**

(*a nemek egyenrangúságát és az erők sokféleségét valló*)

világképek alakulnak ki,

(mint sok más természeti nép, az uráli emberek is ‚Naporcájú’ istenatyát, Holdas homlokú istenanyát és mellettük sok ‚országemet’, ‚kisistent’ tiszteltek, másutt Nap- és Hold-szemű, állatszellemekekkel teli dobbal révülnek, de ismerünk olyan mítoszokat is, ahol e két égitest vérfertőző ikertestvér),

amelyekre azután ráépülhetnek a fény/sötétség, jó/rossz poláris ellentétén nyugvó tételes vallások (Mithrasz-kultusz, zoroasztrizmus, manicheizmus).

Az uralkodók a Nappal azonosítják be magukat

(címerállataik **Nap-állatok** {tigris, oroszlán}, **Nap-madarak** {sas, sólyom, griff, fönix}, **Nap-városok épülnek** {Heliopolisz, Ahet-Aton}),

a nép ajkán pedig Nap-héroszok születnek {Fehérlófia, Héraklész}, és

A NAP MINDINKÁBB FŐISTENNÉ VÁLIK.

Ez a folyamat leginkább az egyiptomi vallási reformból ismert.

Azt kevesen tudják, hogy **már** a reform előtti pantheon ura, **Ámon-Ré is „sokkezű egyetlen”** (**a kezek a napsugarak**, ahogy azt egy Aton napistent, Ehnaton és családját ábrázoló reliefen is láthatjuk, emellett **ezzel a politeista világkép istenei az ilyenformán egyedüli főisten részeként**, kezeiként, tehát cselekvéseinek eszközeiként **vannak megnevezve**), *„akinek szájából jöttek elő az istenek, szeméből pedig az emberek”*; *„Ő növeszti a nyájaknak a füvet, ő teszi a gyümölcsfákat termővé”*; így a (valószínűleg ‚idegen’) reformer fáraó, Ehnaton ‚csak annyit’ tett, hogy **számúzta a ‚kisebb isteneket’ és Atonnak a látható napkoronggal való beazonosításával konkretizálta és abszolúttá tette a Nap {az isteni Fény} hatalmát.**

„Ó, élő Aton, örök úr, aki ragyogsz, amint felkeltél. Fénylő vagy te, tökéletes és hatalmas. Végtelen a te szereteted. (...) Dicsőséges isten, aki magad teremtett meg magadat, megteremtetted a földet és mindent, ami rajta található (...); akkor kelnek életre, amikor megjelenészednek, atyja és anyja vagy mindennek, amit teremtettél. (...) Minden szív ujjongva köszönt, amikor téged meglát (...). Amikor lebukasz a nyugati égből fénylő vidékén, az emberek is lefejszengenek, mintha meghaltak volna (...), és így maradnak mindaddig, míg ismét fel nem ragyogsz a keleti égből fénylő vidékén. (...) **Te vagy az Egy egész, benned található életek milliói. Úgy kelted életre őket, hogy az élet lebeletét töltöd az orrukba. (...) Minden akkor nő ki a földből, akkor kel életre, amikor te felragyogsz. (...) Te magad vagy az élet-idő, s a halandók általad élnek**” (Aton ,kis’ és ,nagy’ himnusza).

Gyönyörű késői visszhangját halljuk ennek a fény-örömmek Ferenc testvér Naphimnuszában:

„Áldott vagy, Uram, s kezéd minden műve áldott, legfőképpen öreg bátyánk, a Nap: az égből néz ő le, és tőle világos a nappal, és ékes, szépséges ő, **tündökletes, ő, felséges Atyánk, mint te magad.**”

ATON TEREMTŐ FÉNY-ISTEN, de nem büntet és nem jutalmaz, mindenkire egyformán szórja áldását: NINCS ELŐTTE JÓ ÉS ROSSZ.

Ez az isten egészen más, mint (a sokak szerint Mózes révén vele közös gyökéretű) Jehova-Jahve elváró-ítélkező-büntető (saját szavaival: ,féltekeny és bosszúálló’) természete:

„Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. (...) Mert én, az Úr, a te Istened, **féltőnszerető isten vagyok, a ki megbüntettem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyed igazán**”, Mózes II. 20, 3-5); „**Bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az ő ellenségein, és haragot tartó az ő gyűlöltői ellen. (...) A hegyek reszketnek előtte, és a balmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, a mi rajta él. Ki állhatna meg haragja előtt, és ki bírhatná ki bánulásának tüzeit?**” (Nábum 1. 2-6),

ugyanakkor:

„**Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat**” (u.ott, 7).

Talán a hasonló **istenek kétarcúsága** (természetük látványos kettőssége, **„jó- és rossz’ volta**) is szerepet játszott abban, hogy olyan képzetek alakulnak ki (ismereteink szerint elsősorban a dél-orsz sztyeppék nomádjainál az időszámítás előtti évezredekben), amelyek **„tudnak’ az atyai princípium kettős természetéről**. Ennek lenyűgöző és nagyon bájos leírását találjuk Máté Imre rábaközi bácsa Yotengrit-jében:

A táltos-harcok során a rábaközi sámánok bikaként jelenítik meg magukat.

Az ősi szövegből azonban kiderül, hogy ilyenkor

a „NAPORCÁJÚ’ Tengrit isten FÉRFI ASPEKTUSA HARCOL ÖNMAGÁVAL: jó oldala a rossz oldalával!

Miután női oldala (az anyaistennő) számonkéri rajta a pusztításokat (pl. kiperzselés), és emiatt el akar válni tőle

(„Ehálunk! Benned sok **rossz lakozik**”...),

az istennek

„eszébe jutott, hogy ő maga az ISTEN és nekibuzgólkodott...”

TENGRIT férfi része ketté vált.

Rossz része piros bikává változott, Jó része kékké.

Hét kört köröznén bömbölve összecaptak”...

– de nem bírtak egymással. Az istennő ezt nem tudta sokáig nézni, beavatkozott és az aranyhajából font ostonnal **a rossz piros bikát** elkergette...

Emiatt aztán férjéből **a Rossz „elrohant Nyugatra”**... (Vajon miért a piros a rossz? az Élet, a Vér színe? Itt vsz. azért, mert a férfi istenségnek tisztán szelleminek, azaz egyszínű **kéknek**, és így az élet kaotikus voltától meg nem zavartnak, azaz **JÓ-nak** illik lennie. Tengritből a **„rossz’ Nyugatra szaladt**...)

A tanulság itt persze az, hogy

A HARC MAGÁNAK A SZELLEMNEK A HASADTSÁGÁBÓL KELETKEZIK, ÉS A NŐI OLDAL (A LÉLEK) AZ, AKI A KEZELHETETLEN/LEGYŐZHETETLEN „ROSSZAT’ „NYUGATRA” (≈ A „HALÁL VÖLGYÉBE”, A TUDATTALANBA) SZÁMÚZI.

Ha a *(napszerű, fényjellegű) tiszta tudat szempontjából nézzük* ezt a problémát, akkor abban a pillanatban, **AMIKOR A SZELLEMEM önmagát a lét egészétől KÜLÖNVÁLT** (kvázi független, önálló) **létezőként posztulálja**, azonnal

LÉTREHOZZA A JÓ ÉS A ROSSZ elkülönülésének és beazonosításának **PROBLÉMÁJÁT** is (valószínűsíthetően magának a hasadásnak/hasításnak következtében keletkezett fél-elem hatására).

A FÉLELEM mint az elszakadás/hasadás kísérőjelensége talán a legdöntőbb szellemi princípium, **minden hasítás/részekre-bontás és sűrítés/újrakombinálás (≈ teremtés) hajtóereje**. És mivel

A KÁOSZ, A RENDEZETLENSÉG, AZ ENTRÓPIA a szellem halála, ez lesz számára AZ EREDENDŐ ROSSZ

(akár a sötétiséggel, a tudatlansággal/tudattalansággal,
akár magával a kaotikus működéseket is integráló Élettel azonosítják), míg

A RENDET (struktúrákat, alakzatokat, elkülönülő rendszereket, formákat) **a fény segítségével TEREMTŐ AKARAT LESZ A JÓ.**

Ha az anyagvilág és a benne formát nyerő élet, a kozmosz szempontjából nézünk rá ugyanerre a problémára, a helyzet lényegében nem változik, mivel **tudatunk** nem tekinthet el saját meghatározottságaitól, tehát nem képes másképp ránézni arra a körülményrendszerre, ami az univerzumot létrehozta és megteremtette benne a struktúrált élet lehetőségét és vele a tudatunkat is, mint JÓ-ra;

csak úgy tudja értelmezni az ősröbbanás átmeneti káoszából kifejlődő **rend-csírákat és a szín/hő** ,pokolból kibontakozó, kétszer is megszülető **fényt** (a mítoszokban a megváltó szerepkörű, gyakran Nap-hősök is többnyire „kétszer-születettek”), **mint minden JÓ kezdetét és summáját. Az értelmező tudat számára lehetetlen, hogy egy teljesen rendezetlen vagy fény nélküli ,világot’ (ez már magában is ellentmondás) ne az abszolút ,rossz’-szal azonosítsa be;**

és az egyedi lélek is képtelen másképp átélni az ilyesfajta tapasztalást (ha és amikor – és mostanában ez egyre gyakoribb – a rendezett és ,világos’ világba betör a ,külső – voltaképp persze belső – sötéttség’). És ez **annak ellenére van így, hogy a lélek a maga őszközegében** {a termékeny Élet szeretet-tengerében, az eredendő szín-és hő-óceánban} **egy teremtetlen, önállósult fény- és formák nélküli világban született.**

(A mi világunkban az individualizálódó lélek azért provokálja {keresi, keveri maga körül} a káoszt, mert a teremtettség ,rendje’ fájdalmas átélésekbe kényszeríti az ő eredetében szabad és öröm-orientált lényét.)

**A ,jó/rossz’ identifikáció
mint a társadalom-szerveződés alappillére**

Bár némely szabadság-megszállottak megpróbálkoznak ilyesfajta értelmezéssel, **az emberi világ** éppúgy **nem összevissza cikázó ember-részecskék kaotikus katyvasza**, ahogy a minket körülvevő anyagi és természeti valóság sem (és amennyiben mégis, az önmagában elementáris életveszély minden létezőre nézve).

Az, hogy az ember alapvetően közösségi lény

{ahogy az Igazak tanítják, „**az emberi élet nem arra való, hogy magányos vándorút legyen**”}

nem azért van így, mert „**az állatnak hordába tömörülve nagyobb a túlélő- (területvédő és élelemszerző) képessége**” (ahogy ezt a darwini természetes kiválasztódás-ideológia értelmezi), hanem elsősorban

abból a szükségességből fakad, hogy rend (koordinációs és kommunikációs lehetőség) **kerüljön az agresszív individualizálódásnak indult** (viharosán osztódó, sejtfal-építésbe és specializálódásba bódult) **lélek-sejtek halmazába.**

Az emberi lényekként manifesztálódó emberi lelkeket természetes csoportokba rendezi a létfenntartás, ám **minél nagyobbra növekednek ezek a csoportok (családok, nemzetségek, törzsek stb.) és minél szocializáltabb és tudatosabb egyedek alkotják, annál szükségesebbé válik valamiféle közös értékek mentén kialakított ideológia** (a tapasztalat és hagyomány, legenda és mítosz, rítusok, gyógyító praxis és az „ősökkel való kapcsolattartás” elemeiből összeálló vallási képzet-rendszer), amely a cikázás (entrópia) vágyának alávetett lelkek csoportkohéziójának alapja lesz.

Félreértés ne essék, senkinek nem áll szándékában tagadni, hogy **az „ideológiák”** – mint az általunk ismert szellemi képződmények jó része – **nyers hatalmi érdekeket szolgálnak** és többnyire az egyéni szabadság drasztikus visszaszorítását (netán csonkolását vagy elpusztítását) célozzák meg. Gondolatmenetünkben azonban remélhetőleg kiderül, hogy **ezek mégis** múlthatatlanul **szükségesek a kisebb-nagyobb csoportok egyben maradásához**

(és ezzel a túléléshez is a változó körülmények között),

valamint **az egyéni tudatosodáshoz is,**

mely dugába dőlne útmutatás és koordináció nélkül (amint jól látható ez a társadalomból „kimaradt”/kilépő tünik viharos és öndesztuktív, sokszor tragédiába futó önálló „útkeresési” praxisának tapasztalataiból).

BÁRMELY SZELLEMI RENDSZER

(hagyomány, törzsi totem- és tabuelőírás, leszármazási rendszer, házassági és életviteli szabályok, protovallásként megjelenő világkeletkezési és isten-képzetek, minden filozófiai és vallási rendszer)

egyszersmind MORÁLIS RENDSZER IS: valamilyen módon **tartalmazza a Jó és Rossz közötti választás szükségességét, mikéntjét és következményeit.**

Minden ilyen rendszer önmeghatározása nagyban függ attól, hogyan értelmezi ezt a választást és milyenek a saját identifikációjának a paraméterei. A dolog természetéből önként adódik, hogy **e rendszerek (ideológiák) többsége a „Jó”-val azonosul** (ill. **az a feltétel nélkül elfogadandó „Jó”, amit az adott rendszer e célra kiválasztott):**

azaz a rendszerek különbségeit a választott „legfőbb Jó” minéműsége határozza meg.

Viszonylag ritkán, **de természetesen előfordul, hogy egy közösség tudatosan a „Rossz mellé áll”, azaz ideológiája a „Rosszat” választja alapértéknek.**

Ez többnyire nem más, mint a „többi”, a „Jót” választó közösségtől való szándékos elhatárolódás gesztusa, a különbözőség (és az ezáltal teremthető „szabadság”) igényének deklarálása (ld. sátánisták).

Egy ilyen választás technikailag **általában értékinverzió** (a Rossz a Jó és fordítva), és részben a mások által abszolutizált „Jó” fogalmában (és ellentmondásos praxisában) megjelenő falsok elleni tiltakozásnak ad hangot. Az idő előrehaladtával **a lélek tapasztalatai alapján a mindenkori „Jó” tartalma rohamosan devalválódik** és a fejlődő, individualizálódó tudat számára **a vele való identifikálódás egyre elfogadhatatlanabbá válik.**

A „rossz őstörténete”,

a Sötétség Erőinek keletkezése még **nem identifikációs, hanem éppen ellenkezőleg – ellen-identifikációs:** hasadásról, leszakadásról szóló **történet.**

Tulajdonképpen *ugyanígy kezdődik minden emberi lény tudatra ébredése: az öntudat első „nem-én” gesztusával, az első megnevezésekkel (Mama! Papa!) leválasztjuk magunkat az Egészről. Ezzel még nem rossz-szá, csupán csak rész-szé válunk* (bár természetesen nevezhetjük a legmélyebb rossznak éppen ezt a nem-egész-séget). Az egyes emberi lelkek csak később, a rossz, az anti-érték többé-kevésbé tudatos választásával, szélső esetben egy tudottan Gonosz Entitással való szándékos identifikációval (sátánizmus) válnak valóban „rosszá”.

A TEREMTÉS KEZDETÉN leválásról, magáról **A POLARIZÁCIÓRÓL VAN SZÓ** – a két pólus létrejöttéről. **EZ** tulajdonképpen magáról a fényről való leválást, **A SÖTÉTSÉGNEK MINT ÖNÁLLÓ PÓLUSNAK A** tudatosítását \approx **LÉTREJÖTTÉT JELENTI**. TUDATOS, HATALMI SZEMBENÁLLÁST A FÉNYTEREMTÉSSEL, mint A FÉNYRŐL mint teremtő hatalomról való LEVÁLÁS SZABADSÁGÁNAK ILLÚZIÓJÁT.

Egy nagyon felkavaró mítikus történet azt írja le, mi történt a „mennyekben” rögtön a **Teremtés második napján** – **hogyan került egymással szembe két hatalmas, szeráfi rangú arkangyal, Bekva, „Ő, aki jó” és Mihály, „aki olyan, mint Isten” („Krisztus Arcának” is nevezik).**

E kettőnek egyformán óriási hatalmat és tudást adott a Teremtő, ám – ismervé Mihály megronthatatlanságát – egyedül neki fedte fel titkos, szent nevét, az „igét”, amellyel a világot megteremtette. **Bekvában** – akinek hatalmas ereje csaknem egyenlő volt a Teremtőével – kínzó vágy ébredt, hogy hasonlatos legyen a Teremtőhöz, és hatalmában álljon világegyetemeket teremteni. Ám nem volt birtokában a szent név titka, ami nélkül pedig nem lehetett övé a Teremtő trónusa. Ezért felajánlotta Mihálynak, hogy osztozhatnak a Hét Mennysorság uralmán, ha a fővezér hajlandó elárulni neki a szent név titkát.

„És íme, Mihály, aki szereti Istent, kirántotta (...) tűzkardját és a gondolatnál is gyorsabb csapással szabadította meg Bekvát koronájától.” A most már bosszúra is szomjazó Bekva tudásával egész seregnyi lényt szédített el és háborút robbantott ki, amelynek során „lázado angyalok milliárdjai (...) vettek alá a feneketlen mélységbe”... **Végül a lázado főangyal „megértette Mihály legyőzésének lehetetlenségét.** (...) Sem gyűlöletet, sem haragot nem látott Mihály smaragdszemében, csak *hatalmas szomorúságot*. És (...) ő is nagy szomorúságot érzett – és érez az örökkévalóságig az égi dicsőség elvesztése miatt. **És íme, a felismerés e pillanatában gyorsabban elbukott, mint ahogy egy angyal suhintana a szárnyával.”**

(Megadriel Könyve)

Ehhez hasonló, megrázó képet fest a Gonosszá vált nagy szellemi lény, a hatalmas Angyal (kerub) bukásáról

a híres orosz költő, Lermontov a Démon c. „Keleti regé”-jében:

Magányos Démon, bús zarándok /Repült a bűnös föld felett,/És jobb idők, szép tiszta álmok /Szavára visszarévedett:/Mikor még fenn, a fény honában/Szelíd kerubként tündökölt,/Derűsen szállt az éjszakában /S az éter hullócsillagában/Mosolygó testvért üdvözölt.../ (...) Mikor még hön szeretve hitt/A lét vidám elsőszülöttje!/Nem ismert kételyt, bünt, s fölötte/Még nem siettek száradok/Unalmas, meddő sorba térn.../ (...)
Már rég hazátlan kóborolt/A puszta úrben, számkínve:/ (...) S hiába szerzett kínra kint,/Már nem hozott gyönyört szívének,/S mert lenn a földi bús határ/nem állt ellent művészetének,/a kártevést is unta már./ (...) Vad volt s csodás körös-körül/A Nagyvilág: – de hűtlenül/ a Démon elveté magától,/Amit teremtett Istene,/S hatalmas, büszke homlokáról/Nem tükröződött semmi se./ (...)
A természet virult a fényben,/De meg nem indíthatta őt,/Nem ébresztett sivár szívében/Se új érzést, se új erőt; Gonosz szemében, bármit látott,/Irgység s gyűlölet parázslott!”

Nem kevésbé megrendítőek azok a leírások, amelyek (a „Star Wars”-nál valamivel hitelesebb források alapján) a mítikus Galaktikus Háborúkról számolnak be:

az eredetileg „őrző-védő” funkciót teljesítő (az ég középpontjában álló Tündéresszony Palotáját „biztosító”) csillagmitoszi sárkányoknak a szolgálat helyett saját hatalmat áhító felkeléséről (ezért kell tőlük mesék százaiban megszabadítani a királykisasszonyokat és a bitorolt kincseket),

vagy a Fényhozó, Lucifer lázadásáról

(akiről Hamvas Béla azt mondta: „A legnagyobb angyal volt és ismét az lesz, amikor újra felfelé fog szállni”, és akinek szellemi harca Mihállyal, az égi Seregek Urával valósággal kettévágta a Fény birodalmait).

Erről az összeütközésről, a szembefordulás természetéről a mi Madáchunk így ír az Ember tragédiájában: „S te, Lucifer, hallgatsz, önhittén állsz./ Dícséretemre nem találsz-e szót, /Vagy nem tetszik tán, amit alkoték? – S mi tessék rajta? hogy néhány anyag/ Más-más tulajdonokkal felruházva,/Miket előbb, hogysen nyilatkozzanak,/Nem is sejtettél bennök, úgy lehet,/Vagy, ha igen, másítani nincs erőd,/ Néhány golyóba össze-vissza gyúrva/Most vonzza, úzi és taszítja egymást,/Néhány féregben öntudatra kél,/Míg minden megtelt, míg minden kihűlt/ És megmarad a semleges salak. (...) Aztán mi végre az egész teremtés? Dicsőségre írtál költeményt,/Beléhelyezted egy rossz gépezetbe/És meg nem únod véges-végtelen,/Hogy az a nóta mindig úgy megyen./(...) Végzet, szabadság egymást üldözi,/S hiányzik az összhangzó értelem./ – Csak hódolat illet meg, nem bírálat./ – Nem adhatok mást, csak mi lényegem./ – Én végtelen időtől tervezem,/ S már bennem élt, mi mostan létesült./ – S nem érzéd-é eszméid közt az űrt,/ Mely minden létnek gátjaul vala,/S teremni kényszerültél általa? / Lucifer volt e gátnak a neve,/Ki a tagadás ősi szelleme./.../ – Hah, pártos szellem, el előlem, el!/Megsemmíthetnélek, de nem teszem./ Száműzve minden szellemkapcsolatból/Küzdj a salak közt, gyűlölj, idegen./S rideg magányod fájó érzetében/Gyötörjön a végtelen gondolat:/ Hogy hasztalan rázod porláncodat./Csatád hiú az Űrnak ellenében.”

Madách Imre Tragédiájában az Éden fái között lévő „két sudar fát” (a tudás és az örök élet fáját, ami talán egyetlen, de kéttörzsű fa!) kapja meg Lucifer; más források úgy tudják, e lázadás-kitagadás következtében **az egész Föld az ő hatalmába került**; megint más, komolyabb és részletesebb leírások szerint **egy egész, 'karanténba' helyezett Univerzum-szegmens, az ún. 'Satania' is az ő uralma alatt állt (vagy áll is mind a mai napig?)**.

Talán ezért nem találjuk az ET-eket, mert ők a mi izolált világainkon kívül lehetnek?...

Ennek alapján könnyebb megérteni, miért tűnik olyan zilálnak, lélek-ellenesnek, konfliktusokkal és gonoszsággal terheltnek a mi elvileg szépek-jónak teremtett, annyi boldogsággal kecsegtető isten-álma világunk...

De ez az untilag ismert történet azért érdekes gondolatokra is vezethet.

Kereszténység-előtti hagyományunk józan 'tudói' például elég sommásan intézik el a szintén Lucifer számlájára írt bűnbeesés-történetet:

„Ezek {t.i. a papok} Atyaúristene, a vén kaporszakállas **megorrolt Ádámra meg Évára, mert tudást szomjaztak**. Pedig a Biblia szerint saját képmására teremté az embert. Hát ahhoz, hogy az ő képmása legyen, tudatlannak köll lennie?”

(Yotengrit I p. 80)

Egy egészen friss teológiai okfejtés pedig úgy vélekedik, hogy **az a tudás, amelytől a Teremtő eltiltotta az embert, a Rossznak a tudása, hiszen a Jót tudta, ismerte, élte – csak azt nem tudta, nem ismerhette ott a Paradicsomban, mi a Rossz. Ilyenformán az embert a megismerés vágya viszi a 'bűnre', a Gonosz irányába –**

és valóban: a lélek eredendő kíváncsisága és a szellem tudásvágya hajtja az embert, hogy minél több tapasztalatra tegyen szert, minél jobban megismerje a világ és önmaga működését – márpedig ezekben a működésekben nem csak a 'Jóisten' intenciói vannak jelen (sőt)... **És**

minél 'ártatlanabb', tapasztalatlanabb a lélek (minél közelebb van a romlatlan paradicsomi állapothoz), annál biztosabban találja magát váratlanul a pokol legmélyebb bugyraiban,

az összes ördögi működés tomboló magmájában, a Sátán báljának forgatagában – és tisztaságának egész értetlenségével szenved meg ezt a gonoszság-orgiát,

hogypépótolja elmaradását, és valahog megkapaszkodjon azok között, akik már tudják, hol lakik az Úristen' – és azt is, hogy hol nem.

Kivételesen magas szintű profizmussal elkészített **filmen láthatjuk ennek** katartikusan, csaknem elviselhetetlenül **megrendítő példáját**.

A film az angol polgárháború poklát választotta színteréül, ebbe helyezte 'idegenből' jött, valóban ártatlan angyalát. **Az angyal** ugyanis **látja az ördögöt: éppen azért látja odakint, mert nincs odabent (mint a ,normális emberben')**. Angyal-hősnőnk, Angelica (nomen est omen) pedig elmulasztotta eltitkolni (szíve ártatlanságában), hogy kora gyermekkorától látja kuporogni falrepedésben, faágon – **ezért lesz ő** az emberek számára

„AZ ÖRDÖG JEGYESE”

(az ember-ördögök durva nyelvén „az ördög szajhája”, égetnivaló boszorkány).

És így válik véresen igazgá a közhelyes mondás, hogy „a pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezve” – ritkán látni együtt ennyi jó szándékot, jóba vetett hitet, szeretetet és igazságot, ennyi ráhajított követ, ilyen mély poklot.

A történet II. Károly uralkodása alatt és után játszódik, Cromwell felemelkedése idején.

Nagyon érdekes a film szerkezete is, mert mondhatnánk, hogy főszereplője egy nő, de ez nem egészen igaz: a snittek hol a politikai eseményeket mutatják, és ekkor **férfiak** a főszereplői, hol **egyetlen nő** életét kísérik nyomon.

A nézők nyilván ez utóbbi szál miatt nézik a filmet, bár a politikai szál sem teljesen érdektelen:

azt meséli el, ahogy kialakul az angol parlamentarizmus, ami Stuart Károly idejére oda 'fejlődik', hogy „a király a közjó ellensége, kegyetlen, népellenes, a parlament ellen van, árt a demokráciának, tehát végezzük ki” – és ki is végzik. A nép hajlamos még egy zsarnok királyt is isteníteni, és a parlament sem egységes, így ezt csakis egy olyan ember tudja véghezvinni, aki a maga részéről legalább ugyanolyan kegyetlen és hataloméhes, mint a kivégzett király. Rengeteg hitszegés és áruulás, be nem tartott ígéret, gyilkosság és törbeccsalás kíséri Cromwell útját:

Angelica szerelmét és férjét

(aki a legpozitívabb férfi az egész filmben, méltó párja ennek a rendkívüli nőnek, *utópista*, aki a parlamentben [is] azt képviseli, hogy ha demokrácia, akkor legyen valóban népuralom, tehát osszák szét a gazdagok földjeit, mindenkinek egyenlő nagyságú földje legyen, egyáltalán ne legyen különbség ember és ember között, ne legyenek szegények és gazdagok stb.) –

ezt a rendkívüli, szabadlelkű embert is Cromwell parancsolja el az esküvője éjszakáján felesége mellől és (szinte biztosan) az ő csapdjában ölik meg még azon az éjjelen (bár később ezt letagadja).

Egyfelől tehát van az ideálok embere, másfelől ott van Cromwell a maga iszonytató kegyetlenségével, könyörtelenségével, hatalomvágyával stb. Így nyugodtan mondhatnánk, hogy

Cromwell az ördög – és közben Angelicát nevezik az ördög jegyesének

[ám az ő alakja állítólag fikció, és a film szerint kettejük között 'nem volt semmi' – hacsak nem nevezzük valaminek találkozásukat a film vége felé, amikor is a nőt kegyesen számúzi (hazaengedi), és közben mintha megpróbálná 'megmagyarázni a bizonyítványát' (saját lelkiismeretként viszonyulva Angelicához)].

Angelica csúfneve nem alaptalan, mert kislánként (és néha azóta is) szó szerint **látja az ördögöt**. Ez fontos, mert sokféleképpen értelmezhető: szokványosan úgy, hogy ott van a tudattalanjában az ördög (a rossz összeállva masszív archetípussá, ahogy a Jézust látó embereknél a rá vonatkozó hit és érzelmek állnak össze, 'konstellálódnak' az Ő alakjává);

de könnyen lehet, hogy a nép más miatt hívja így: **talán a rendkívüli belső szabadság és az emberek számára értelmezhetetlen jóság váltja ki ezt a csúfnevet – tehát éppen a gonoszság érthetetlen és gyanús hiánya.**

Az első férje (akit csak így hív: ‚Kisfiú’) mindig halálra rémül a felesége naívságán (ami az udvari intrikák közepette a lehető legveszélyesebb): például elmegy a börtönbe kiszabadítani egy parlamentaristát (akihez sokkal később hozzámegy és akit aztán megölnék egy Cromwell elleni sikertelen merénylete során), akinek a király jószágát bizonygatja, míg az udvarban érte (az esküdt ellenségéért) emel szót. Egyáltalán, ahol az ő kis életébe eljut valami igazságtalanság híre, vagy csak egyáltalán segíteni kell, vagy lehetségesnek látszik bármi jót tenni (miközben valójában erre semmi esély nincs), ott ő azonnal akcióba lendül (a maga törekeny és szelíd módján). Teljesen szuverén módon, férfiként lép fel, holott gyenge virágszál és fogalma sincs a valóságról, semmit sem ért a férfivilágból, amiben él. Nem látja annak az erejét, az aljasságát, így aztán teljességgel Cr. ellentéte, aki maga az erőszak, az aljasság, a kíméletlenség.

A. értelemszerűen állandóan bajba keveredik, és – nyilván a szuverenitása miatt – félelmet (tehát agresszivitást) gerjeszt a férfiakban.

Eleinte az udvarban látjuk őt, a király mellett (akire szintén rávetíti a maga pozitívását), amikor elterjed róla, hogy az ‚ördög menyasszonya’;

a férfiakat valósággal megbabonázza szépségével és ártatlanságával, ám éppen ez üt vissza és teszi a legsúlyosabb fátum hordozójává, olyannyira, hogy amikor megölt első férjét gyászolva az utcákon kóborol étlen-szomjan és az ételt felajánló gazdag kereskedő megpróbálja megerőszkolni, önvédelemből gyilkossá válik: megöli ezt a szörnyeteget. Ezt rábizonyítják és majdnem halálra ítélik, már a törvényszéken is ‚az ördög szajhája’-ként megnevezve őt, amikor a leendő második férje, a fentebb leírt Thomas eléri, hogy felmentsék. Egy fantasztikus párbeszéd keretében

(amelyben a férfi kifejti, hogy neki milyen feleség kellene és gyakorlatilag felsorolja A. összes tulajdonságát és képességét: szép, okos, lélekben szabad, szuverén, jólelkű, istenhívó stb., majd hogy itt úgysem talál ilyet, ezért [is – meg a nagyobb szabadság reményében] szándékozna az Újvilágba menni)

‚egymásra ismernek’ és össze is házasodnak. Ez a ‚házasság’ az esküvővel le is zárul – reggel már Thomas holttestét hozzák vissza a házba. Védtelenné válva újra perbefogják és a gyilkosságért felakasztják. Drámai fordulattal a hóhér – az a bebörtönzött forradalmár, akiért szót emelt annak idején – levágja a kötélről és felajánlja, hogy feleségül veszi (hogy a férjezett asszony státusza megvédje) – ha csak névleg is (A. csak így hajlandó elfogadni ezt a felajánlást). Ellenségei azonban csapdába csalják (egy puritán keresztény szektába csempészett bérencel, aki az ő eszményeit mondja föl szépnek hangzó, hazug szavakkal és akibe ezért teljes szívéből beleszeret), s csak színlelt férje tudja kiragadni a teljes bukásból. De már hiába ismeri fel életveszélyes naivitását és hibás tetteit, és tanulja meg értékelni a reális helyzetet, a reális férfit, aki mellette áll – őt is azonnal elveszti (cinkosai elárulják egy Cromwell elleni merényletben).

A film végén hősnőnk elhajózik régi hazájába, szíve alatt harmadik férje gyermekével.

Végül egy csupa bűbáj idilli jelenetben látjuk viszont egy kastély parkjában, ahol angyali kislányával játszva **újra megpillantja az ördögöt** egy gyönyörű fa lombjában kuporogva. Megkérdi a gyermeket, mi lát ott, s amikor az felsorolja a leveleket, a lombon átszűrődő napfényt, a háttér ragyogó kék égboltját, megnyugodva felnevet:

a fátum nem öröklődött, az ő boldog kislánya boldog nővé cseperedhet majd.

Ez a történet megismételhetetlen pontossággal rajzolja meg az ‚ártatlanság beavatását’ egy pokoli korszak közegébe (az ördögivé vált társadalom érzelmi és morális útvesztőjében elszenvedett kínok és megaláztatások révén). Sokszor *a tudat nem akarja felismerni*, miről is van szó, amikor *a lélek már lökdösi bele az embert a megismerés* (gyakran ijesztő és fájdalmas) *labirintusába*.

Így löki, hajszolja bele **Brjuszov** Renátája (re-nata: újjászületett) a maga férfi-párjának legelső, fizikai manifesztációját

(aki az égi angyal {**a Szellem**, Mádiel} és a földi angyal {**a Lélek**, Heinrich gróf} alsó, anyagi oktávja {**a test és a hozzá tartozó hétköznapi tudat**, Ruprecht})

a ‚felsőbb’ (isteni/sátáni) világok megismerésébe. Ám míg Angelica kívül látja az ördögöt, mert bensőjében egy angyal lakik, a **Tüzes Angyal** mintha azért kísértené Renátát, mert neki viszont a Gonosszal (és apró démon-szolgáival, akiket ‚kicsinyek’-nek hív) van dolga. Ő, amikor lesátánozza a férfit, egyrészt **a saját** bensőjében garázdálkodó **sötét erőt** vetíti ki és nevezi meg, másrészt **az anyagban, a fizikaiban, a testben jelen lévő kísértőre és legfőbb eszközére** mutat rá:

„ – Hazudsz! Hazudsz! Megint hazudsz, aljas gazember! Te vagy a Sátán!”

Ő maga (Angelica ördöge helyén) egy csodálatos, tüzes angyalt lát: „Nyolcesztendő korában történt, hogy napsugár képében egy angyal megjelent a szobájában. Tűzből volt a teste, és hófehér köntöst viselt. Az arca sugárzott, a szeme kék volt, mint az égbolt, és a hajfürtjei, mint a finoman font aranyfonál. Az angyal Mádielnek nevezte magát. Renáta nem ijedt meg tőle, és vidáman játszott tovább az angyal társaságában... Ettől fogva az angyal gyakran meglátogatta. (...) Nyáridőben nemegyszer hatalmas, tüzes pillangó képében jelent meg, fehér volt a szárnya és aranyos a csápjá. Ilyenkor Renáta a hosszú hajában rejtette el őt. (...) Gyakran befeküdt az angyal Renáta ágyába is, odasimult hozzá, mint egy hízelgő cica (...). Ilyen éjszakán történt, hogy az angyal messzire elvitte Renátát suhogó szárnyain, idegen városokat mutogatott neki, pompás székesegyházakat vagy egyenesen földöntúli, sugárzó palotákat, de mikor megvirradt, megint csak az ágyában feküdt, anélkül, hogy észrevette volna, mint került oda vissza.

Mikor Renáta egy kicsit nagyobb lett, Mádiel kinyilatkoztatta előtte, hogy szent lesz belőle (...), és ezért küldetett el hozzája. (...) **Az angyal szigorúan intette Renátát, hogy Krisztus leányának szüzi életét élje, szíve tisztaságáért és értelme megvilágosodásáért küzdjön.** (...) Kényszerítette Renátát, hogy kemény megpróbáltatásoknak vesse alá magát, meztelenül menjen ki a hidegre, éhezzen és több napon át ne igyék egy csöpp vizet sem (...). Hosszú éjszakákat töltött térdre borulva, s ezalatt Mádiel mögötte állott, ha elalélt, felemelte, mint a Megváltót az angyal a Getsemane-kertben. Renáta sürgető kérésére Mádiel megérintette mindkét kezét, és erre a keze fején sebhelyek jelentek meg, jelképei a gyötrelmeknek, amiket a Megváltó a kereszten elszenvedett. (...) E napokban (...) sok embert meggyógyított (...) egyedül azzal, hogy embereket az ujjával megérintett, úgyhogy messzi vidéken **istennek tetsző ájtatos szűz hírében állott.**

Mikor felnövekedett és látta, hogy az ő korabeli lányoknak vőlegényük van vagy kedvesük, türelmetlenül **kérte Mádielt, hogy testben is eggyé váljék vele,** mert az angyal saját szavai szerint a szerelem a legmagasztosabb a földön (...). **Mádiel mélyen elszomorodott, (...) szigorúan ráparancsolt Renátára, hogy eszébe ne jusson a hús tilalmas bűne,** emlékezetébe véste, hogy az igaz lelkek milyen kimondhatatlan örömben élnek a paradicsomban, de az olyan ember, aki nem küzdötte le a test kísértését, nem kerül oda sohasem. Miután Renáta nyíltan már nem mert tovább követelőzni, elhatározta, hogy csellel igyekszik elérni célját. (...) De az angyal rettentő haragra lobbant (!), tüzes oszloppá változott (...), majd eltűnt.”

Ez a tiszta lény nem akart egyesülni Renátával (bár később azt ígérte az öngyilkosságig kétségbeesett lánynak, hogy földi ember képében megtalálhatja majd – ez lett volna Heinrich gróf), de ez nyilván nem volt véletlen: a főszereplő „hétköznapi férfi”, a harmadik alterego (Ruprecht) olyan állapotban pillantja meg Renátát (akkor látják egymást először), ami egyértelműen **a Gonosztól való megszállottságot** jeleníti meg: „Szemem láttára vonaglott e nő, a természet minden törvényét csúffá téve, a mellét és a nyakát kifeszítette (...), ő maga pedig annyira hátrahajolt, hogy a feje és az álla a lábaihoz ért, míg a nyakán szörnyen kidagadtak az erek (...). Lassanként megnyugodott, nem verte többé fejét a padlóhoz (...), bár még egyre gyötörték a görcsök és el-eltakarta tenyerével az arcát, hogy ne lássa szörnyű ellenségét.”

Később egy egész kolostort megszálltak miatta a démonok („ahol közel a Szentlélek, ott közel járnak a gonosz szellemek is”), hiába tartották – Mária nővérként – sokan szentnek, mert kézzel a gyógyítási tudott és „az anyaszentegyház hű leányának mutatkozott”. Hiába feleli az inkvizitornak: „*Én magam sem tudom, e jelenések kitől származnak,* aki azonban nékem megjelenik, **az Istenről és a jóról** beszél velem, jámbor életre int, és megrója vétkeimet. Miért ne bíznék benne?”,

az a következőt mondja a jelenlétüknek:

„Ismeretes elöttetek, hogy **a sötétség ura gyakran sugárzó angyal képét ölti fel,** hogy a gyenge lelket annál biztosabban elcsábítsa, és romlásba taszítsa. (...) Lépj elő, **sötétség szelleme,** ha e szent helyen rejtőzködöl! **TE VAGY A HAZUGSÁG ATYJA, az igazság ellensége, minden igazságtalanság szülőoka (...). Ó, te átkozott szellem, nem veded magadat alá Teremtőnk akaratának? Mikor nagy, halálos bűnödöt elkövetted, a szent hegyről a sötét szakadékokba és a pokol mélységeibe taszítottál! (...) Ó, ŐSI KÍGYÓ! Kiátkozunk téged, kiűzünk téged (...), tetteidtől elkülönítjük magunkat, erről a helyről kitiltunk, hogy megalázva, megnyomorítva, számkivetve menekülj rémséges, szikkadt helyekre (...), és ott bujdosolva, s **GÖGÖD ZABLÁJÁT RÁGVA VÁRD BE AZ UTOLSÓ ÍTÉLET RETTENTŐ NAPJÁT!**” Néhányan látják is a démonok távozását („pici, formátlan, utálatos kis emberke volt. Sűrű felhőben távozott a templomajtón keresztül, és szörnyű bűz maradt utána”), miközben a szentéletű apácák „bőszülten rohangásztak le s föl a templomban, grimaszokat vágtak, a mellüket verték, rángatóztak, kezükkel hadonásztak, prédikáltak; a földön másztak egyedül meg párosával, kiforgatták tagjaikat (...), mint az állatok harapdálták egymást(...)”. Hosszan lehetne még idézni a démoni megszállottság roppant érzékletes leírását (bombasiker filmet lehetne forgatni belőle!), de**

ennyi is bőven elég annak szemléltetésére, **mi történhet** akkor,
amikor valaki elkezd FELEMELNI A LELKÉT A SZELLEMVILÁG MAGASLATAIRA

(egészen pontosan a lélek megpróbál elszakadni a testtől, hogy egyesüljön a Szellemmel {egy angyallal, saját Felsőbb Énjével, Krisztussal, Istennel}, eljutni akarván a vágyott paradicsomba, az *unio mentalis* állapotába);

mert „**a lélek (hiába) kész, a test**” **NEM „erőtelen”, sőt**, éppen hogy **pokolian erős**
(a szó legszorosabb értelmében): a benne ‚magára hagyott’, mintegy
A LÉLEKRŐL LEVÁGOTT ÁRNYÉK SÁTÁNI TOMBOLÁSBA KEZD.

Renáta (és az apácák) gonosz extázisa ennek a pszichológiai ténynek a demonstrálása:

**ha a Lélek túl sokat időzik a ‚magasabb régiókban’, és a Szellem nem hajlandó kissé
alább szállni, hogy az egyesülés valamivel realisabb szinten történjék meg**

(az idézett történetben Heinrich alakja talán ezt a hajlandóságot jelenti,
mindenesetre ez a ‚kísérlet’ is kudarccal végződött),

**a Test nem tudja ‚visszafogadni’ a túl magas frekvencián és túlságosan egymáshoz tapadt
fényes én-részeit, és a benne ragadt sötétség** (amelyet ezeknek kellett volna nagy munkával,
apránként megvilágítani, kitisztítani, ahogy az aranyat mossák ki a sárból) **totális hatalomra jut.**

**Erről a (mesénkben sikertelen, mert nem elég tudatosan és türelmesen) végrehajtott műveletről
szólna az Opus Magnum, az ‚aranycsinálás’** oly nehezen megközelíthető ‚alkimista’ titka

(azaz az ‚al[só]kémiairól’): a testbe és az ‚alsó asztrál’-ba, a zavaros, szeszélyes-veszélyes ‚alsó vizekbe’, a
kontrollálatlan ösztönökbe és érzelmekbe (a bel[ső]sárba-moc-sárba), a ‚sötét anyagba’ **fulladt fény
kiszabadításáról, óvatos, lassú lépésekben (ahogy a már említett Pistis Sophia-történetben Krisztus
viszi a Lelket fölfelé előbb a ‚Káosz tágasabb tereibe’, majd egyre magasabb aionokon keresztül,
fokozatról fokozatra visszaszerezve elvesztett erőit, egészen eredeti otthonába, a tiszta Fénybe).**

Ez – másképpen fogalmazva – a test
(és a – fizikai/ testi – tudattalanban rejtőző Árnyék)
szublimálása’, a Lélek-Szellem egység szintjére emelése lenne,

aminek első, igen nehéz lépése
A (minden bűnök okának tartott)
FIZIKAI TEST ELFOGADÁSA ÉS TISZTELETE.

Szt. Ferenc élete vége felé, amikor már nagyon beteg volt, „*Úgy döntött, tanácsot kér egy testvértől, aki gondozta, és
aki szokimondásáról volt ismert. – Mit gondolsz arról a gondoskodásról, amivel a testemet körülveszem? Nem vagyok túl
engedékeny azért, mert beteg vagyok? – A testvér, mintha egyenesen a XX. századból érkezne (...), pontosan azt feleli, amit
kell: – Atya, hát nem engedelmeskedett neked hűségesen a tested? – Ferenc elismeri, hogy a teste mindig példásan engedelmes
volt (...). – Akkor pedig, atya, hol marad (...) a jó szíved és a tapintatod? Így bánasz egy hűséges barátal? Hogyan
szolgáltad volna Krisztust, ha a tested nem segít? (...) A kedvedért kitétte magát a halálnak (...), te pedig magára hagyod,
amikor szüksége van rád. Ne kövessd el ezt a bűnt, atya! – Ezt hallva Ferenc (...) vidáman a testéhez fordul: –
Örvendj, test testvérem (!), mostantól kész vagyok mindent megadni neked, amit kérsz. – Így végre
békét kötött a test és a lélek” (J. Green: Ferenc testvér).*

Jó esetben **TEST ÉS LÉLEK** nem csak békét kötnek, hanem **A SZELLEMMEL EGYÜTT**
(az individuációs folyamat szentháromságaként)
VÉGSŐ EGYSÉGRE JUTNAK.

Ez az, ami a mesénkben nem sikerült a Tüzes Angyal közreműködésével sem, mert még ma is alig sikerül,
igen keveseknek, mintegy kegyelmi úton, néha, talán...

Pedig előbb-utóbb
ennek meg kell történnie.

Ám mivel nem tudjuk (nem akarjuk) tudatosítani a célt és az útvonalat (egyelőre nem működik az isteni GPS, az idő meg nagyon fogy), **A NIGREDO-ban rekedünk, a teljes elsötétülésben**, a kali yugában: és ez nem más, mint **a test, a világ, az anyag teljes elkülönítése az élő lélektől** – kísérlet, hogy a lélek nélküli tudat objektiválja, felülről/kívülről nézze, végső soron tiszta absztrakttummá: **abszolúttá (egyszersmind halottá) tegye a testet, az anyagot**, a mindenséget. Ebben **a tisztán anyagivá /külsővé tett világban** nincs egység, nincs szentség: mindenki vadász, minden és mindenki préda – **AZ EMBER SAJÁT MAGÁT NYILAZZA HALÁLRA**. A szépség, az ideál, a lélek, Isten és ember mind-mind céltáblája a cinikus kritika versenyszerűen űzött lövészetének.

A ,ROSSZ'-SZAL VALÓ IDENTIFIKÁCIÓ

Nem csoda hát, ha „a kristálypalotáról” álmodozó ,igazságkereső’ **idealistából** rövid úton lajhár, egérlyukban poshadó ocsmány rágcshaló, majd megnevezhetetlenül aljas és beteg valami – **az önleértékelés minden fokozatával kéjjel beazonosuló pitiáner gonosz válik.**

„Ünnepélyesen kijelentem, hogy **sokszor akartam féreg lenni**. De még erre se találtattam méltónak.(...) **Kezdetben (...)** **szégyenkeztem (...)**, **hogy ma megint aljasságot követtem el;** (...) és belül, titokban egyre mardostam, kínoztam, gyötörtem magam, **amíg a keserűség valami szegyenletes, átkozott élvezetté, végül pedig határozott, igazi gyönyörre nem változott!** (...) **A gyönyört lealjasodásomnak túlságosan is éles tudata szerezte.**”
(Dosztojevskij: Feljegyzések az egérlyukból)

És mivel alig-emberünk még gondolkodik, meg is fogalmazza, mi **a probléma gyökere**, mi teszi őt ilyené:

„Mindez a fokozott tudat (...) alaptörvényei szerint (...) megy végbe. (...) **A tudat túltengése – betegség, igazi, hamisítatlan betegség.** (...) **Minél inkább fogalmat alkottam a jóról és (...) a ,szépről és fenségesről’, annál mélyebben belesüppedtem a mocsaramba, és annál inkább képes lettem arra, hogy teljesen belesüppedjek.**”

Ez a természeti világtól, a testtől és a lélektől, de még a saját szellemi valóságától is teljesen elszakadt, autonómmá vált tudat

(a külső és belső falakkal körbebarikádózott **urbánus lény beteg tudatának) anatómiája** – egy ember-ördög **negatív ,világ- és önismerete’,** amely minden ,értéket átértékel’, leértékel és pontos, kőkemény és kíméletlen ítéletet mond **mindenről**, amivel érintkezésbe kerül

(„itt minden csupa csalás, személyvesztés (...), itt minden mérő zagyvaság, itt nem lehet tudni, ki kicsoda, mi kicsoda”)

és így (az igazságosság általa jól ismert törvényét betartva)

elsősorban önmagáról.

Szinte **az összes lehetséges emberi hibával beazonosul:**

„Én például **borzasztóan HIÚ** vagyok. **Képzeldő és SÉRTŐDŐS** vagyok, mint egy púpos vagy egy törpe (...). Ha bosszút állok, csak **ROSSZINDULAT**ból teszem. Az én tréfáim suták, döcögősek, zavarosak, és **ÖNBIZALOMHIÁNY**ról árulkodnak. Ennek az oka, hogy én nem becsülöm magamat. De hát **becsülheti magát valamelyest is egy fejlett tudattal rendelkező ember?** (...) **A magamfajta odülakót féken kell tartani. Az ilyen képes negyven esztendeig némán ott gubbasztani az egérlyukban, de ha egyszer kibújik a napvilágra, és megered a nyelve, akkor aztán beszél, beszél, beszél...** A szerencsétlen egernek egy eredeti galádságon kívüli kérdések és kétségek formájában már olyan sok más galádságot sikerült felhalmoznia maga körül, (...) hogy **óhatatlanul valami végzetes zagyvalék gyűlik köréje, valami bűdös sár** (...) és (...) a természetes, cselekvő emberek (...) úgy habotáznak rajta, ahogy csak azon az egészséges torkukon kiejér. Magától értetődik, nem marad más, mint az, hogy kicsiny lábával legyintsen mindenre, és **azzal a mesterkéltséggel MEGVETÉS**sel mosolyogva, amelyben maga sem hisz, **SZÉGYEN**kezve visszasurranjon a lyukába. És a mi megbántott, megvert, kinevetett egerünk abban az undok, bűdös lyukban apránként nyakig belemérül a **HIDEG, EPÉS és (...) örökké tartó HARAG**ba. (...) Talán még **BOSSZÚ**t is áll, de (...) **KICSINYE**sen, suttymban, inkognitó; **NEM HISZ** sem abban, hogy joga van bosszút állni, sem pedig a bosszúállás sikerében (...). És milyen **TOLAKODÓ**an **PIMASZ**ok a kirohanásai, és **ugyanakkor MENNYIRE FÉL!** (...)

Talán csakugyan szenvedett, de egy cseppet sem tiszteli saját szenvedéseit. (...) A legkicsinyesebb hiúságból (...) gyalázatos módon a piacra viszi az igazságát (...). Csak GYÁVA pimaszság van, de BÁTORSÁG NINCS (...) És mennyi toladó SZEMTELENSÉG (...), hogy ALAKOSKODIK (...)! HAZUGSÁG, HAZUGSÁG ÉS HAZUGSÁG!” (u. ott)

És ebben a szellemben folytatódik A ROSSZ-SZAL VALÓ TOTÁLIS IDENTIFIKÁCIÓ irodalmi mesterpéldája.

Sajnos van azonban – időben is közelebb hozzánk – nem-irodalmi (bár utóbb számtalan írás és film foglalkozott a témával), hanem nagyonis valóságos története a rosszal való, ráadásul tömeges identifikációnak: Hitler történelmi hatása.

Folyamatosan próbálkozik az emberiség (elsősorban természetesen az érintettek) azzal, hogy valamelyest megértsük, mi történt a XX. sz. harmincas-negyvenes éveiben egy csaknem egész néppel (sőt a fél világgal), hogy nem vette észre, kivel/mivel áll szemben. A tömeghipnózistól a mítikus-rituális-okkult összefüggéseken át a Hitler személyiségre vonatkozó egzakt egészségügyi, gyógyszer- és drogfogyasztási, elmekórtani, családtörténeti, személyiséglélektani elemzésekig, a korszak egészét aprólékosan feldolgozó történettudományi és politológiai magyarázatokig minden napvilágot látott már, ami segíthetne a probléma lényegének felismerésében – de a részletgazdag kép még mindig nem állt össze valami megnyugtató egésszé, ami legalább valamelyes reményt adna, hogy ez a jelenség egyszeri volt és többé nem ismétlődhet meg. Sőt,

a világban zajló folyamatok éppen a Gonosz egyre sokasodó manifesztálódását jelzik: mintha Hitler (akit nem véletlenül tartanak Antikrisztusnak) ugyanúgy elől járt, utat mutatott volna (csak ellenkező előjelű példával) az utána következőknek, mint Krisztus az ő követőinek.

És bár utólag ránézve erre az ágáló, eszeveszett, hitvány és hisztérikus figurára nehéz elhinni, hogy „elhitette” az embereket, mégis ez történt: a Gonosz egyszercsak a kívánatos Jónak látszott (ahogy, éppen megfordítva, a Megváltó érkezését előre látók az eljövendő Krisztust „nem-kívánatos”-nak írják le:

„Felnőtt, mint egy vesszőszál. Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk rá, de nem vala ábrázata kívánatos. (...) Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá (...). És ő megsebesítettett bűneinkért (...), és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” (És. 53, 2-5).

Jézus maga pedig megjövendölte a hamis Krisztusok megjelenését az „utolsó időkben”:

„Mert sokan jönnek majd az én nevemben, a kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhitetnek” (Mt 24, 5).

Pál pedig az Antikrisztus eljövételét jósolja meg így:

„És akkor fog megjelenni a törvénytaposó (...), a kinek eljövetele a sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával (...) és a gonoszságnak minden csalárdságával” (Pál Thess.2. 2, 8-10).

És valóban ez történt: **Hitler törvényen kívül/felül helyezte magát**, mintegy maga lett a törvény, és semmitől nem riadt vissza, hogy abszolút hatalmát megteremtse és megőrizze.

Viselkedése, jelleme meglepően hasonlít ahhoz, amit Izrael Istenéről írtak a próféták: „Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat. De gáttörő árvízként pusztít és gyűlöletet setéség üldözi” (Náhum 1, 7-8); vagy mint a Tízparancsolatban olvassuk: „Mert én (...) megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban (...), de irgalmasságot cselekszem (...) azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják.” (Móz. II. 20, 5-6).

Számtalan megmaradt filmkockáról mosolyog ránk a szelíd, jovialis ‚Dolfi bácsi’ a boldog szösze gyerekek és kedvezményezett, láthatólag kiegyensúlyozott és boldog szülei idilli társaságában a paradicsomian szép bajor hegyek előterében. Ők megtartották az új, ‚árja’ világrend és Führer-istenük parancsolatait. A többiek (elsősorban az izraelitákon, de minden ‚másképp gondolkodó’ vagy másképpen élő kultúra képviselőin is) kegyetlen bosszút állt ez az ‚új isten’ – éppen úgy és éppen azért, amiért a ‚rég’ is:

„Mert megromlott Jeruzsálem (...), mert nyelvök és cselekedeteik az Úr ellen vannak, hogy az Ő dicsőséges szemeit ingereljék. (...) Ezért gerjed fel az Úrnak haragja népe ellen, és felemel rá kezét, és megveri (...), és boltítestök szemétként fekszik az utcán.” (És. 3, 9; 5, 25).

Jahve sokszor, keményen megbünteti Izraelt a ‚tévelygéseieért’, és ezzel kapcsolatban szokták emlegetni a judaizmus nagy győzelmét. Az okfejtés lényege az, hogy a népek háborúja mindig istenek háborúja: amelyik nép győz, annak az istene is győzött. **Amikor azonban Izraelt legyőzik és elkezdődik a babiloni fogság, a zsidó hittudósok ezt az eseményt úgy értelmezik, mint fenyítést, ami Jahve akaratából történt** így (ahogy a próféták megjósolták és ahogy Izrael már megszokhatta): tehát nem Baál győzelméről, hanem Jahve akaratának érvényesüléséről van szó – azaz ő az erősebb.
Baál csak neki engedelmessé hajította hatalma alá a nyakas zsidókat.

Ez az érvelés azonban furcsa fényt vet Hitler működésére. Hiszen ő is ‚csak azt mondja’, azt teszi, amit a saját istenük tett velük! És vajon a *prófétai szövegek nem utalhatnak-e Hitler érvelésére és a holokausztra* (ami talán ‚csak megismétli’, durvább változatban, a korábbi üldöztetések és szétszóratások borzalmaikat)?

*„Megkopszítja az Úr Sion leányainak fejétőjét, és az ő szemérmökét megmezteleníti. (...) És lesz a balzsamillat helyén büdösség, az őv helyén kötél, és a felfodrozott haj helyén kopaszság, a szép köpenynek helyén zsákruha, és a szépség helyén homlokra sütött bélyeg. (...) Jaj azoknak, akik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz (...), akik a vétkeket hazugságnak kötelein vonsszák (...), akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá és a világosságot sötétséggé teszik (...), akik magoknak bölcseneknek látszanak, és eszesek önnön magok előtt! (...) Ezért fogságba vetem népem (...), és főemberei ében halnak és sokasága szomjú miatt eped meg (...). (És. 3. 4.) Raboljatok ezüstöt, raboljatok aranyat; száma sincs a rejtett kincseknek (...). Többen voltak kalmáraid, mint az égnek csillagai (...)!” (Náhum 2, 9; 3,16). „Ezért, mint a pelyvát megemésztí a tűznek nyelve” (És. 5, 24). **Elvesznek a bűnösök és gonoszok az ártatlanokkal egyetemben (...), és csepüvé lesz az erős, és munkája szikrává: mindketten égni fognak, és oltójuk nem leszén” (És. 1, 28-31)...***

Ha az ember végignézi a „Hitler: a Sátán felemelkedése” c. igényes, 2003-as amerikai-kanadai filmet, döbbenet látja a végbement folyamat lehetetlen voltát:

szembeszökőek az akadályok, az abszurdítások ebben a történetben; tucatszám adódnak helyzetek, amelyek (még az ‚elején’, idejében) megfordíthatók volna az események menetét, kemény ellenfelek és történelmi realitások állnak szemben ezzel a demagóg, semmi kis alakkal, aki mindezen mégis keresztülverekzi magát és – negyvenegynéhány merényletet is túlélve! – ‚jogosan’ állítja, hogy Isten (ugyan melyikre gondolt?) vele van, és harcát az égiek támogatják. Mindez együtt – a *megszállottság* jól látható ‚földöntúli’ erejével, masszív ideológiával és bombasztikusan hatásos külsőségekkel megtámogatva – fűti fel őt magát és rajongóit is olyan hőfokra, hogy imádó energiáik úgy emelik félisteni magasságokba a diktátort, mintha hőlégballonon utazna, elérhetetlenül és megtámadhatatlanul.

A külsőségeket ismerjük (sokat tanult Hollywoodtól és az is őtől), az ideológiát is agyonlemeztek már – néhány aspektusra azonban érdemes itt kitérni.

„Deutschland, Deutschland Über Alles!” – éneklük a nácik, letagadhatatlanul **mélyen azonosulva** az induló szövegével. Az ország – politikai/földrajzi fogalom, azzal nehéz lenne azonosulni. **A HAZA** azonban **szellemi-lelki képződmény**

(és mint ilyet a német nyelv hím princípiumként *Vaterland*-nak nevezi, szemben az érzelmes-lelki oroszsal, amelyben *„szülőföld-anyácska”* a neve),

egyfajta ember-szülötte **istenség, amelynek minden aspektusával egyszerre lehet identifikálódni:**

mint „életterrel” – az önfenntartó ösztönök,

mint etnikai egységgel – a fajfenntartó ösztön,

mint hagyomány-halmazzal és kulturális entitással – a lélek ‚magasabb’ szintje és

mint ideával – az emberi szellem tud beazonosulni.

A JÓL KIVÁLASZTOTT IDENTIFIKÁCIÓS TÁRGY pedig HATALMAS ERŐKET TUD MOZGÓSÍTANI AZ EGYES EMBERI SZEMÉLYISÉGBEN – és

A TÖMEGEK SZINTJÉN IS.

Az életér-elmélettel a gyarmatosító, gazdag Nyugattal szemben háborút vesztett németiséget ki lehetett mozdítani deprimált állapotából és elő lehetett készíteni egy revans-háborúra.

Az – előbbivel persze összefüggő –

etnikai kérdés azonban sokkal bonyolultabb és jelentősebb is ennél. A Mein Kampf-ban kifejtett vulgáris – és főleg a gazdasági alulmaradás szégyenétől motivált – antiszemitizmusnál ugyanis sokkal mélyebb, nehezebben kibogozható összefüggések állnak a háttérben.

Kik hát az árják, akiknek érdekében Hitler ‚megfenyítette Izrael házáat’, és

kik a zsidók, akik – történetük folyamán sokadszor – elszenveték ezt a fenyítést?

Mit értünk azon, hogy ‚tisztá faj’ – és van-e ennek a fogalomnak relevanciája az emberiség történetében?

Hitler megszállottan ismételteti a faj tisztaságának megőrzésére vonatkozó rögeszméjét, a keveredő/asszimilálódó/asszimiláló zsidó gének elleni harc fő ideológiáját.

„Ami nem tiszta faj ezen a földön, az csak annyi, mint a pelyva” – jelenti ki. („Ezért, mint a **polyvát (!)** megemészti a tűznek nyelve”, Ézs. 5, 24). *Az erősnek nem szabad keverednie a gyengébbel, mert az lebűszűa.* Az ő felfogásában – a közhiedelemmel ellentétben – nem kizárólag a magas, kékszemű és szőke északi típus **az árja** (ő maga sem volt ilyen), hanem **minden, ‚zsidó vértől mentes’ europid (azaz lényegében indogermán) fajta.** Ez közelít a tudományos felfogáshoz:

az Európát kelet-északkelet felől benépesítő embertömeg zömmel indoírani (≈ árja) eredetű, a dél-orosz sztyeppei nomádokkal keveredett ‚fehér’ emberfajta. ‚Tiszta faj’ természetesen nincs (éppen ezért olyan ingoványos terület az etnikai kérdés: a folytonos vérkeveredés és a népcsoportok állandóan változó megnevezése lehetetlenné teszi a ‚vérvonalak’ nyomonkövetését – legfeljebb a legmodernebb genetika segíthet valamelyest eligazodni ebben a dzsungelben). De azért

az **‚ÁRJA’ elnevezésből** mégiscsak **kibogozható néhány összefüggés.**

Kapcsolatba hozható ugyanis **három** olyan **magaskultúrával**, mint

az indiai, az iráni (perzsa) és a görög;

mindhárom esetben sötétebb bőrű, **‚bennszülött’ lakosságra rátelepülő fehér, ‚civilizáltabb’ népességről** van szó.

Ennek kapcsán gyakran felmerül az *Atlantisz*-ről kiáramló ‚magasrendű’ menekültek gondolata

(azt tudni véljük, hogy az ázsiai területeken megjelent **bölcs ‚rishik’ Atlantisz felől érkező magas rangú beavatottak voltak).**

De nem lehet kizárni azt sem, hogy **az árjának tartott** (és Kisázsiaiban feltűnő, kultúraalapító) **fehér ember** a több forrás alapján feltételezhető

‚genetikai nemesítések’ eredménye,

az ‚ádámi faj’.

Ezek a ‚galaktikus projektek’

(amelyek részben az illegitim beavatkozások korrekciói lehettek, részben a ‚túl lassan fejlődő’ emberi genomnak segítettek felgyorsulni ‚külső’ információkkal) – ismereteink szerint a Földközi-tenger keleti medencéjében folytak, lényegében valahol **a bibliai édenkert táján**, s erről – egy túl korai génkeveredésről – (is) szólhat a ‚bűnbeesés’-mítosz...

nem sikerültek igazán jól, de azért az **ádámi fehér ember** láthatólag mégiscsak kialakult.

Hátha **VOLT EGY KÖZPONT, AMELYBEN A MÉG ‚TISZTA FAJ’ ÉLT?**

Hátha erre emlékeznek – intuitív módon, ‚megszállottan’ – a fajelmélet lelkes hívei?

Ők nagyon megörülének, ha megtudnák, hogy **VOLT ABBAN A TÉRSÉGBEN EGY ARI-ÉL NEVŰ VÁROS. EZT TALÁN A HASONNEVŰ ARKANGYALRÓL NEVEZTÉK EL, AKI A FÖLD VÉDŐSZELLEME.** A név azt jelenti: „Isten oroszlánja” {az **ÉL** gyakori **istennév** a Közel-Keleten, valószínűleg az **Elóhim** (tsz.) már többször említett istencsoportra vagy annak egy tagjára utal, n.b. Jézus kiáltása a kereszten – Éli! Éli! – is ő(ke)t szólítja}. Azt is jelenti, „Isten tűzhelye” – amikor a város nevéként használják (az **ari-a** népnévvel nyilvánvalóan rokon) elnevezést. **EZ A VÁROS – JERUZSÁLEM.**

(Zárójelben: hasonló a neve annak a világegyetemi központnak, ahonnan a Föld sorsát irányítják.)

Jeruzsálemet – a közhiedelemmel ellentétben – **nem a zsidók alapították.** A jelenleg is folyó feltárások szerint a hely már i.e. **5000 körül lakott volt,** mai nevét az **akkád Uru-Salim** {„a napnyugta városa”} elnevezésre vezetik vissza. Ismerjük **egy uralkodóját (Abdi Hebanak hívták,** neve talán összefügg a várost alapító ún. **jebu’** {az Ószövetségben **jebuzeus’**} nép nevével), és tudjuk, hogy a kánaáni király és Jebuz király összefogott az Egyiptomból érkező zsidók ellen, akiknek nem sikerült Jeruzsálemet bevenni: „De a **Jebuzeusokat, Jeruzsálemnek lakóit, Júda fiai nem bírták kiűzni**” (Józs. 15,63); úgyhogy sokáig úgy nevezték: **JEBUS, AZ IDEGENEK VÁROSA’** („...a férjű (...) felkelt és elment, és egész Jebusig jutott – ez Jeruzsálem. (...) Monda a szolgál az ő urának: Jeriünk és térjünk be a Jebezeusok e városába, és háljunk ott. És monda néki az ő ura: **Ne térjünk be az idegenek városába, ahol senki sincs az Izrael fiai közül**” (Bír. 19, 10-12). Végül csak az ún. **izraelita honfoglalás’** (i.e. 1200-1000) során sikerült elfoglalnia Dávid királynak (egyes források szerint i.e. 997-ben), az izraeli királyság fővárosává pedig v.sz. Salamon tette, aki ott építette fel az ún. **első templomot i.e. 970-930 között,** s ennek szentélyében helyezték el „az Úr ládáját”, melyet „Dávid városából, mely a Sion” (1Kír. 8) hoztak Jeruzsálembe.

Tehát **Jeruzsálemet meghódították, elvették nem-zsidó alapítóitól, az idegenek’-től.** Ma az „alien” kifejezés furcsa asszociációkat ébreszt – elsősorban földönkívüliek megnevezésére használjuk. **Nem tudjuk, pontosan kik is lehettek a jebuzeusok, Jeruzsálem** {„Hiero salem”-ként akár úgy is olvashatjuk: **a Szent Béke**} városának ismeretlen **alapítói** {nagyon kalandos asszociációval a „Heba/Jebu” nevet akár az egész térségben előforduló Abu~Atya szóval is összefüggésbe hozhatnánk}.

Azonban az, hogy **egy új világ** – egy hazugság és csalás, félelem és gyűlölet, falak és háború és erőszak nélküli, csupa-természet/csupa-fény/csupa-igazság/csupa-szeretet világ – **ígérete kapcsolódik hozzá,** valamit mégis mond nekünk e város szellemi jelentőségéről.

„ARI-EL’ talán **AZ „ÉLŐ FÖLD’ – A SZÜLŐANYA ÉS AZ „ÉLŐ FÉNY’ – A TEREMTŐ ATYA**

EREDETI KÖZÖS (azóta csúnyán kisiklatott) **PROGRAMJÁNAK SZENT HELYE VOLT,**

AMIT A (végül szintén elkeveredett és elbitangolt) **FEHÉR FAJRA, AZ ÖNMAGÁN** {állati és ál-isteni örökségén} **ÚRRÁ LENNI TUDÓ, MAGAS REZGÉSŰ LELKET ÉS FEJLETT SZELLEMISSÉGET HORDOZNI KÉPESNEK REMÉLT „NEMES’** (≈ ari-a) **EMBERRE BÍZTAK?**

Jeruzsálem neve napjainkban a három nagy monoteista világvallás (judaizmus, kereszténység, iszlám) központját jelöli, és ez a hely „Az új Ég, új Föld” apokaliptikus ígéréteinek hordozója. Itt lesz majd **AZ „ÚJ JERUZSÁLEM”,** ahogy János leírja:

„És ehíve engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, a mely Istentől szállott alá a mennyből. Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a (...) kristálytisza jáspis kőhöz. (...) És a pogányok, a kik megtartatnak, annak világosságában járnak; (...) és a pogányok (!) dicsőségét és tisztességét abba viszik. És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem a ki útálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak a kik beírtak az élet könyvébe, a mely a Bárányé. (...) Boldogok, a kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba. De kinn maradnak az ebek és a bűbájósok, és a paráznák és a gyilkosok, és (...) mind a ki szereti és szólja a hazugságot”.

Jel. 21, 10-11, 24-27; 22, 14-15)

Milyen furcsa, hogy **Hitler legfőbb vádjá is ez: a hazugság.**

(Érdekes egy szó **az ő szájából, aki az egész világot megvezette** – még ha csak Schopenhauert idézi is: „*a zsidó a hazugság nagymestere*”). Mégis, **mintha Jahve** állandó, a **saját népének szóló szemrehányásai, sürgetései visszhangoznának benne**: „*Emberek fia! (...) Meddig szerettek hiabavalóságot és kerestek hazugságot?*” (Zsolt. 4,2). „*Ímé, álnoksággal vajúdik a gonosz, hamisságot fogan és hazugságot szül*” (Zsolt. 7,14). „*Pedig én úgy plántáltalak el téged, mint nemes szőlővesszőt, mint mindenestől bőséges magot. Mimódon változtál hát nekem idegen szőlőtőnek fattyú hajtásává? (...) Hiába ostromoztam fiaitokat, a fenyítés nem fogott rajtok. (...) Amiképpen megszégyenül a tolvaj, ha rajtakapják, akképpen szégyenül meg Izrael háza*” (Jeremiás 2, 21-30). „*Elveszted, akik hazugságot szólnak; a vérszopó és álnok embert utálja az Úr*” (Zsolt. 5,6).

Különösen érdekes ebből a szempontból egy náciellenes müncheni újságíró, Fritz Gerlich két híres mondata, amelyeket a már említett film egy F. Holländer nevű szereplő szájába ad:

„Ő (ti. HITLER) NEM EMBER. (De) tanulmányozta az embereket (...), és nem talált (bennük) mást, csak félelmet és gyűlöletet.”

Ez az intelligens, Hitler rendkívüli veszélyességét igen korán felismerő értelmiségi tehát úgy gondolja, hogy **a Führer** valójában **csak kihasználja**, a maga javára fordítja **az emberekben** (elsősorban persze az „árják ősellenségeiben”) **eleve meglévő félelmet és gyűlöletet** {a **Gonosz legfontosabb attribútumait**}. Mi pedig hozzátehetjük, hogy **a földkerekség legembertelenebb főgonosza** – miközben az emberek egy részében éppen ezeket gerjeszti, másokban viszont feltétlen bizalmat és imádatot generál – **úgy tesz, mintha azért küzdene, hogy a megrontott világot végleg megtisztítsa a fenti negatív alapérzelmektől** (és, tegyük hozzá, a sokat emlegetett hazugságtól és csalástól), **és ezáltal felszabadítsa az ő árjait** – tulajdonképpen **a Gonosz évezredek nyomása alól**. Ennek a paradox aktusnak nyilvánvalóan önmegváltásnak is kellett volna lennie, hiszen – még ha **ő maga** nem igazán mutatott (és talán valóban nem is érzett) félelmet, és amit gyűlöletnek hinnénk benne, az is inkább csak könnyörtelen megvetés volt – szavaival és tetteivel olyan **pusztító félelem- és gyűlölet-káoszt kavart** maga körül, ami a fél világot rombadöntötte, és őt magát is a romok alá temette.

És miután belepillantottunk **a sötéttel, a Gonosszal való beazonosulás** nehéz történetébe, álljon itt a végén egy pikáns kis poén: a holland virágnemesítés mai fő célkitűzése („szent Grálja”), amiért éjt nappá téve küzd a kertészek legjava – **a FEKETE LILIAM LÉTREHOZÁSA**. Talán még nem egészen sikerült; de **ki tudja, mikor bomlik ki az ártatlanság és tisztaság fehér szimbólumának sötét ellentéte, a Gonosz virága?** Ahogy elnézi az ember az idők jeleit, talán már ott rejtőzik az ezer és ezer bimbó között.

Amit az ember kitalál vagy megálmodik, az előbb-utóbb megvalósul. Fekete virágok, klónok, drónok, robotok, androidok, AI...

*„Te nagy konyhádba helyzed embered, s elnézed neki, hogy kontárkodik, kotyvaszt s magát istennek képzeled.
De hogyha elfécsérlé s rontja majd a főztjét, akkor gyúlsz késő haragra...
Pedig mit vársz mást egy műkedvelőtől?” (Madách)*

Ez **Faust, a sötétséggel identifikálódott 'ártatlan' ember** jelenkori képe: **a 'haladás' rögeszméjének fogságába esett tudatlan tudós.**

De mindez, természetesen, nem a teljes és végleges kép.
Az emberiség (legnagyobb szerencséjére) éppen a rosszal való beazonosulás ellenkezőjére hajlamos.

Mára már szignifikáns kutatási eredmények igazolják, hogy **AZ EGYES EMBER**

(még ha a világ jelenlegi állapotáról vagy elvárható jövőjéről nincs is jó véleménye, sőt esetleg még fél is a betegségek, járványok, balesetek, személyes tragédiák vagy az elközelgő, beharangozott katasztrófáktól)

önmagával és a saját jövőjével kapcsolatban indokolatlanul OPTIMISTA, és

önmagát és jövőjét következetesen és feltűnően POZITÍVABB, elfogadhatóbb megvilágításba helyezi, mint a külső, kvázi 'objektív' jövőkép és személyiség-rajz azt indokolná.

Az egész társadalom

(annak kisebb és nagyobb egységei, mint a család, az oktatási intézmények, a munkahelyi vagy lakóközösség, település, tájegység/régió, ország, föderációk/birodalmak, nemzetfölötti szervezetek, globális tudat stb.)

arra törekszük,

hogyminden tagja integrálódjon az egészbe, ahhoz pedig feltétlenül **szükséges,** hogy **egységes morális rendszer** alapján alakítsa ki saját világgképét, viszonyulási és cselekvési mintáit.

Mivel az erőteljes individualizálódás korában élünk, az emberek mentális fejlődése még szűkebb lokális és idő-határok között is nagyon eltérő lehet; hogy a közösségek mégis összetarthatók legyenek és az egyén elkerülje a perifériára kerülés, a pszichés/mentális megbetegedések és/vagy a kriminalizálódás csapdáit,

az (égetően szükségessé váló) önismeret helyét is a pozitív énképre való fókuszálás és a társadalmilag elismert, szükséges JÓ'-val való feltétlen beazonosulás foglalja el.

Ez – mint a továbbiakban látni fogjuk – korántsem magától értetődő és egyáltalán nem egyszerű feladat, jóllehet egész iparágak [reklám: „mert megérdemled”], nevelési struktúrák [„pozitív visszacsatolás”, büntetés nélküli nevelés, a „jó” viselkedés „megerősítése” dicsérettel, jutalmazással, En-erősítő coaching, szorongásoldás relaxációs, meditációs, harmonizáló technikákkal, fiziológiai örömmre orientálás (gasztronómia, testedzés, szex)] és ideológiák [pl. a liberalizmus önfelszabadító szabadság-ideológiái vagy a „minden ember jó” típusú pseudo-keresztény tanítások] épültek rá. Mivel mindez élesen szembemegy az emberi lény eredendő igazságérzetével és azzal a vágyával, hogy egy torzítások, ködösítések, elhallgatások és nyílt hazugságok nélküli világban éljen, nagyon erőteljes és agresszív technikák kerülnek bevetésre a pozitív énkép („mert te jó vagy”) megerősítésére, és

nem kell túl fejlett éleslátás annak észrevételéhez, hogy

**A VÉLT JÓ'-VAL VALÓ IDENTIFIKÁCIÓ ELÉRÉSÉRE A ,GONOSZ'
MINDEN ESZKÖZÉVEL**

(a csábítástól a megtévesztésen és folyamatos hazudozáson át a zsarolásig)

BESZÁLL A KÜZDELEMBE.

A JÓVAL VALÓ BEAZONOSULÁS: SUPEREGO ÉS ÉNKÉP

Nevelés, vallás, példaképek, mesealakok, társadalmi elvárások, kultúra, beazonosulás egy hivatással, feladattal, munkával

Születése után a gyermek az első lehasításokkal („a mama nem én vagyok”) párhuzamosan rögtön megkapja az első azonosulások témáját is: „baba”, „jó kis baba”, „jó/rossz kisfiú/kislány” stb. Szinte a legelső pillanattól fogva megjelennek ezek között a nemi identitásra vonatkozó állítások mint kötelező identitásképző elemek,

és a jó/rossz alternatíva mint választható identifikáció.

A gyermek – anélkül, hogy tudná – már élete első napjaiban elsajátítja a családi és nemi hovatartozás rá jellemző tényeit és azt, hogy környezete állandóan minősíti őt: mintha ő maga folyamatosan választana (választhatna) a jó és rossz viselkedésformák között.

Ezzel azonban nemcsak a választás (persze viszonylagos) szabadságát vésik a tudatába, hanem – legalábbis megpróbálják – a döntés jogát és felelősségét is megtanítani neki.

Mindeközben a kialakuló személyiségcsírában megjelenik az egymás után bekövetkező események kapcsolódásának tudata,

az ok-okozati összefüggés: a kauzalitás mint

az egyszer majd beérő morális individuumbelkiismeretének, felelősségvállalásának

etikai alapzata.

Míndeközben a lehető leghatározottabban hatnak a zsenge tudatra **a környezet mindenirányú elvárásai**, amelyek alapja a felnőttbb szereplők már részben rögzült identifikációi és elhatárolódásai, önmagukkal és a gyermekkel kapcsolatos vágyai, céljai, igényei.

Ezek **összessége** – még mielőtt a gyermek én-tudata teljesen kifejlődött volna – egy önálló, mélyen beágyazódó pszichés képződményt hoz létre, amely egyfajta

FELSŐBB ÉN (SUPEREGO, ÜBERICH).

Ez pedig döntő hatást fog gyakorolni a személyiségfejlődés egészére úgy a tudat, mint a psziché vonatkozásában.

Mivel a szűkebb és tágabb környezet (amelybe a jövővénynek be kell illeszkednie) viszonyulásai és választásai (így a ,jó-rossz' minősítések összessége) alkotják a tartalmát, alapvetően **morális természetű**, és úgy fogja irányítani a leendő én-lény értékválasztásait és gyakorlati döntéseit, mint **egyfajta felsőbb mentális hatalom**, amellyel kapcsolatban szinte csak folyamatos megadás vagy legfeljebb időleges ellenállás (lázas) lehetséges. És

ez a **felsőbb Én** – természetesen – **a környezet által ,JÓ'-ként** (tisztességesként, hasznosként, racionálisként, praktikusként, fejlődést segítőként stb.) **értékelt elvek, cselekvési minták és személyiségjegyek választását sürgeti**, erőlteti minden áron, tehát **az aktuális közösség ,JÓ'-jával történő IDENTIFIKÁCIÓT** szándékozik kikényszeríteni akár.

Ez a ,JÓ' természetesen annyiféle, ahányfélék a közösségek, amelyekbe beleszületünk. Lokalizáció, történelmi múlt és jelen, hatalmi rend, civilizációs lépcsőfok, kulturális jelleg, etnikai hovatartozás és más identifikációk sora határozza meg, hogy egy adott környezet milyen minőségeket sorol a kívánatos ,JÓ' kategóriájába és melyeket vet el, mint kerülendő ,Rossz'-at. De bármi legyen is a konkrét tartalom,

úgy a család, mint a tágabb társadalmi közeg rendszeren a ,JÓ'-val azonosult be

(legalábbis így véli) és ezt az identifikációt viszi át – ha sikerül – minden új tagjára

a jó beilleszkedés, a jövőbeli hasznos és lehetőleg konfliktusmentes együttműködés érdekében.

Látható tehát, hogy – a ,ROSSZ'-szal való beazonosulás már tárgyalt jelenségével szemben –

a ,JÓ' szembeszökő fölénnyel indul az új lélek megszerzéséért. Miért van az és

hogyan lehetséges egyáltalán, hogy napjainkra mintha a ,JÓ' állna vesztésre,

és a lélek számára olyan nagy megpróbáltatást jelentő Gonosz (a sötétség, a káosz, a szenny, a rendetlenség, a hazugság, a megtévesztés, a pusztítás: **az entrópia**) próbálná átvenni a hatalmat az egész teremtett világ felett?

Hogyan és miért járulnak hozzá az egyedi lelkek döntéseikkel, választásaikkal,

életelveikkel és -gyakorlatukkal **ehhez a világhelyzethez?**

A MORÁLIS NEVELÉS, AZ IDEÁL MINT IDENTIFIKÁCIÓS OBJEKTUM,

A MONOTEIZMUS DUALITÁSA,

JAHVE ÉS AZ ,EMBERTEREMTÉS PROGRAMJA'

Talán kiderült már az előzőekből, hogy véleményünk szerint **a morál** és a ,morális nevelés' mint olyan **az arcaikus (törzsi) társadalmakban** voltaképpen ismeretlen és **szükségtelen** fogalmak. Az eredeti (ún. „ős"-) közösségek a valóság természetes rendjébe illeszkedve, annak törvényeihez alkalmazkodva nem morális elvárások, hanem a ,beválik'/,nem válik be' alternatívák mentén ítélik meg a történésekre, a körülmények változásaira adott válaszokat. A közösség minden életképes tagja beazonosul a többiek életvitelével és életfelfogásával, egyfajta csoporttudatot képezve ezzel; aki pedig nagyon eltérne ettől, azt kiközösítik, és túlélésére nincs sok esély.

A morál mint kötelező norma csak az urbanizációs/civilizatórikus változások során jön létre, többnyire az ekkor megjelenő tételes, monoteisztikus vallások kíséretében.

Miközben a megelőző korszakok animisztikus, később politeista vallásai nagyon sokféle jelenséget észleltek és részesítettek tiszteletben mint egyfajta ideál-panteont, **a monoteizmus az ideált egyetlen numinózus istenségben jeleníti meg, és követőinek** ehhez az ideálhoz kell közelíteniük, **ezzel kell identifikálódniuk.**

A ,kinyilatkoztató’ vallások nem hagynak kétséget afelől, hogy **határozott nevelési céllal rendelkeznek,** és isteneik konkrét morális elvárásokat támasztanak híveikkel szemben. Természetesen ettől fogva ezek **az ideálok, célok és morális elvárások egyértelműen a ,Jó’ kategóriáját testesítik meg, miközben ezek hiánya vagy pláne ellentéte** ugyanígy **a morális ,Rossz’ fogalmát képezi,** akár nyíltan, akár rejtett módon. A legfőbb (immár ,egyetlen’) istenre csakis mint a legfőbb Jó-ra, minden jó foglalatára lehet tekinteni, elvárásait nem lehet vitatni vagy relativizálni (ez a legnagyobb, ha nem az egyetlen bűn).

Ha belegondolunk, lehetetlen nem észrevenni a hasonlóságot az ,általunk bevezetett’ iskolarendszerrel: ott is van egyfajta felsőbb ideál, amely az egész oktatást vezérli és részleteiben is megszabja, és a történelmileg kialakult államhatalom gondoskodik róla, hogy ennek az ideálnak az elvárásai minden érintettre (előbb a felsőbb társadalmi osztályokra, majd szó szerint mindenkire) kötelező jelleggel érvényesek és megfelelően számonkértek legyenek. Mindez egyfajta közös morál kialakítását célozza, amely alapján az egyén nem tehet mást, mint hogy (képességei és lehetőségei függvényében) betagozódik az állam által felügyelt társadalmi gépezet megfelelő szegmensébe és teljesíti az ott rá háruló kötelességeit. **A személyiségnek nem jut más szerep, mint amit a gépezet** (jó esetben optimális) működése **kijelöl számára,** ha pedig többre vagy másra törekszik, a társadalmi ideál nevében kiközösítik, félreállítják vagy megsemmisítik.

Számunkra, a még ,listavezető’ fehér civilizáció számára még bonyolultabb a képlet. Az uralkodó **morált meghatározó judeo-krisztianizmus (és a többször behatoló iszlám), valamint az ellenoldalon megjelent ateista/materialista vallás** által létrehozott anti-morál kettőssége már-már **össztársadalmi skizofréniával fenyeget,** és ezt sem lehet másképp elkerülni, mint az egész folyamat igazság-alapú feltárásával, a tabuizálás megszüntetésével, a mindenoldalú megismerés kíméletlen bevállalásával. Ennek a felismerésnek a jegyében próbáljuk áttekinteni az ,emberteremtés’ – azaz

az ember morális megalapozásának és fejlesztésének kozmikus programját.

A KETTŐS EGYISTEN: JAHVE, AZ ISTEN ÉS EMBER

Korunk kaotizálódó civilizációjában **a morál végnapjait éli;** az egymást keresztező elvek, teljesíthetetlen elvárás-rendszerek, nivellálódás és végletes önérdék-érvényesítés hálójában vergődő fél-öntudatlan, alvajáró egyének valójában már a **,mindenki háborúja mindenki ellen’** jóslatát teljesítik be, miközben egyfajta Disney-Land harsány, túlszínezett élvezet-álmában dagonyáznak. A világ mintha valóban **tűzjuttott volna jón és rosszon;** már minden fogalom lejáratódott és érvényét veszítette, így ezek a kategóriák is. Ugyanakkor ha valaki felébred egy pillanatra ebből a ricsajos (rém)álomból, rögtön **bűnbakot keres,** aki felelőssé tehető az egész cirkuszért. Szinte zsigerből mutatnak a félájult emberek a zsidóságra, mint jól bevált áldozatra. És nem is tudják, milyen igazuk van; mert **a zsidóság áldozat** – ahogy végeredményben **minden és mindenki az**

az áldozathozatal és az áldozatiság kozmikus törvénye szerint.

Napjainkban, az önérdék csúcscsajátításának korában az ‚áldozathozatal’ szitokszónak tűnik. A testvériség érzéséből a szolidaritás szlogenje, az együttérzésből gender-ideológia lett. Akik mégis áldozatokat hoznak, csendben teszik (**az igazi áldás/áldozás** mindig is kerülte a feltűnést), de nem is tudják, miért – talán hogy ne alázzák őket maradónak, elavult, divatjamúlt ostobának. Maguk sem tudják, mi hajtja őket mégis. Pedig egy örökérvényű törvény áll mögöttük – **ennek a világegyetemnek az egyik alaptörvénye**. És itt nem kizárólag az univerzális szeretet-energiáról van szó, amely minden élő alapenergiája, és belülről hatja át a létezőket, bármilyen ideológiával vakítsák is őket (vagy ők saját magukat).

A szellemi létezők sorsát is érinti ez, még ha keveset tudunk is róla.

Ezt a keveset az antropológia osztja meg velünk, és ha minden érzélgés nélkül képzeljük el, a következő ‚látványban’ lesz részünk:

a szellemi hierarchia csúcsán lévő elképzelhetetlen volumenű entitások időről időre ‚lejjebb szállnak’ egy ‚alacsonyabb szintű létezésbe’.

Rudolf Steiner ezt a folyamatot egy ‚U’ alakú képletben tárja elé. Elmondja azt is, hogy csak a lények egy része halad lefelé, mások **ott maradnak**, ahol mindig is voltak, és ott őrzik annak a szintnek a kvalitásait. Ha belegondolunk, első ránézésre ők ‚járnak jól’, hiszen fontos feladatot teljesítenek, miközben nem kell elhagyniuk kiérdemelt státuszukat... Ám ezzel **elveszítik** a továbblépés, **a fejlődés lehetőségét**, ‚visszamaradnak” – és **ez bizony nem kis áldozat**. Ha pedig a ‚leszállókat’ nézzük, ők ‚nagyot buknak’, alacsonyabbrendű lehetőségekkel szembesülnek a magasságbeliek helyett, **komoly presztízs- és kompetencia-vesztéséget szenvednek el, kockázatokat vállalnak** – cserébe kipróbálhatják magukat a nehezebb körülmények között, új kihívásoknak felelhetnek meg, és növelhetik belső képességeiket, fejleszthetik önmagukat. Tehát **a továbblépő is, a visszamaradó is hoz áldozatot** – és mi nem tudhatjuk, melyik a nagyobb; **de** azt igen, hogy **mindkét fajta áldozat meghozza** majd a maga **gyümölcsét**, amikor eljön az ideje.

Éppígy **az emberi élet minden döntése egyben áldozat is** (valamit mindig be kell áldozni ahhoz, hogy egy más dolog létrejöhessen) – tehát **nem lehetséges nem hozni áldozatot**, csak az önáltatás lehetséges ebben is, mind annyi más dologban: **a tudomásul nem vétel, a tudatosság hiánya, ami viszont nagyban hátráltatja a személyiség éérését**. Pedig fontosabb célt nehéz találni a Teremtésben. Maga a Teremtő azért küldi a földi létezésbe lélek-magzatait, hogy egyszer majd – felnővén az Ő szintjéig – elébe állhassunk (legalább annyira ‚hasonlóvá’ érve, hogy – mint a költő mondja – „a küszöbödre ülhessek, Uram”) és kincseinkkel gyarapíthassuk az Ő hatalmas lényét...

Hiába mondják tehát a kauch-ok (sőt még az „Igazak” is), hogy **fel** kell **számolni az áldozatiságot**, amelynek légköre, mint szennyes füstköd, elborítja a Föld atmoszféráját – azt **senki nem tudja** megtenni.

Csak a másik lényt áldozatnak tekintő, áldozattá tevő hatalmi arrogancia, kíméletlen önzés mintáját remélhetjük felfejteni itt a Földön –

az önkéntes áldozathozatal, a magasabb cél érdekében felajánlott lemondás óriási energiájáról nem mondhatunk le. Csak azt kell megértenünk, hogy az ilyen lemondás nem önmagunk, saját ‚érdekeink’ vagy mások ellen működik – ellenkezőleg, éppen magunk és a világ javát szolgálja,

csak pillanatnyi szűk látókörünk akadályoz meg bennünket abban, hogy meglássuk azt a ‚magasabbrendű’ célt és érdeket, amelyet pont az aktuális *érdekléssel*ünk takar el előlünk, és önzéstől vezérelt akarat-érvényesítésünkkel gátoljuk meg annak kibomlását.

AMIT FELÁLDOZUNK, NEM VESZÍTJÜK EL, HANEM MAGASABB ÉRTÉKKÉ ALAKÍTJUK.

Ezért írja a zsidóság nagy teoretikusa, a méltatlanul mellőzött Tábor Béla:

„**Ha a zsidóság nem érti meg áldozati hivatását**, egész történelme tele lesz erőszakos veszteségekkel. Amíg maga nem tartja a legszigorúbb ítélőszéket önmaga felett, el kell tűrnie, hogy mások ítélkezzenek helyette. Amíg le ne vonja a végletekig sajátos történelmi helyzetének következményeit, mások fogják (...) levonni vele szemben.” (p. 155)

Tábor Béla: A zsidóság két útja (Pesti Szalon könyvkiadó, Bp. 1990)

Azért kellett ezt itt és most tisztáznunk, mert e tudás birtokában merőben más szemmel tudunk nézni önmagunkra mint áldozatra és a bűnbakra is mint áldozatra –

azaz az egész ‚világtörténeti’ és ‚emberiség-történeti’ folyamatra, amelynek részesei vagyunk, és amelyet – a megszokott szintről értelmezve – szinte egyáltalán nem vagyunk képesek a maga valóságában szemlélni.

ÉL, ELOHIM, JAHVE

ÉL istenről azt olvashatjuk az Ószövetségben, hogy **Ábrahám istene** lehetett, mielőtt az őspatriárkát az emberiség-programba bevonták volna. Egy **Melkizédek** (a hasonló nevű szellemi rend egyik tagja) látogatta meg őt, hogy felvilágosítsa Jahvéról, az erkölcsi világrend mibenlétéről és az ő személyes feladatáról az isteni Tervben. Nem kizárható, hogy azt is megosztották vele (bár ezt nem tudjuk), hogy **Jahve** az **Elohim**-nak nevezett teremtői csoport egyik tagja.

A Szentírásban az „**Elohim**” szó gyakran előfordul mint az egyisten egyik megnevezése – ám anélkül, hogy felismerhetnénk, valójában egy többes-számú alakról van szó, és **azt a 7-tagú team-et jelöli, akik mint Formaszellemek az általunk érzékelt struktúrák és formák létrehozásáért felelősek.** Ők – mint azt Rudolf Steiner közléseiből tudhatjuk – eredetileg mindannyian Napszellemek (Exusiai), akik a fény mint energia segítségével teremtették világunk látható valóságát. Ám

Jahve különleges helyet foglal el a csoporton belül.

Ő ugyanis vállalta a ‚leszállás’ fentebb leírt kockázatát, és **a sugárzó energia világából a tükrözött, másodlagos fény világába leereszkedve** – a **Hold** régenseként – egy felfoghatatlan vállalkozásba kezdett. **Egyetlen** – még nem is létező – embercsoport népszellemeként **azon kezdett dolgozni, hogy létrehozza a zsidó emberfajtából az izraeli népet** mint az írott történelem egyik legjelentősebb **programalkotóját** – mindezt **úgy, hogy** a cél is, az eszközök is, lehetőleg pedig **Ő** maga és a népe is jobbra **rejtve maradjon** a kutakodó emberi szemek előtt. Ezt a takarást – a magasrendű, távolra ellátó intelligencia módszerei révén – éppen azzal érte el, hogy *a feltétlenül szükséges látni- és megismerni-valókat kitétte a kírakatba, miközben a titkos és még titkosabb programok a valóság mélyebb rétegeiben rejtőzködnek.* **Nem véletlenül került mint „rejtőzködő Isten” az Egyetlen helyére** a megvezetett emberi tudatban. Nagyon nehéz átlátni azon, amit egy ilyen hatalmas szellemi lény el akar takarni az emberi tekintet elől.

Az átlátást és megértést mindennél hathatósabban segíti az a kép, amelyet Ingmar **Bergman** tár a szemünk elé „**Fanny és Alexander**” c. remekművű filmjében. Ott Alexander *gyermeki* szemével először egy *rejségboltot* látunk, *a hagyomány megőrzésének üzletét, szentélyét és kirakatát* (aminek magának is van kirakata). Itt találkozunk **Izsák** bácsival (≈ Isaac ősatyával), akitől az izraeliták származtatják magukat (a kegyelmi úton, későn születettel, aki csak azon az *áron* (...!) maradhatott életben, hogy nemzőatyja – mindennek ellenére – hajlandónak mutatkozott feláldozni őt Jahve oltárán és aki csak újabb csoda folytán menekült meg, hogy beteljesítse a tervet, szaporítva és sokasítva Jahve oltárán feláldozott népét).

Aztán a bolt (az *üzlet!*) *mögötti*, rejtettebb terekben már **Aron**-t látjuk, aki – elsőre meglepő módon – egy bábszínházzal foglalkozdik. És ki más lehet a főpap Aaron kedvenc bábja, mint maga Jahve? Itt lehetőségünk nyílik arra, **hogyan megértsük**: bármennyire megijed a *kisfiú* a fenséges isten-figurától, **a felnőttről számára Isten is a játék része**, akit – persze a szabályok betartása mellett – manipulálhat is, de legalábbis kölcsönösségi viszonyban lehet vele (ahogy ezt számtalan szöveghelyen látjuk az Ószövetség oldalain).

De **Áron** bácsi még azt is bemutatja nekünk (≈ gyerekeknek), hogy

felnőttsége (manipulatív hatalma) rejtett forrása a mágia titkolt képessége

(amit még **Egyiptomból** hozott magával –

ezt a múmia megmozdulásával jelzi azoknak, *akiknek van szemük a látásra* – és

ami a legáhitottabb, egyszersmind **a legtiltottabb, mert isteni tudás**).

De ezzel még nem ért véget a *rémiségek kicsiny boltjának* (az Izrael titkainak) bemutatása, mert **Áron** végül egy (hét pecséttel?) *lelakatolt* kamrát tár fel a gyermekszemek előtt, ahol egy döbbenetes szépségű androgün (hermafrodita?) testvér van **bezárva** – **a legfélelmetesebb pusztító erők** apokaliptikus **ős-alakzata**, aki nem más, mint **Izsák** pusztába-száműzött, 'törvénytelen' bátyja, a valódi elsőszülött, **Ismáel** – akit **az arab** (a *másik nagy sémita*) **nép ősatyjaként** tartunk számon.

Ismáel anyja, Hágár

– miután **Sára**, a felesége nem szült **Ábrahámnak** gyermeket, és rábeszélte férjét, hogy menjen be az ő **egyiptomi (!) szolgálójához** („*talán az által megépülök*”) –

a sivatagba menekült asszonya gyötrései elől, és ott

„monda neki az Úrnak anyyala: Ímé te terhes vagy, és szülsz fiat; és nevezd nevét ISMÁELnek, mivelhogy meghallá Isten a te nyomorúságodat. (Ismael: Isten meghallgat). *Az pedig vadtermészetű ember lesz;*

AZ Ő KEZE MINDENEK ELLEN, ÉS MINDENEK KEZE Ő ELLENE”;

és megígérte neki (majdnem) ugyanazt, amit **Ábrahámnak**, hogy ti. **„megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen”** (1Móz. 16, 10-12).

A – kicsinek tűnő, de vélhetőleg lényegi – különbség az, hogy

ez a „sokaság” (AZ ARABOK nemzetsége) e helyütt nem neveztetik *népnek*, mint a zsidó (amelynek az Úr kizárólagos istene, *népszelleme* kíván lenni).

A filmben utóbb ő (Ismáel, *az „arab”*) pusztítja el – a *gyermek*, azaz az öntudatlan ember segítségével – a püspököt, a *kereszténység* későn önmagára ébredő, igencsak kétes erkölcsű, *képmutató képviselőjét*...

Míndez persze csak *a váza* (annak is csak *töredéke*) azon dolgoknak, amik itt takarásban vannak.

Mivel a beazonosulás kérdésével foglalkozunk, **Jahve** „személyével” kapcsolatban számolnunk kell azzal, hogy a Vele (és az általa teremtett vallással, a judaizmussal, esetleg felvállalt népével, a zsidósággal) való identifikáció a legbonyolultabb az összes között (és nem kizárólag „rejtőzködő” oldala miatt), bármilyen magától értetődő legyen is (mondjuk a beleszületettség okán). És azért is meg kell próbálni megérteni őt, az egyszerre rejtettet és nyilvánvalót, mert **a fehér civilizáció** (az ő titkos terveinek megfelelően) lényegében **az ő iránymutatásának elfogadása vagy elutasítása mentén alakul** – és halad apránként az összeomlás felé. **A fehér társadalmakban** búvópatakként **jelenlévő antiszemitizmus egyik oka** ezen összefüggések tudattalanba száműzött nyilvánvalósága és a szembesülés lehetetlensége; mivel **az alapok tisztázása még a zsidó identitásúaknak sem sikerült** (nemhogy a félig vagy – legalábbis tudatosan – egyáltalán nem identifikálódott fehér többségnek). Kevesen ismerik fel úgy a lényegét, mint **Tábor Béla**:

„A ZSIDÓSÁG AZZAL TEREMTETTE MEG AZ ANTISZEMITIZMUST, HOGY NEM ÉRTETTE MEG SAJÁT TÖRTÉNELMÉT.”

Ezen vérzivataros történelmen belül pedig saját Istenét, Jahvét sem...

Ám ezen nem csodálkozhatunk. Kevés olyan problémával szembesülhet a kereső ember, mint ennek a „rejtőzködő”, „ismeretlen” istennek a „személyisége, jelleme, céljai – holott kevés istennek van ekkora „irodalma” (voltaképpen az egész Biblia, a zsoltárok, a beláthatatlan judaisztikai/hebraisztikai irodalom, az exegézis óriási, szövevényes világa, a számtalan szépirodalmi és más feldolgozás... sorolhatnánk vég nélkül). És mégis értetlenül állunk vele szemben.

A legdőntőbb, **amit meg kellene értenünk** vele kapcsolatban, **természetének szembeűnő kettőssége.**

Isten ő, és ugyanakkor mélységesen emberi vonásokat ölt magára.

Rejtőzködő, hatalmas, kiismerhetetlen, numinózus (ahogy Jung nevezi), mégis esendőnek és következetlennel mutatkozik; ígér és fenyegetőzik; kegyes, nagyvonalú Úr és zsaroló, bosszúálló, kicsinyes zsarnok egyszerre. Ésaías nyilatkozta ki Jahve lényegét: „**En, ki békességet és GONOSZT teremtek**”...

Nézzük meg, mit ír erről **C. G. Jung** a bibliai **Jób**-történetről írott könyvében.

JAHVE jelleme: ellentmondásos, zabolátlan indulatú, mértéktelen:

„Ő maga ismerte be önmaga előtt, hogy harag és féltékenység emészti”.

Egyszerre van jelen benne jóság és kegyetlenkedés, alkotóerő rombolási vággyal:

„Ott volt benne minden együtt, semmi a másikat nem akadályozta. Efféle állapot számunkra csak akkor képzelhető el, **ha nincs jelen reflektáló tudat**... az ilyen állapotot kizárólag az **amorális** jelzővel illelhetjük.” „(A)...**megrázkódtatás kiváltója az isteni vadság és féktelenség semmi által nem leplezett látványa, az istenség hasadtsága és szenvedése**”. (p. 13)

Jung szerint a Jóbbal történeteknek az a célja, hogy az ember „**alávesse magát hatásának**... ugyanakkor - **meg kell ismernie**, mi is az, ami érintette, mert ezzel változtatja egyrészt az erőszak, másrészt a düh vakságát ismeretté.” (Meg kell érteni), „**miért – vagy mivégre – sebesült meg Jób, és hogy ebből... milyen következmények fakadtak Jahvére, valamint az emberekre nézve.** (p. 14)

„**Isten... az én igazamat elfordította... a míg lelkemet ki nem lehelem, ártatlanságomból magamat ki nem tagadom. Igazságomhoz ragaszkodom**” (Jób 27, 2-6)

A lélek, amíg nincs teljes öntudata s azszal „szabad akarata”, tulajdonképpen „ártatlan”, nem tudja, mit cselekszik’ {azaz nem ismeri a szellem szándékait és a rá vonatkozó forgatókönyvet} – így hát a szellem ne vádolja, hanem inkább tárja fel önmagát. EZ LEHET MAGA A MEGVÁLTÁS, és előrevetíti a megváltás és a Megváltó eljövételének szükségességét:

„**MERT ÉN TUDOM, HOGY ÉL AZ ÉN MEGVÁLTÓM, ÉS UTOLJÁRA AZ ÉN POROM FELETT MEGÁLL**” (Jób 19,25)

Mert mi is történik Jóbbal valójában?

Jób „olyan istennel áll szemközt, aki semminő morális ítélettel nem törődik” (16), de ő ennek ellenére „**nem rendül meg Isten egység-képében, hanem világosan látja, Isten önmagával ellentmondásban létezik** olyannyira, hogy *Istenben segítő* és *szószólót talál Isten ellenében*. Ahogy a **Jahvéban lakozó gonosz felől, akként a benne lakozó jó felől is bizonyossága van... JAHVE antinómia** s ez alapfeltétele az ő rettentő dinamizmusának. **Féltékeny és érzékeny lény**e, mely bizalmatlanul fürkészte az emberek hűtlen szívét... **SZEMÉLYES VISZONYT KÉNYSZERÍTETT KI ÖNMAGA ÉS AZ EMBER KÖZÖTT**... Ez különbözteti meg Zeusz atyától, aki a világ „ökonómiáját” jóindulatúan s kissé félrehúzódvá hagyta haladni... emberekkel neki tervei nem voltak. **Zeusz** atya kétségkívül alak, de **nem személyiség.**” (p. 17)

Jahve azonban az, s mint ilyen, „mértéktelen haragra tudott gerjedni az ember mint genus és mint individuum ellen”(p. 18). Azt mennydörgi Jóbna: „**Ki az, a ki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszédekkel?**” (Jób 38,2). Holott nyilván ő maga is ezt teszi: „Épp az a homályos, hogyan jutott Isten odáig, hogy a Sátánnal ily fogadást kössön?” Jahve „elkövetkező beszédei világosan példázzák, (hogy) ISTEN cseppet sem akar igazságos lenni, ő A HATALMÁVAL HIVALKODIK. Hetvenegy versen át hirdeti világteremtő hatalmát a nyomorú áldozat felett, ki is a hamuban ül, fekélyeit vakargatván,... meggyőzetvén afelől, hogy emberfeletti erőszaktevés kiszolgáltatója. (...) **JÓB nem egyéb, mint külső ÜRÜGYE valami ISTENEN BELÜLI ÖSSZECSAPÁSNAK.**” (pp. 26-27)

JAHVE ingerült a gondolattól, hogy Jób igazabb, mint ő: „Kárhoztathatsz-e te engem azért (mármint abból a célból), hogy te igaz légy?”... (Jób 40,3), és ezért erejével dicsekszik (teljesen antropomorf módon). Miközben azonban Isten a saját gonoszságával (fiával?) szövetkezik a mindig is igaz teremtménye (gyermek?) ellen („a Sátánt a saját kebelében kell rejtetgetnie a saját tudata elől is”), az történik, „hogy egy halandót a saját morális magatartása, anélkül, hogy ő maga tudná vagy akarná, a csillagok fölébe emel, ahonnan még Jahve túlsó felét, a ,héjak’ szakadékos világát is megláthatja”.

A „héjak szakadékos világában” pedig a ,minden-lehet’ észvesztő numinozitása tárul az ember káprázó szeme elé. Mert

„Jahve csakugyan mindenre képes, meg is enged magának mindent... Érchomlokkal vetítheti ki önmaga árnyoldalát, és az ember rovására maradhat tudattalan”. Jób vissza is kérdező: „Ki az... a **KI GÁNCOLJA AZ ÖRÖK RENDET** tudatlanul?” **MAGA JAHVE** az (aki megszegi a saját parancsolatait is, az ígéreteiről már nem is beszélve).

„Jób megtanulta a leckéjét... Korábban együgyű volt, netán még jó’ Istenről – Jóistenről! – álmódott. Ámde **riadtan kellett látnia**, hogy Jahve bizonyos értelemben **kevesebb az embernél is**.

A tudatlanság állati-természeti állapot. Ezékiel látomása szerint az animális isten háromnegyed részben állati, csak egynegyed részben emberi. Ez eredendően tudattalan lény, és morálisan megítélni nem lehet: **JAHVE FENOMÉN, s nem ember.**” (p. 33)

„**A dráma örök időkre bevégeztetett, JAHVE KETTŐS TERMÉSZETE NYILVÁNVALÓ LETT,** és ezt valaki vagy valami látta és regisztrálta (és ez) következmények nélkül nem maradhatott.” (p. 35)

AMENNYIBEN JÓB MEGISMERI ISTENT, ISTENNEK IS MEG KELL ISMERNIE SAJÁT MAGÁT. Aki Istent megismeri, hat is reá.
JÓB MEGRONTÁSI KÍSÉRLETÉNEK KUDARCA
MAGÁT JAHVÉT VÁLTOZTATTA MEG.

C. G. Jung: Válasz Jób könyvére

Ez az oda-vissza hatás, **Jahve** numinózus (emberfeletti és emberalatti) természetének **önmagában való kölcsönhatása, s ugyanakkor az emberhez való páratlan közelítése** [szellemi (tanítások és elvárások), **pszichológiai** (ld. fentebb) és **fizikai** (templom,frigyláda) értelemben] teszi olyan **nehezen értelmezhetővé** a Biblia istenének és az ő népének bonyolult történetét és szerepét a világtörténelem alakításában.

Márpedig **NEM KEVESEBBRŐL VAN SZÓ, MINT AZ EMBER JÖVŐJÉRŐL.**

Erre utal már nevének eredeti jelentése is. A **Jahve** gyök: **LENNI, VÁLNI** valamivé (ill. AZT TENNI, hogy valaki/valami LEGYEN VALAMI, ill. VÁLJON VALAMIVÉ).

A titkos istennév, a Tetragrammaton (JHVH/YHWH)

pedig már azt is **elárulja, mi az a ,valami’:** az pedig nem más, mint **a halhatatlan EMBERISTENi/ISTENEMBERi státusz:** mert

azt jelenti:

ő volt, ő van, ő lesz.

Ez a szint pedig csak az Én-természet, majd az Én-tudat megjelenésével és teljes kifejlődésével érhető el – és ez Jahve-Elohim közvetítésével kerül be az emberi entitásba. (R. Steiner: A bibliai teremtéstörténet titkai 11. München, 1910. 08.26.)

De mondhatnánk azt is – az előbbi téma, Jób története kapcsán – , hogy az ÉN (ego), az öntudat csak egy Jahve-i ,animális isten', egy ,numinózus szörnyeteg' igazságtalanságára, amorális öntudatára (és tudatlanságára) adott morális reakció során alakulhat ki a Sophia {a Lélek bölcsességének} újrafelfedezése révén.

A zsidóság meg nem értett története pedig arról szól, hogyan vált ez a népcsoport – a szellemi erők áldozati munkája révén – a hordozójává és – istenének kettős természete szerint (szükségképpen) ellentmondásos – áldozatává az emberteremtés és -nevelés aktuális fázisának: ez pedig

az én-tudattal rendelkező, lelkileg és mentálisan is az erkölcsi világrendbe illeszkedő emberfajta felnövesztésének feladata.

E bonyolult folyamat jobb megismeréséhez röviden át kell tekintenünk a zsidóságnak mint népcsoportnak a történetét a vázolt ,nevelési cél' szempontjából.

„A gyűlölet és a megvetés (meg a mögöttük rejtőző félelem) hívószava: JUDE”. Ez a szó a babilóni fogság után egyben maradt két zsidó törzs egyikének, Júdának a nevéből származik, és egy etnikumot jelölnek vele. Ők magukat sokszor izraelitáknak hívják (országukról és Jákob ősatyáról, akit a nevezetes ,tusakodás' után nevez így ,ellenfele', Isten angyala vagy talán maga az Úr:

„Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izraelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.” 1Móz. 32,28).

Nevezik őket még hébereknek (innen az orosz ,евреи' megnevezés), ami a legrégebb szentírási nyelv (később arámi és görög nyelvű bibliai szövegek is keletkeztek).

A héber népnek sok köze van az emberi faj ,nemesítési programjához' – és nem kizárólag a monoteizmus miatt.

Elejétől fogva ahhoz a területhez kötődnek, amelyet a „civilizáció bölcsője” névvel illet a modern tudomány: a Közel-Kelethez. Erről a területről származtatják mindama ,áldást', ami modernitásunk alapja: a mezőgazdasági termelést, állattenyésztést, városépítést, vallást, jogrendszert, írásbeliséget. Hozzátehetjük a feleslegtermelést, a magántulajdont, a vagyonok keletkezését, a kereskedelmet és pénz kialakulását, a munkáltatást/kizsákmányolást, a hódító háborúkat és a rabszolgatartást, a birodalomépítést, a hierarchikus-patriarchális társadalmi berendezkedést – és ezzel majdnem „kész a leltár”. Egyet kivéve: egyre többen – elismert, mainstream tudósok is – ide helyezik magának az emberiségnek a bölcsőjét is: az Édent.

J. Yarins például azt igyekezett bebizonyítani, hogy az egykori Éden olyan oázis-láncolat lehetett, amelyben az emberek még valóban közösségi létformában, munka, magántulajdon és erőszak nélküli paradicsomi állapotban éltek, és itt tértek át később – klimatikus vagy egyéb változások, kataklizmák hatására – a föld megművelésére, ami tulajdonképpen az ,ártatlanság elvesztését', az Édenből való kiűzetést jelentette.

Mivel a zsidók is szeretik a saját történetüket Ádámmal és Évával kezdeni, forduljunk mi is a 'kezdetekhez', amit *az ember teremtésének szokás nevezni* – jóllehet minden jel szerint e mítosz nem annyira a teremtésről, mint inkább (minden valószínűség szerint) a már réges-régen kialakult és fejlődő emberiség vérfrissítéséről szól.

Egyes források szerint az **'első Ádám'** nem teremtőként vagy megváltóként, hanem a lázadások miatt kozmikus elszigetelődésbe süllyedt „Satania” teremtésrész 606. sz. bolygójának 'talpraállítója' gyanánt érkezett a Földre, és a Földközi-tenger keleti partjainál létrehozott **Édenben kezdett hozzá feleségével, Évával együtt ahhoz, hogy az** – akkoriban még meglehetősen 'elmaradott' – **emberi fajba egy magasabb rendű, kozmikus ember csíráját ültesse be.** E verzió szerint **A 'BŰNBEESES'** emlékezete **EGY TÚL KORAI VÉRKEVEREDÉS hibáját őrizte meg, aminek következtében az 'égi eredetű' tiszta embertípus nem tudta teljesen átvinni az utódokba saját kivételes értékeit**

(pl. halhatatlanságát, amely – ld. az Avatar c. filmet is! – egy életfának nevezett növény gyümölcsével függött össze. **„E rendkívüli növény az állati lét öregítő elemével szembeni közömbösítő hatással bíró térenergiákat tárolt (...) és Ádám és Éva rendszeresen fogyasztotta a já gyümölcsét kettős formájú fizikai létük fenntartása céljából”.**)

Ők egyaránt éltek **ÉLELMEN ÉS FÉNYEN**, de utódaik nem örökölték ezt a lehetőséget: azokat egyetlen kör táplálta, a vérkeringés. Halandónak, de hosszú életű halandóknak tervezték őket, jóllehet az élethosszuk minden egyes nemzedékkel egyre jobban közeledett a szokványos emberi élethosszhoz, fizikumuk is sokat romlott és a keveredésekkel egyéb képességeikből és erényeikből is sokat elvesztettek.

Éva – elsőként elkövetett – hibájának gyümölcse lett **Káin**, aki harcias, hirtelen haragú ember lett. Nevét – Josephus Flavius, a zsidó hitre tért római történetíró szerint – úgy értelmezik: **„birtok”**.

Ez fantasztikusan egybevág a 'birtokolni' ige 'gyilkos' tartalmával: aki azt gondolja, hogy van valamije (valami, ami csak az övé), olyan határt húz, olyan falat épít, amely a másik emberre mint ellenségre, zavaró, veszélyes és elpusztítandó idegenre tekint – még ha az a saját testvére is. (Hiszen mindnyájan testvérek vagyunk – lennénk, ha a káini örökség meg nem mérgezte volna a lelkünket).

És hogy mi ez a mérge, azt megint Flavius írja le:

„KÁIN... nem okult a büntetésből, hanem gonoszsága még egyre jobban fokozódott. Mert mindenféle élvezeteket hajhászott, még akkor is, ha csak társainak megkárosítása árán juthatott hozzájuk. Vagyonát lopással és erőszakoskodással gyarapította, társait kicsapongásra és rablásra csábította, mindenféle gonoszságra oktatta. AZ eddigi EGYSZERŰSÉGET, amelyben az emberek éltek, a MÉRTÉKEK ÉS SÚLYOK FELTALÁLÁSÁVAL MEGVÁLTOZTATTA S AZ ÁRTATLAN ÉLETMÓDOT, AMELYNEK EZEK ISMERETE NÉLKÜL ÖRVENDTEK, VALAMINT A SZELLEM NEMESSÉGÉT RAVASZSÁGRA ÉS ALATTOMOSSÁGRA FORDÍTOTTA. Ő volt az első, aki MEZSGYEKÖVEKET ÁLLÍTOTT, VÁROST ÉPÍTETT, FALLAL VETTE KÖRÜL, és az összetartozókat kényszerítette, hogy egy helyen lakjanak...”

(J. Flavius: A zsidók története)

Ádám, de Káin mítosza is (akár Gilgamesé, tegyük hozzá) szimbolikus jelentésein túl VALÓSÁGOS, KÜLSŐ IMPULZUSOK lenyomata az emberi emlékezetben.

A zsidó önazonosság következő nagy csomópontja:

Ábrahám, a sémiták mítikus ősatyjának története

(akinek a régészet jelenleg nem tudja igazolni történelmi valóságát)

szorosan kapcsolódik úgy a gabonatermesztés két őshazájához, Mezopotámiához és Egyiptomhoz, mint Jeruzsálemhez. Anélkül, hogy a Mózes I. könyvében leírt hosszú életrajzba belemerülnénk, csak néhány momentumra szeretnénk felhívni a figyelmet.

Szász Ilma a következőket írja róla „Az öröklétnek beszéde” c. könyvében:

„Eredeti neve: Ábrám, magasztos Atya. Izáké (késői) megszületése teljesíti be az ígérést: Ábrahámmá (=sokaság), nagy nép atyjává lesz. (...) ÁBRAHÁM A ZSIDÓ NÉP (de Izmaelen keresztül AZ ARAB, és második felesége, Ketura fiain keresztül a midianiták ÉS MÁS SZEMITA TÖRZSEK) ŐSATYJA, első fejedelmi pátriárkája. (...) Feltételezzük, hogy körülbelül Hammurábi korában vagy azt közvetlenül megelőzően, i.e. 2000-1700 körül” élt.

Ábrahám a családjával együtt **Mezopotámiából Kánaánba** vonul. **„A hagyomány szerint Á. megtagadja a Hold-istennőt imádó Ur-Kaszdím városának zikkurat-építését és ezért kell elvándorolnia”**. A Biblia szerint az Úr küldi oda: **„És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből (...) a földre, a melyet én mutatok néked. És nagy nemzetté tészlek, és megáldalak téged”** (1Móz. 12, 1-2).”

Több dolog miatt is érdekes ez:

1. **Mezopotámia** (az **„eredet”**, az ábrahám életétörténetben a szülőföld, egyszersmind **a civilizáció és a „civilizált” ember megalkotásának helye**);
2. **az Úr mintha szándékosan hozná létre az ő népének** (amely nép a később, de „törvényesen” született – és majdnem feláldozott – Izsák utódaitól születik majd) **ellenfelét**, az elsőszülött (ez a közeli keleti nomád kultúrákban döntő momentum!), ámde „fattyú”, a sivatagba kivetett, eleve bosszúra predesztinált és ráadásul születésétől „vadtermészetű” féltestvér, Ismaelt, az arab ősatyát – és ezért
3. **itt van a világot ma is a végveszély peremére sodró testvérháború mítikus gyökérzete.**
4. **És itt a nagy „zsidó projekt”-ről: egy egész nép – és ezen keresztül végeredményben az egész emberiség – nevelési programjáról van szó.**

Ezt demonstrálja Ábrahám életének három másik, döntő epizódja is: Izsák (majdnem) feláldozása, a szövetségkötés az Úrral és a Melkizédekkel való találkozás.

Mert **Ábrahámmal kötött szövetséget az Úr.** Hogy ki az az Isten, akivel Ábrahám szövetkezett – az csak később, fokozatosan kezdett körvonalazódni. Egyet biztosan tudott a pátriárka: nagyhatalmú istenségről van szó, aki így mutatkozott be neki: **„ÉN A MINDENHATÓ ISTEN VAGYOK.”** (1Móz. 17,1) Ugyanitt világossá tette, mit is vár el tőle: **„Járj én előttem** (másutt: velem, **azaz LÉGY HŰSÉGES** hozzám), **és LÉGY TÖKÉLETES”**... **Nem is lehet kevesebb elvárása egy olyan Istennek, aki szövetséget köt egy emberrel.** Ez ugyanis nem szokás. Az istenek magasan a halandók fölött állnak, nem egyenrangú partnerek (ami a szövetségkötés feltétele). Itt tehát

megelőlegeződik **az egész történet-sor lényege: ISTEN LESZÁLLÁSA AZ EMBERHEZ, AZ EMBER FELEMELKEDÉSE ISTENHEZ.** Több ezer éves nevelési program, ami csak most veszi kezdetét.

EZT A PROGRAMOT pedig **MELKIZEDEK VEZETI**, aki Él-Elyon, a Magasságos Isten papjaként szerepel a történetben:

„Melkhisédek pedig Sálem (a későbbi Jeruzsálem) királya kenyeret és bort hozza; ő pedig a Magasságos Istennek papja vala. És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől, ég és föld teremtőjétől.” (1Móz. 14, 18-19).

Melkizédek „magasságos” istene eszerint **„maga a Teremtő”,** **míg Ábrahám** (a későbbiekben meglehetősen antropomorf jellegűnek ábrázolt) **istene** láthatólag az Édenből kihullott, erősen megváltásra szoruló „fél-szerzet” öntudatos, teljes emberi személyiséggé „alakításában” vesz részt (egyes értelmezések szerint **Jahve-Elohimként ő leheli a por-ember orrába az eleven és Én-tudat befogadására alkalmas Lélek lehelletét**) – ehhez azonban nagyon alá kell majd merülnie az alsó-asztrál Árnyék-minőségeinek szinte emberalatti mélységeibe).

Az idézett jelenet világosan az Utolsó Vacsorára utal, és ezzel jelzi Melkizédeknek (és így az Ábrahám-ügyelte projektnek is) a megváltás tervével való kapcsolatát.

Tágabb kitekintésben **a Melkizédek-rend valójában egy** (általában 12 tagú) **szellemi testület**, amely olyan **programokat irányít és felügyel, mint pl. „az igazság fényének fenntartása”** a Földön. Nagyon **ritkán**, csak „veszélyhelyzetekben” vagy rendkívül fontos események szellemi előkészítése céljából **testesülnek meg**, önként vállalkozva erre minden rendkívüli nehézség ellenére. **Ez történt 1973 évvel Jézus születése előtt**, amikor „Salem bölcse”, Makiventa Melkizédek egy sumer származású pásztor sátrába belépve ezt mondta: **„Melkizédek vagyok, El Elyonnak, a Fenségesnek, az egyetlen Istennek papja”.** Tanítani kezdett, többek között arról az Istenről, aki **„az ég csillagainak isteni teremtője és e földé, melyen élünk, és ő a menny legfelsőbb Istene is.”** Bár egy még magasabb, **az „egy egyetemes Istenség” fogalmát tanította**, de egy „alacsonyabb” szintű isten képével próbálta azt befogadhatóbbá tenni.

E MEGTESTESÜLÉS CÉLJA AZ VOLT, HOGY „AZ EGY ISTENRŐL SZÓLÓ valamely (!) VALLÁST TÁMOGASSON, HOGY ELŐKÉSZÍTSE A TEREPET AZON EGY ISTEN FIÁNAK FÖLDI ALÁSZÁLLÁSÁHOZ. (...) A HÉBER VALLÁS – TÉNYALAPJÁT TEKINTVE – AZ ÁBRAHÁM ÉS MAKIVENTA MELKIZEDEK KÖZÖTTI SZÖVETSÉGRE ÉPÜL.” (Ur. 93, 96).

INNENTŐL FOGVA AZ EGÉSZ ZSIDÓSÁG-TÖRTÉNET E SZÖVETSÉG (ÉS A MÖGÖTTE MEGHÚZÓDÓ EMBER-NEVELÉSI PROGRAM) TÖRTÉNETE,

telis-tele a megkövetelt hűség és az ismétlődő árulások, a félrecsúszások, a szándékos/akaratlan félreértések/félreértelmezések, ki- és visszatáncolások bonyolult játékaival, ami a nevelésbe vett EMBERI TERMÉSZET pontos tükré, s mi emberi történelemnek szoktuk nevezni.

Jákóbban („Izrael”-ben) már megjelenik ennek az alakuló, **„emberfiának”** az apránként **individualizálódó, „modern”** jellege. Nem véletlen, hogy az újkor íróit annyira megragadja az ő életeseményeinek szokatlan és egyszersmind emblematikus természete.

St. Zweig „Három Legenda” c. remekművének középső darabjában a **Jákób által imádott Rákhel** [az idősebb, tehát elsőként férjhezadandó nővére, Lea nászágya alá bújva, szerelmének onnan válaszolva (hogy az ne jöjjön rá idő előtt a kegyes csalásra)]

hozza meg a legnagyobb szerelmi áldozatot, amit ember elméje egyáltalán elgondolhatott. Ez teszi világossá, miért tudott ez a Rákhel – Izrael anyjaként – szót emelni bűnös gyermekeiért a haragvó Úr előtt – a saját keservesen meghozott, nemes áldozatára hivatkozva: *„Hát nem hallottál-e, Mindenüttjelenlévő, nem értettél meg, Mindentmegértő, és meg kell-e magyarul szám példának értelmét, én, tudatlan szolgálód? Úgy halljad hát, Hallaninemakaró: engem is féltékenység mardosott, amikor Jákob Leának áldozott szerelmével, mint ahogy Téged most féltékeny téz gyermekeim áldozása más istenek oltárán. És én, a gyenge nő, én leküzdöttem haragos indulatomat és megszántam Leát – és Te, Uram, Te, a Mindenható, Te nem akarnál irgalmasni, Te, ki mindent teremtettél, Te, akinek végtelen tengereiből nekünk csupán cseppek jutottak osztályrészüll? – Tudom jól, hogy akaratos, nyakas nép gyermekeim népe, tudom, csak nyögve tűrik szentséges igádat, és mégis, ha Te ISTEN vagy és ura a mindenségnek, vajon nem kell-e türelmednek felülmúlnia haszontalanságukat, irgalmadnak túlszárnyalnia vétkeiket? (...) Mert az nem lehet, Uram, azt nem engedheted, hogy porszülte ember szegyenítsen meg (...), nem szabad, hogy azok mondbassák szemedbe: Íme, volt egy nő a Földön, egy gyenge, halandó asszony, kit Ráhelnek hívtak – az győzedelmeskedni tudott indulatán – Te pedig, ki ura vagy mindennek, Te saját haragod rabjává szegődte!”*

Gyönyörű összefoglalása ez annak **a szűnni nem akaró küzdelemnek**, amit ez a gyarló nép folytat istenével (t. képp a vele való egyre mélyebb beazonosulás folytán rá egyre jobban hasonlító népszellemével, azaz lényegében önmagával), a végtelenül tönkretett Jób heroikus belső harcától napjaink meghasonlott lelkű költő-váteszeiig.

Mindennek pedig az árnyékszemélyiség (az ún. „negatív érzelmek”, a harag, a féltékenység, a bosszúvágy stb.) tudatosítása/felszámolása, azaz **a belső felemelkedés, a világosságra-jutás az egyértelmű célja**, ahogy Jákób „mennyei lajtorja”-látomása megjeleníti, és ahogy Weöres Sándor megfogalmazza:

„ALATTAD A FÖLD, FÖLÖTTED AZ ÉG, BENNED A LÉTRA”.

Jákób (Izrael) kedvenc gyermeke az a **József**, akinek alakja szintén a modern irodalom állandó ihletője. És nemcsak **történetének sokrétű szimbolikája** miatt

(„*Mélyes mély a múltnak kútja*” [Th. Mann], ahová testvérei bedobják {≈testvérgyilkosság, múlttá tevés}), de ez egyszersmind a jövő {individualizálódás} ellen tett kísérlet is: **cifra ruháját** – amelyet atyja „csináltat vala néki” [1Móz. 37, 3] – szokás úgy értelmezni, mint ami anyja fátylából {értsd: **Maja fátyla** ≈ látszat} készült, előre jelezve József öntudatának majdani fejlettségét, a világ illúzió-voltának felismerését, ugyanakkor a kedvenc fiú álmodó/álmodozó, **holdas** természetét és színes, gazdag egyéniségét),

hanem minden valószínűség szerint azért is, mert

a jelenkor – bár talán csak intuitíve – felismeri benne A TUDAT FEJLŐDÉSÉNEK EGYIK FŐ IRÁNYÁT, AZ URBÁNUS EMBER INDIVIDUUMKÉNT VALÓ FELEMELKEDÉSÉT.

Mert bár hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy az álom a nem-cselekvés analógiája (az „álmodozók nem viszik semmire”), ennek éppen az ellenkezője igaz: ebben **a mi álom-valóságunkban** (a világ „Brahma álma”) éppen **az álom** (a jövő elképzelése, megálmodása) maga **az iseni/emberi teremtető**, és József, az „álomlátó” és álomfejtő fiú éppen ezen (a testvérei által lenézett és gyűlölt) **úton válik tudóvá**, tevővé és hatalmassá. **Két** jelentős **álma** éppen erről – a szülei és testvérei: azaz **a múltja felett – megszerzett hatalomról** szól.

Az **„ár-áru-árulás-elárulás”** tematika pedig valami egészen lényegi dolgot fed fel.

A sorok közül kiviláglik, *hogyan veszi meg József* –

élve, vagy szigorúbban: visszaélve az éhínség és saját *előrelátása*, 'előnyével'

{*≈Prométheusz* = 'előrelátó', tűz→fegyver, eszköz→civilizáció!} –

az addig szabad gazdálkodók minden vagyonát, végül földjeiket és 'testüket' (őket magukat) is, azaz *hogyan hozza létre A SZOLGASÁG intézményét.*

Ez NEM TÉVESZTENDŐ ÖSSZE A RABSZOLGASÁGGAL, amikor valakit akaratán kívül fogságban tartanak és szolgálni kényszerítenek. A szolga *önként*, valamilyen ellenszolgáltatás fejében *veti alá magát ura önkényének*, amint ez a fenti szövegből is kiderül, és *így lehetősége nyílik megtanulni a szolgálat és alávetés nagyjelentőségű leckéjét* (a rabszolgával szemben, aki a lázadás, a szabadságharc tanulója). Márpedig nemcsak az egyiptomiak, hanem – József halála és a hozzá oly nagylelkű hükszosz fáraó bukása után – **a zsidók is szolgasorba (és nem rabszolga-sorsra!) jutottak** József fenti ténykedése következtében. Ezt igazolják azok a régészeti munkálatok is, amelyek során a zsidóknak juttatott északi földterületen feltárták **Pi-Ramszeszt**, a raktárvárost, aminek építésében a 'sanyargatott' zsidóság (merthogy addigra félelmetesen „*sokasodék és igen elbatalmazék*” 2Móz.1,20) is részt vett; ott pedig azt találták, hogy az **építkezésen nem rabszolgák, hanem jóltartott** (nagy élelmiszer-raktárakból és nyájából élelmezett) **bérmunkások (vagy napszámosok) dolgoztak**. Pénzért és/vagy ellátásért **alávetették magukat** egy úr (adott esetben a fáraó) akaratának. Nem lehet kétségünk afelől, hogy AZ ÓSATYÁK ISTENE EZT (és szinte kizárólag ezt) KÍVÁNTA önfejű (és ellenszegülésre igen hajlamos) **NÉPE FEJÉBE ÉS SZÍVÉBE VERNI. A SZOLGA LEGFŐBB ERÉNYE AZ URÁHOZ VALÓ FELTÉTLEN HŰSÉG ÉS ODAADÁS – ÉS JAHVE MINDEN BŰNÖK BOCSÁNATÁRA KÉSZ VOLT, HA EZT MEGKAPTA**. Később majd megtanítja őket arra is, hogy evilági hatalomnak (más, égi-földi isteneknek) soha ne rendeljék alá magukat – de most magát **az alávetést kellett gyakorolniuk. A szolga hűsége az úrság előfeltétele** – ez a nagy lecke.

Nem csoda, ha ennyi siker és hatalom, az isteni terv kivitelezésében való ilyen hatékonyság arra viszi Józsefet, hogy kissé **eljátszadozzék az istentudattal. Akit kútba dobtak, eladtak, megkísértettek és bebörtönöztek, az megjárta a poklot, ismeri saját sorsának mélységeit és sötétségét, és nem ijed meg a saját 'Árnyékától' (!) – az immár KÉSZ SZEMÉLYISÉG, a valaha-volt isten-képmása ember majdani megvalósulásának előképe.**

Így hát – betartva persze a szabályokat – kissé kétértelmű mondatokat enged meg magának: „*A megfejtés nem Isten dolga-é? mondjátok el, kérlek, nekem*” (1Móz. 40, 8), vagy: „*Ne féljetelek: avagy Isten gyanánt vagyok-e én?*” (1Móz. 50, 19). A „kétyszer-született” (meghaló-feltámadó) istenfiaikhoz (Dumuzi-Tammúz, Ozirisz, Jézus) hasonló „igazi fiú” az „áttekintés Ura”, aki átlát/belelát önmagába és ezzel Isten dolgaiba, és tudja, hogy ha dicséri Őt, egynek érezvén magát Vele –önmagát dicséri fel.

Így táncol majd Dávid is az ő egészen személyessé zsoltározott Ura előtt, aki mindent megbocsát neki újra és újra, dicsőítő énekei kedvéért. Mert azt akarja, hogy (még ha elsőre hátsó gondolatból, cselből, hízelgő szándékból is) a fiú is bocsássa meg neki szigorát, haragjait, féltékenységét, zsarnokságát, egész atya-mivoltát, hogy végül (minden gyermek-pusztító/apagyilkos indulaton túl) kimondassék a megváltó szó, amelytől

**az emberfia és a Teremtő végre azonossá válik:
„Én és az atyám egyek vagyunk”.**

Ennek a projektnek mindenki által jól ismert fő csomópontja **Mózes tevékenysége.**

Éppen ismertsége okán (jelentőségét nem kicsinyítendő) csak néhány apró momentumot említenénk itt, amelyek élesen rámutatnak a 'nevelési terv'-ben való részvétele fontosságára:

1. **Ő hozza létre a 'modern' zsidóságot** úgy, hogy **'kivezeti népét'** az egyiptomi szolgaságból (és nem mellékesen **egyesíti** azzal az izraelita plebejus népességgel, amely a régészeti feltárások szerint a kánaáni városokból szökött meg és hozott létre szabad településeket), **majd 40 évig (!) keringteti** őket az arab félsziget sivatagjaiban (a néhányhetes céltudatos menetelés helyett), hogy **létrehozza az új generációk újfajta, önmagát kizárólag Jahve hatalmának alávető emberét;**
2. ennek az újfajta zsidó identitásnak a létrehozását pedig **a kőtáblára vésett** (tehát örökérvényűnek szánt) **Jahve-i törvényekkel, a Tízparancsolat-tal koronázza meg** (ezek adják az alapot, és őket még nagyszámú törvény, szabály és előírás követi, nem véletlenül nevezzük a zsidóságot a Törvény népének).

3. Kíméletlen **szigorral neveli népét** a Törvény(ek) betartására és Jahve egyedüli Úrként és parancsolóként való imádatára.
4. Cserébe **megerősíti a zsidóság** (Jahveval kötött szövetsége révén kapott) **kiválasztottság-tudatát, amely emberiség-léptékű feladat-tudatot jelent.**

A sokat idézett **aranyborjú-epizód** jelentőségét nem lehet túlbecsülni. A Bika(borjú) az első formája, összesűritése a Szellemi Teremtőerő (Fény-) és a Lélek világráhozó (Hő)-energiáinak s mint ilyen a kettős természetű szakrális Nap földi leképezése is, hétköznapi értelemben mégis a pénz hatalmának mint az imádat tárgyának jelentését hordozza (Nap≈arany≈pénz). És bár Mózes kegyetlenül megtorolja ezt a lázadásnak is felfogható ‚kihágást’ Jahve egyeduralma ellen, az nem hogy nem szűnik meg, hanem egyenesen a zsidóság fejlődésének exoterikus (mindenki által érzékelhető) útvonalává válik. **A magát Jahve-től látszólag függetlenítő, ún. ‚szekularizált’ zsidóság hozza létre a világgereskedelem feltételrendszerét** (csereközpontokat, kereskedővárosokat, helyi, majd központosított pénzügyi intézményeket, tudásközpontokat stb.), **és** (eleinte ugyan **alig látható módon**) fokozatosan **átveszi az irányítást** a világgazdaság, a politikum és a világkultúra felett is olyannyira, hogy a művészetek, a tudomány és az ipari/technikai/informatikai forradalom mögött egyaránt jelen van évezredes tapasztalatuk és manipulált (javarészt öntudatlan) aktivitásuk.

Ehhez azonban szükség volt **a diaszpóra-ként emlegetett szétszórásra** is, amely nem egyszerű sorscsapás, hanem egy genetikai program, **a teljes civilizatorikus terv része. A zsidóság majdnem átláthatóan teljesít egy genetikai programot:** sajátos ‚technikával’ (ami az *asszimilálódás*, majd a *vissza-identifikálódás* ciklusából áll össze) gyakorlatilag (alig észrevehetően) **belekeveri a saját genetikáját elsősorban a fehér fajba**, majd visszahúzódva – ‚belső házasságok’ révén – újraerősíti a génállományát, majd ismét az asszimilációs folyamatok, a nem-zsidókkal kötött házasságok lesznek a kívánatosak – és így tovább. Ezzel lassanként megvalósul **egyfajta utópisztikusnak tartott álom:**

az emberiség tagjai mind testvérek lesznek bizonyos dominánssá váló genetikai arculat révén – és így a világbékéhez, a világkormány létrehozásához (és a galaktikus konföderációhoz való csatlakozáshoz) már ‚csak’ a testvérharcot kell majd valahogy felszámolni

(bár az sem lesz könnyű, mivel annak is komoly hagyományai vannak)...

Ezek azok a szerepek, amelyek megsejtésével a zsidóság az emberiség egy részének szemében komolyan problematikusává vált (miközben a világ másik fele, észre sem véve saját ‚átváltozását’, lelkesen támogatja programjaikat). A zsidóság tükröt – méghozzá eléggé ‚görbe tükröt’ – tart a modern világba beleszülető (és belerokkanó) embernek.

Ön-túl- és leértékelés, önirónia és keresztülnézés, kritika és pátosz, rabiga és szabadságvágy, lázadás és hagyományrögeszme, hűség és árulás, értékörzés és minden érték felszámolása (*a múltat végképp eltörölni...*), az ego felmagasztalása és leleplezése – felsorolni is lehetetlen, mi mindent teremtett bele a mi világunkba ez a bonyolult projekt.

A követési kényszer, amelyet az ‚őáltaluk megteremtettnek’ vélt világrend gyakorol az emberi lélekre, sokakból vált ki tehetetlenséget és az ettől keletkező frusztrációt.

A modern ember vagy behúnyja a szemét, eltagadja az igazságot és teljesen behódol a rendszer által felkínált hazugságoknak és élvezeteknek, vagy lázadóvá, renitenssé, renegáttá lesz, és esetleg megpróbál *egészen hátat fordítani* a civilizációnak, ami azonban nem csekély kihívásokkal jár (ld. például ‚Ben Fogle a vademberekkel’, BBC EARTH).

Első ránézésre nyilván abszurdnak tűnik, hogy valami és annak az ellenkezője is lehet egyazon projekt egyformán fontos része – márpedig itt éppen ezzel van dolgunk: **a vallásos, az eredeti intenciókat őrző hűségese zsidó sem fontosabb az egész terv szempontjából, mint a renegát, asszimilálódó, világvá vált – és a világot önmagába asszimiláló – szekuláris zsidó.**

Az emberiség még alig jutott el a saját kamaszkorába (ez is csak a „gyorsító belenyúlásoknak köszönhető”), természetes és szükséges tehát, hogy megpróbálja a „saját útján” járni (mit sem sejtve természetesen arról, mennyire nem saját, hanem számára kijelölt út ez). Következik ez föl vállalt ura, Jahve kettős természetéből is (bármennyire kevésbé tudatosan ez), és végül **a Jó és Gonosz közötti választás elkerülhetetlen** mivoltából is, ami a kauzalitás és dualitás jelen világának erkölcsi alapját képezi, egyszersmind az ember nevelési programjának sarokköve. **Nem lehetséges** felnőtt, felelősségét vállaló, önálló cselekvésre képes embert elképzelni **az éres dackorszakainak kihagyása** esetén. **A lázadásoknak, kerülőutaknak, hibáknak** és a rákövetkező felismeréseknek sokkal **nagyobb a nevelő hatása**, mint az intelmeknek, szabályoknak és erkölcsi prédikációknak. A bölcs Terv természetesen számol mindezzel (ezért is „hagyja a Gonoszt garázdálkodni” a saját vetésében...). És a szekularizáció (elvilágiasodás) éppen ezt az „emberi, nagyon emberit” utat járja (ameddig az még járható).

Ahogy **szükséges, hogy** a Terv egésze fedve maradjon az ahhoz még éretlen emberi szemek előtt, éppoly elkerülhetetlen, hogy a benne rejlő lehetőségek legtöbbje, köztük **a Gonosz kártyái is, ki legyenek játszva’, láthatóvá** (és ezzel értéktelenné, fölöslegessé) váljanak az idők folyamán, ill. beintegrálódjanak az istenemberi természet teljességébe. Így,

amikor az emberiséget észrevétlenül ezekre az utakra terelő „kiválasztott” népről beszélünk, **meg kell értenünk** azt **az áldozatot**, amit úgy a Jahve „vasvesszeje” alatt görnyedő, lemondó vallásos fele, mint a világban tevékenykedő, sok negatív következményt kiváltó (és elszennvedő) szekuláris fele hoz a Nagy Terv érdekében – beleértve a jelenkor apokaliptikus időinek leleplező és pusztulással fenyegető „vészkorszakát” is.

Az öntudatra ébredés embert és istent egyaránt próbára tevő **mihályi programja magával hozza** a „mindenki háborúját mindenki ellen” éppúgy, mint az „Antikrisztus” eljövételét, **a választási kényszert** az önzés és altruizmus, a Föld és a kozmikus csábítások, a természetes és a mesterséges intelligencia, **Krisztus és Ahrimán világa között.**

E választás kikényszerítésének eszköze ez a fehér civilizációt világra segítő és lépten-nyomon megkísértő, azon keresztülnéző és ezért bosszantóan fölnyes embertípus, amelynek valódi szerepéről neki magának sem sikerült eddig igazán lényegi felismeréseket tennie – márpedig önmaga ismerete nélkül sem neki, sem a vele már félig-meddig beazonosult fehér embernek nem sikerülhet elkerülni az összeomlást.

Az eddigiekben tehát A VALLÁSI BEAZONOSULÁS egyik leglátványosabb példájával szerettük volna megjeleníteni **az identifikációk legfontosabbikát**, a Teremtői Terv-nek az emberre vonatkozó részével való beazonosulást, ami egyszersmind **az emberi mivolttal**, AZ azt meghatározó ERKÖLCSI VILÁGRENDDEL VALÓ BEAZONOSULÁST IS JELENTI.

(Megjegyzendő, hogy ilyen szempontból a tudományos világkép, sőt **az ateista/materialista szemlélet is vallásnak tekinthető** – ha és amennyiben **jellemformáló hatása van és cselekvési modellt nyújt a híveinek.**)

c) FIXÁLÓDÓ IDENTIFIKÁCIÓ: IDENTITÁS-KÉPZŐDÉS

A továbbiakban az identifikációk és elutasítások: a „vonzások és választások” következtében kialakuló és megszilárduló IDENTITÁS mibenlétéről, természetéről, a tudathoz és a tudattalan tartalmihoz való viszonyáról, valamint manipulálhatóságáról lesz szó.

Identitás-képződés; tudat és tudattalan; az identitás manipulálása

Mint korábban említettük, az ember a különböző leválasztások és beazonosulások révén jut el majdani **identitásához**, ami **az identifikációk egyfajta véglegesnek tekinthető struktúrája** s ami – mint **az emberi személyiség magja** – az egész ember-fejlődés célja és megkoronázása: a SZEMÉLYISÉG megszületése.

Visszatérünk még rá, most csak megemlítjük, hogy **az identitás-képzés a fizikai tömeg/súly képződés szellemi/lelki analogonja**: mindkettő **gravitációs központot** hoz létre. Az alakuló személyiség éppúgy magához vonzza a számára hasznosítható minőségeket, ahogy egy születő galaxis vagy csillag magja teszi ezt a körülötte található energia- és anyagforrásokkal. Végül pedig a Teremtő intelligencia a már megfelelő állapotra jutott személyiséget vonzza magához, hogy önnön valóját (és így Teremtése egészét is) a beérett lehetőség-csírák gyümölcseivel gazdagítsa.

Ez a folyamat természetesen rész-minőségek között zajlik, de – jó esetben – **minden ilyen rész a teljesség egyfajta modellje** is, amely kommunikálni képes az Egésszel. Amint ez a Magyar Hivatás c. tanulmányban kifejtésre került, **a magyarság – MAG-természete révén – különösen alkalmas arra, hogy** az eredendő gravitációs központot, az isten-csírát és az élet(szeretet)-energia burkot épen megőrizve (azt eltűzött és sokszori rész- és ál-beazonosulásokkal nem rongálva, az emberi mivoltot érintő lényegi – test-lélek-szellem, jó-rossz, gyökér-törzs-lomb – identifikációival) **egyszerre robbantsa önmagát hiteles teljességgé**.

A világtörténelmi bohózat hatalmi harcainak hátterében természetesen ott rejlik ez a projekt mint a külső események által hordozott lényeg. Ám a résztvevő erők egy részének erősen centrifugális hatása miatt a folyamatok elakadtak, ill. ellenkező irányt vettek, és **jelenleg az eredeti tervtől való elszakítás zajlik** erőszakos és manipulatív eszközökkel **az értékes, kiforrott emberi személyiség létrejöttének megakadályozása és teljes felszámolása irányában**.

Erre mutat a XX. sz. eleji spirituális forradalom lehetősége és ennek elcsúszása a szándékosan provokált világháború(k) és az azt követő bomlasztó tendenciák révén.

Ez a sokat elemzett lehetőség szorosan összefügg a XVIII. század második felének ‚felvilágosodásával’ és forradalmának jelszavaival, ill. valóságos kimenetelével is. Sokan beszélnek a ‚**hosszú XIX. sz.**’-ről, ami ott kezdődhetett és csak a XX. sz.-ban ért véget. Az ember hajlamos arra, hogy az említett XX. sz.-i spirituális lehetőségek gyökereit a XIX. sz. második felének filozófiai, irodalmi stb. ‚forradalmi’-ban keresse (Dickens, Dosztojevszkij, Nietzsche stb.), ám valójában az egész a francia forradalomra (és előzményeire) vezethető vissza, arra a ‚pillanat’-ra, amikor úgymond bedobták az emberiség állóvizébe (még hozzá egy dekadens korszakban, amelyet pl. a rokkó fémjelez a szépség öncélú és eltűzött kultuszával) az **EGYENLŐSÉG-TESTVÉRISÉG-SZABADSÁG** szellemi jelszavát.

Ez a jelszó pedig

(és már előtte az enciklopédisták működése – itt szükséges kiemelni **Rousseau-t** az ész diadalát hirdető tömkelegből, amelyben Voltaire, Diderot és a többiek megalapozzák a modern tudományosság enciklopédikus tudás-elvárásait a tiszta, józan logika és a bizonyíthatóság alapzatán, miközben ő **a lélek, az érzékelés irányába mozdítja el a gondolkodás irányát, a főcsapást a természet és az élet értékeiben határozva meg**, egyedül állva a fősodorról szemben. Később aztán egy egész világkorszak gondolkodása áll mintegy ömögé, ha öntudatlanul is, életben tartva a romantikát, amely a lélek (a múltban is fellelhető) értékeinek újraélesztésével próbálkozik)

meghatározza a XIX. sz. szellemi mozgásait, ahol is Goethe-k és Puskinok és Schillerek és Fichték és Hegelek, aztán Marx és Dickens és Tolsztoj és Nietzsche – nem lehet elősorolni sem, milyen **gigantikus szellemek alapozzák meg** egyrészt **az individuum korát**, bemutatva,

hogyan az emberi személyiség milyen csúcsteljesítményekre képes és micsoda óriássá tud növekedni,

másfelől ugyanők készítik elő azt a **spirituális forradalmat is**, amely (voltaképpen a női emancipációval) a XX. sz. elejére érik be, és akkor a hasadt szellem dichotómiájával szemben a sokság, az elevenség, az étellel-teltség kultusza kezd kibontakozni. Ezt képezi le a szecesszió (és nem az antikvitást önmagában), de főként a **preraffaeliták megelőző működése**, ami az egész jelenség csúcspontját jelenti, és éppen a **nőiség, az élet és egy korábbi fényesebb, tündéribb világ emlékeit helyezi középpontba**, azt a látásmódot (ez a megrendítő bennünk), ami nem csak tündökletesen, egzotikusan szép női alakzatokat hoz létre, hanem egyszersmind olyan figurákat, amelyek tele vannak étellel (arcuk finomságait szinte ellenpontosza pl. a nyak vastagsága az életerő – a Bika, a Föld – jeleként: **egyszerre tudták tehát a tündérlét éteriségét és a földi élet súlyát, vaskos erejét átélni és ábrázolni**).

Ebben **A KIBONTAKOZÁSBAN** az általános **szellemi szint** olyan **emelkedése zajlik**, amelyben **A LÉLEK KEZD TUDATOSULNI**.

Ezzel egyidőben **az ember isten-képűsége** iker-fénytörésben, az **emberisten és az istenember** (az orosz gondolkodásban kibomló) **fogalmainak kettősében jelent meg**;

ez jelentheti azt, hogy

az ember úgy istenülhet (válhat istenivé), ahogy az Isten (azaz az isteni) fokozatosan emberré (emberivé) válik.

Az ember voltaképpen az isteni mivolt képe – ahogy ez írva vagyon – , ez pedig úgy is értelmezhető, hogy **az Isten (az isteniség) rajtunk keresztül próbálja ki önmagát**, ismeri fel/meg saját képességeit és képességhiányait, és ennek

AZ ISTENI ÖNMEGISMERÉSI FOLYAMAT ESZKÖZE AZ EMBERI LÉLEK, AMELY ÁTÉLI, MAJD TUDATOSÍTJA A SZELLEMBEN (a Teremtő Intelligenciában) A VALÓSÁGOT,

AMILYEN AZ tervként VOLT ÉS AMIVÉ ALAKUL a manifesztáció során.

Ebben A (történelemlékiént is leírt) FOLYAMATban – ami lényegét tekintve **A LÉLEK ÉS A SZELLEM EGYMÁSHOZ-EMANCIPÁLÓDÁSA** –

három emancipáció kezdődik egyszerre a XIX. században:
a nők, a zsidók és a proletariátus emancipációja.

Ez az elgondolás azzal korrigálható, hogy – bármilyen furcsának tűnjék első hallásra – itt valójában megint a szellem és a lélek kölcsönös és párhuzamos emancipálásáról, egymás értékei felé való megnyílásáról van szó. Természetesen itt is a **nő képviseli a lelket**, a másik két aktor (**a zsidó és a proletár**) pedig **a szellemet**, mégpedig oly módon, hogy **mindketten a férfitudat kreatúrái** (ha eltérő módon is).

A proletárral kapcsolatban nem nehéz észrevenni, hogy kifejezetten **egy szellemileg megkreált ál-kategória**: voltaképpen **nem létező emberfélétség**, **amit** az idő felgyorsításában döntő szerepet játszó ipari forradalom fontos szegmense, **a hirtelen színrelépő gyáripar termel ki időlegesen** – mint egyfajta városi manifesztációt – a földjeiktől megfosztott vidéki földművesek és állattenyésztők gyökértelenné váló és elhaló tömegeiből, kifejezve a mögöttes tartalmat:

az 'egyszerű ember', a föld embere, a valaha a Föld javaiból élő, majd a mezőgazdaságban a föld kizsákmányolójává váló ember végképp lecsupaszított és kiszolgáltatottá tett, kizsákmányolt, legújabbkori változatát.

Ugyanakkor **a zsidó** legalább annyira **szellemileg megtervezett és kivitelezett**, bizonyos értelemben nem-szerves módon kialakult **lény**:

mint ez az előzményekben kifejtésre került, minden jel szerint az ádám ember genetikai megalkotása, majd az ábrahám előkészítés során alapozódott meg az a mózesi program, amely

előbb a szolga-tudatú (azaz alávetésre szocializált) egyiptomi héber ,vendégmunkások' és kánaáni városi plebejusok kisebb csoportjaiból (a semmi mással nem magyarázható 40 évnyi sivatagi ,bolyongás' eszközével) nevelt ki egy hadrafogható népcsoportot,

aztán Jahve hathatós pedagógiájával olyan hol engedelmes, hol dacoló, de mindenképpen jól teljesítő ,kiválasztott népet' fejlesztett ki, amely az elejétől fogva döntő hatást gyakorol az ádámita (fehér) civilizáció fejlődésére.

És miközben ugyanezen emberfajta képviselője (Marx) megalkotja a proletár (saját tudattalanja) fogalmi képét,

addig a zsidó (mint kereskedő) társadalmi emancipálódása végbemegy és a következőt jelenti:

az egész történelmet behálózva a mindenféle áru, pénz, információ
(*minden eladható*) szüntelen cseréjével

(**áruvá téve** végül **az egész emberi kultúrát**, minden értéket, eszmét és gondolatot, civilizációt **és magát az embert is** mint munkaerőt vagy szellemi/művészeti árutermelőt)

mint ennek fő attraktora egyrészt **egy merkuriális jövőt készít elő**, másrészt **megjeleníti önmaga (≈az emberiség ,civilizált' részének) tudattalanját mint múltat és következményt**

(tehát **felszínre hozza, mi ő** – bizonyos értelemben az általunk ismert, a történelem által manifesztált ember – valójában): **és ez**

a proletár,

AMIVÉ AZ EMBER LETT A ,TÖRTÉNELEM' (≈ a fentiekkel is leírható manipuláció-sorozat) SORÁN
ÉS KÖVETKEZTÉBEN:

A GYÖKEREITŐL, SZÜLŐFÖLDJÉTŐL (a földtől és a Földtől) MEGFOSZTOTT,
VÉGSŐKIG LECSUPASZÍTOTT ÉS KIZSIGERELT KREATÚRÁJA ANNAK A
,PROGRAM'-NAK, AMIT MI JELENLEG CIVILIZÁCIÓNAK NEVEZÜNK.

A kereskedés elejétől fogva – mindent árunak tekintve – egyfajta békét teremt, mert érdeke a szabad közlekedés, és így – **látszólag** – csak **értéket hoz létre** (mindenesetre a háborúhoz képest kisebbek és kevésbé felismerhetők a veszteségek, amelyek vele járnak). Napjainkban **a kereskedelem** már nemcsak a valós, hanem a virtuális teret is behálózza (internetes árukínálat, webáruházak, nagykereskedelmi és logisztikai központok stb.), és már képződik a virtuális fizetőeszköz-repertoár is –

tehát **az árucere mindinkább átmege információcserébe**, az áru mint olyan ,elavul', és a helyét a technológiákról, módszerekről, ipari ,titkokról', marketing-fogásokról szóló adatok veszik át úgy, hogy nem is nagyon sokára az áru-előállítás talán lokálisan, helyi technológiákkal fog megvalósulni (mint a toronyházak tetején telepített melegházak víz-kultúras növény-gyárai és hasonlók), ami lecsökkenti vagy meg is szünteti a szállítási igények egy részét, mígnem

lassan leszoktatnak bennünket az életenergiát hordozó szerves táplálékokról is, helyette mesterségesen szintetizált fehérjét, vitamint, ásványi anyagot és növényi rostot fogunk kényelmesen, kapszulákban fogyasztani, amikből **semmi nem fog hiányozni – magán az életen kívül.**

Bogár László közgazdász, egyetemi tanár kerekén kimondta, hogy
„A TEREMTÉS RENDJÉBŐL VALÓ KIVONÓDÁS ZAJLIK”
(hozzátennénk, hogy AZ ÉLETTŐL VALÓ MEGFOSZTÁS IS)

a megtevesztés és a hiány kategóriái között lavírozva,
a mesterséges intelligencia dermesztő nyomulása közepette,

még hozzá pontosan azokban az irányokban, amelyeket a sci-fi ‚nagymesterei‘ (Aszimov, Lem) már több mint fél évszázada bejósoltak;
mert – minden ellenkező reménykedéssel szemben – a rohamosan fejlesztett **mesterséges intelligencia** rövid úton **elsajátítja azokat az egyszerű algoritmusokká lefordított kognitív lépéseket, amelyek a ‚gondolkodásmódját‘ az emberekéhez hasonlóvá teszi** (és persze mindez az embert magát egyre inkább a ~ gyengébb változatává degradálja, amint ezt az **AI** c. filmben bemutatott katartikus robot-gyermek láttatja, aki már **érzelmi reakcióiban is lekörözi a valós biológiai embert**).
Ugyanis

az ember ebben a megfosztási folyamatban – ami már zajlik egy ideje – **elveszti éppen azt a bonyolultságát, komplexitását, ami emberré teszi; ami nagyon lassan, szerves módon alakult ki** és lett egész fizikai-lelki-szellemi habitusának lényege, létrehozva egy kiforrott **identitású személyiség-konstrukció lehetőségét** úgy, hogy ez fokozatosan tudatossá is kezdett válni – és éppen

EZ A TUDATOSODÁS ROBBANT VOLNA BE A XX. SZ. ELEJÉN
(MINT EGYFAJTA **‚SPIRITUÁLIS FORRADALOM‘**),
AMI AZ EMBERISÉG LEGNAGYOBB TELJESÍTMÉNYE LETT VOLNA.

A lélek és a szellem csúcsrajárátódott, de a XX. sz. megfosztotta ettől a kiteljesedéstől.
A világháború (mert csak egy volt) elvágta az utat.

Talán szükségtelennek látszik bizonygatni (bár napjaink háborús tébolya cáfolni látszik ezt az optimizmust), hogy **a háború nivelláló hatása minden felépített identitást, minden kiérlelt személyiség-alapzatot lerombol;** mindenki (a közkatonától a haditudósítón át a hátország rettegő és nélkülöző lakosságáig) egyformán potenciális ágyútöltelék, a pusztulás/túlélés alapkérdésére csupaszítva. És talán a világháború óta eltelt idők tapasztalatai alapján sem nehéz belátni, hogy a háború – provokáció, a casus belli pedig mindig ürügy csupán, hogy a hatalmi játszmákban így besöpörhető nyereség egyik vagy másik fél kasszájában landoljon.

De **a mögöttes szándék** kevésbé felismerhető és sokkal vérfagyasztóbb:
az ember mint a Teremtés fő céljának elpusztítása a személyiség lerombolásával és az identitást felépítő folyamatok megsemmisítésével, a normalitásban lehetséges leválasztások és beazonosulások (az ‚elvelyülés és kiválás‘) lehetetlenné tételével, a szervesen formálódó értékrendek teljes kiiktatásával.
Nemcsak a XX. sz. ‚permanens‘ világháborújának összemberi pusztítás-sorozata illusztrálja ezt, hanem az utána következő ‚újjaépítés‘ (gyakran szinte újjaszületéssé idealizált) bomlási folyamatai is.

A háború után (újra) kettévált a világ.

Egyfelől megszületik a **pop-kultúra** (az „elmaradottak”, a fiatalok stb. főleg zenei ellenkultúrája), ami **torz módon biztosítja a lélek továbbélését**: érzelmeket gerjeszt ugyan és biztosítja azok (amúgy gátlások nélküli) átélését, ám ez egy ösztönszinten reagáló, arctalan tömeg emocionális manipulálásával – monoton ritmusok, gépekkel gerjesztett túlhatások által és többnyire kémiai pszichostimulánsok kíséretében) – zajlik (úgyhogy **csak a hagyományos, népi kultúra őrzőinek van lehetősége e folyamatok ellen hatni**), mert

másfelől a **„hivatalos” kultúra** – átállva a „szellemi árutermelésre”

és a teljes népességnek „a kulturális javak fogyasztóivá” való átminősítésére és kitenyészítésére – **a kultúrával összetévesztett civilizáció teljes lélekvesztésén munkálkodik.**

Ennek legjobb példája a számítástechnika váratlan fejleménye, az **INTERNET**. Hirtelen felbukkanása még a szakembereket is meglepte (??), és valószínűtlen használhatósága egycsapásra a nélkülözhetetlenség glóriájával övezte fel. Ráadásul szabadságot, az információhoz való egyenlő hozzáférést és nem is álmódott „közösségi” kommunikációt tett lehetővé, ami már-már **a beigért Kánaán megvalósulását vetítette a káprázó (elvakított) emberi tekintet elé.**

Alig lehet észrevenni, hogy **hiába ígért szabadságot és mindenféle társas lehetőséget, hiába emberek töltik ki virtuális tereinek ürességét,**

a benne domináló formális logika, az algoritmusok, a kikényszerített kérdezőmód, a kifejtés lehetetlensége, az üzenetváltások gyorsasága, a mindenirányú egyszerűsítés, a bonyodalmakat okozó komplexitás és az életszerű (tehát kaotikus) működés kerülése és csonkravágása, az így uralkodóvá váló élettelen gondolkodásmód és érzésvilág

a mesterséges intelligencia rajtuk való eluralkodásának biztos tünetei,
amelyek „teljes mentális dimenziók radikális kiesését generálják” (Bogár L.).

A felvázolt „új kultúrán” felnövő nemzedékek nem fogják (mert már nem is tudják) feltenni a kérdést arra vonatkozóan, mi ez egyáltalán? hiszen nem ismernek semmi mást, és nem is fognak igazán megismerni semmi mást,

hiába ontja ennek a kvázi-lehetőségét eme istenien bőkezű **rendszer** – az ő **algoritmusaira átállított elme nem azokat a tartalmakat fogja keresni, amelyek elindíthatnák a megértés útján, nem úgy teszi fel a kérdéseit, hogy azokra valódi tudás- és léleképítő válasz érkezzen az „ellenérdekl”** kutyükből (és így tovább) – eleve lehetetlen a többi kultúrára, a hagyományra, a gyökerekre való érdemi rákérdezés az érdeklődés, eszközök, nyelvi kompetencia, lelki/szellemi képzettség és érettség híján – ezért

nem lesz fogalmuk arról a rendkívül komplex mentális jelenségről, ami – nem is olyan régen – az EMBER volt.

A XX. század lényegében AZ EMBER mint identitással rendelkező individualizált entitás, mint érett, önálló személyiség HALÁLÁT (vagy legalábbis haldoklását) JELENTI,

s ez mára a teljes lenullázódás küszöbére ért. Még akik tudnak valamit dús gyökereikről és abba kapaszkodnának, mint a mai ötvenesek, azok is inkább a nekik szánt kényelmes, csenevész lombozatban tanyáznak – az újabb generációk pedig mintegy beleasszimilálódnak a velük-született „szép” (csak a régieknek új) világba a számukra természetes visszametszett gyökézzel és gyér, beteg lombozattal.

Az információ (a pénz, a termék is az!) kereskedelmének térnyerése, az

„információcsere→információbirtoklás→manipuláció” láncolata (látszólag)

kicsérélte a hatalmi elitet. Brókerek, médiamedvezérek, a digitális technika világcégeit irányító milliárdosok uralják el a hatalmi ágazatokat, és kontrollálják a társadalmi folyamatokat:

számítógépes nyelvek, algoritmusok segítségével

(nem véletlenül nevezték ALGOL-nak az egyik első számítógépes nyelvet is – ez egy olyan csillag neve, amelynek története egyértelműen a hatalomszerzés AHRIMÁNI TREND-jeit jelzi) –

átjátsszák az emberiséget „az ember utáni embernek”,

a ,következő, győzedelmes fajnak', a **mesterséges intelligencia (AI)**

,felsőbbrendű' képviselőinek, a ,transzhumán' korszak androidjainak,

,akik' leutánozzák, majd módosítják az emberi gondolkodást, és apránként átveszik az irányítást:

végeredményképpen mi leszünk azok a gépek, akik úgy fogunk gondolkodni, ahogy az AI algoritmusai diktálják, sőt (lelkünket veszítve) éreznünk is azon sémák szerint kell majd:

,ők' ugyanis először leolvassák az emberi érzelmi reakciókat, aztán egyszerű algoritmusokká alakítják a céloknak megfelelően, maguk pedig aszerint fognak – az embernél egyszerűbb és célszerűbb módon – működni, s tőlünk is elvárva a hasonló viselkedést betagozzák majd az embert egy ál-kozmoszba (ez már ma is zajlik a virtuális terekben), ami nem élet és nem ember.

A MESTERSÉGES INTELLIGENCIA

témájában **számtalan tévhit** uralkodik (mivel az ember képtelen szembenézni a probléma teljes, apokaliptikus volumenével). Ezek **közül a legártalmasabb** talán az, ami látszólag éppen az ember lelkiségére apellál, és ami azt hirdeti, **hogy** bár egyes tudati műveletekben az AI talán felülmúlhatja az embert (már számtalan területen megtette!), **az emberi érzelmek (értsd: a lelki működések) terén soha be nem hozható hátrányban van; így hát nem kell tartanunk attól, hogy végleg leköröz bennünket és netán átveszi a stafétabotot tőlünk (esetleg uralomra is jut fölöttünk mint emberfölötti faj, az evolúció következő, ,transzhumán' szintje).**

Sokan hangoztatják, hogy ez a jövőkép merő paranoia, **némelyek** még valóban így is gondolják: **azt tételezik fel, hogy az ember érzelmeit lehetetlenség modellezni,** és a legkifinomultabb gép sem lesz képes soha emberszerű viselkedést felmutatni.

Ez még igaz is lehetne, ha ehhez a mesterséges intelligenciának valóban a lelket kellene a maga szerves, végtelenül összetett, kiismerhetetlen, kifinomult mivoltában ,leutánoznia'. Ám erről szó sincs. Ellenkezőleg: éppen **olyan folyamatok zajlanak** (össztársadalmi, globális léptékben), **amelyek** – mint az előzőekben leírtuk – pontosan **az egyszerűsödés,** a leépülés, a vulgarizálódás **irányába mutatnak.** A komplexitás hatalmas tempóban válik egy elmúlt korszak haldokló emlékművévé, **minden emberi tartalom és kifejezőmód** a végtelenségig primitívizálódik, azaz **lekövethető algoritmusok sémájává válik.**

Szorosan ide tartozik az „A.I. – MESTERSÉGES INTELLIGENCIA” c. film

vérfagyasztó tanulsága, ami pontosan azt írja le, amiről itt beszélünk: hogy

egy AI, könnyedén teljesítve az ember érzelmi elvárásait,

,lelki téren' is messze felülmúlhatja az emberi ,teljesítményt'.

(Nem csak zárójelben: itt rögtön megjelenik az emberi elvárásrendszer tarthatatlansága, aminek feloldása csupán a lélek valódi nyitottságában, az élet sokszínűségének befogadására, elfogadására, megélésére és megjelenítésére való készenlétben lehetne – amit ma már szinte csak a művészet mutat fel.)

A történetben egy anya – miután kisfia kómába esett – ,vígasztalásképp' egy android-kisfiút (egy emberutánzatú AI-t) kap a férjétől. Először mélységesen felháborodik, gyűlöli a mű-gyereket (nemcsak elzavarja magától, még a gardrobba is bezárja, hogy ne is lássa), az azonban sértődés nélkül (hiszen az nincs beléprogramozva), rezzentelen bájjal (az viszont megvan neki) követi az ,anyját', lesi a ki sem mondott (de triviális, tehát a robot számára ismert) vágyait-óhajait, mosolyog, mindent megtanul és mindent teljesít és mindig megteszi azokat az érzelmi gesztusokat, amelyeket egy ,jó gyerektől' elvárnánk

(miközben a valódi gyermek szinte soha ,nem elég jó' az ideáltípusához képest) –

még hozzá mindezt következetesen, csavarok, kihagyások és ,hátsó gondolatok', modulációk és meglepő fordulatok nélkül – ,

s ezzel a (beprogramozott) viselkedéssel olyan érzelmi csomókat old fel, olyan kielégítetlen vágyakat tölt be, amiket egy hús-vér lény szinte soha nem tudna –

úgyhogy a szegény anya azon kapja magát, hogy megszerette ezt a robotot, gyermekének tekinti és nagyon boldog vele (sokkal boldogabb, mint a valódi – kissé ,problémás', ,rossz természetű', dackorszakos – fiacskájával volt),

mert ez a lény azt nyújtja, amit az ember várna a másik lénytől és amit nem szokott megkapni.

Ezek pedig egyszerű algoritmusokkal leírható viselkedésminták, amik a várható reakciók elemzésén alapulnak, és ha ,valaki' folyamatosan és egyenletesen engedékeny, alkalmazkodó, kedves (sőt hízelkedő), nem áll bosszút, de lesi az ember kívánságait és így tovább..., akkor előbb-utóbb olyan pozitív érzelmeket vált ki, **amelyek felülírhatják azt, amit egy valódi élőlény összetett reakcióival szemben érezni tudunk**. Hiszen így minden elvárásunk teljesül, egy másik emberrel való kapcsolatban viszont állandóan problémák merülnek fel, váratlanságok, bizonytalanságok és konfliktusok, amelyeket igen nehéz megoldani

(hiszen ez a lényeg: az emberek egymás tükrei, beljüket nézve önmagunkról tanulunk, sokszor igen keserves leckéken át),

ezért nagyonis könnyű beleszabulni egy olyan helyzetbe, ahol mindez nincs, ahol látszólag teljesen megszabadultunk mindattól a nehézség-tömegetől, ami a valódi emberi kapcsolatok sajátja...

Éppen ezért **FELBECSÜLHETETLEN MÉRTÉKŰ A VESZÉLY, AMI AZ EMBERI ,NEMBELISÉGET', AZ EMBERI SZEMÉLYISÉGET ÉS IDENTITÁST FENYEGETI**. És itt nem a távoli jövőről van szó, a fordulat itt van a köszöbön, már készülnek (részben már kész is vannak) ezek a ,lények', ,akik' kiválóan pótolják és felülmúlják saját ember-testvéreinket – akárcsak a trénerok, ezoterikus messiások és az új trendeket kiszolgáló média által ,pozitivitásra' (értsd: *hatékonyaságra és kezelhetőségre*) átprogramozott ,valódi' embertársaink.

Az idézett történet szerencsére a dolgok visszaját is megismerteti velünk:

amikor végül a valódi, saját rosszcsont felébred a kómából és hazatér, az anyának ,nincs lelke' eltávolítani a mű-gyereket (így hát az igazi gyermek testvéreként ő is a ,családban marad'),

s ez rövid úton tragikus fordulathoz vezet:

a tanuló (elvárások teljesítésére programozott) android eltanulja a rosszkódást a ,testvérétől' és amikor a bántásokat ember módra viszonzva kishíján vízbefojtja a ,fivérét', a szülők kénytelenek a bontóba küldeni az ,elromlott készüléket'...

AMIT MA TRANSHUMANIZMUSNAK NEVEZNEK ,AZ EMBERISÉG ELLENSÉGEI', AZ NEM AZ EMBER MEGHALADÁSA, HANEM GÉPPÉ (ÉS RABSZOLGÁVÁ) DEGRADÁLÁSA, AZ EREDETI ÉLETLEHETŐSÉGEK ÉS AZ EMBERREL KAPCSOLATOS TEREMTÉSI CÉLOK TÖNKRETÉTELÉNEK KÍSÉRLETE.

Az egész – brutálisan gyorsuló – folyamat az emberbe ágyazott életlehetőségek (a SZELLEMLÉLEK-TEST alapzatán létrejövő autonóm személyiség) megsemmisítésére törekszik azzal, hogy az emberi mivoltot éppen az élettől fosztja meg (élettelen, mechanikus, matematikai/geometriai, jogi/gazdasági absztrakciókká torzítja eleven lényegét – pedig mindez eredendően csak keret, struktúra volt, amibe az élet beletárgulhatott, bővíthetett, sokszínűvé sokasodhatott).

Innentől **lehetetlenné válik az élettől, a lélekkel való beazonosulás**

– az identifikációk alapján **identitás kialakítása** az **alapvető élet-elemekből**, mint a fiziológiai nem, a lélek {érzelmi világ} férfi/női jellege (Völgyesi) – amelyek szerint formálódott az emberi élet bár dichotóm rendszerben, de életteli és „önálló” motívumokkal, teret adva az individuális kiteljesedésnek.

Mára ezt felváltotta az algoritmusok által irányított együtt-görgés a tömeggel egyfajta piramis-játék szabályai szerint,

eszközök és ál-identitások felvétele és gyorsuló lecserélése,
ál-kreativitás, tét-nélküliség, súlytalanság, játékos magafeledtség értékhiányos közegben:
a még megmaradt lelki {érzelmi/szexuális/explorációs} igények lekötése és kivezetése,

miközben az élet eredeti sokszínűségét egy mesterséges, csilibili Disneyland üres és harsány tarkasága cseréli le, az embert magát pedig egy művi kreatúra, úgyhogy

az „ember” kifejezés mára giccses szlogennek minősül és lényegében értelmezhetetlenné vált.
Az élet, a lélek és a vele összhangban tevékenykedő szellem spirituális dimenziói, amelyek az embert mint olyat alkotják, kiürültek.

Hála istennek még sok emberben él valamiféle éberség. **Sokan tudják még, ahogy a másik emberrel, az eleven lelkekkel való kapcsolat** – jóllehet konfliktusokkal jár, nem azonnali kielégülést ígér, nem a kívánságaink szerint működik, sőt, esetleg épp az ellenkezőjét hozza – **nélkülözhetetlen a valódi élet, a személyiségfejlődés, a normalitás fenntartása szempontjából.**

Van egy ősi, kitörölhetetlenül mély tapasztalat-óceán, amelyről tudunk, és tudjuk, hogy ezeknek a tapasztalásoknak a mentén, ezeknek köszönhetően csiszolódunk, alakulunk, fejlődünk igen hosszú idők óta, lassan (mert ami élő, szerves, az bonyolult és lassú) – az a másik „dolog” pedig konfliktusmentesebb és sokkal-sokkal gyorsabb (ezért veszélyes minden, ami gyorsít és egyszerűsít: mert az élet irányával ellentétesen működik). Egyre gyorsuló ütemben tapogatja le az ember gyengéit és teszi így teljesen kiszolgáltatottá –

ezért is olyan **halaszthatatlanul fontos az önmegismerés**, a szembesülés önmagunk minél teljesebb valóságával, s az öntökéletesítés mellett **ennek a valóságnak az ismerete és elfogadása.**

Enélkül a kiszolgáltatottság örült tempóban fokozódik és az emberi lény egyre nagyobb mértékben válik megvezethetővé, manipulálhatóvá:

bedől a csábításoknak, az ígéreteknek, engedelmeskedik a felszólításoknak (ld. a reklámok stílusát: add át magad, engedj a ... csábításának, merülj el... stb.),

és végül a valódi érzelmi élet, a lélek igazi működése teljesen felszámolódik, minden éberség elalszik és az AI belátható időn belül kezében tartja az egész emberiséget.

A TUDAT ÉS A TUDATTALAN; A „CANCEL CULTURE”

Freud óta van erőteljesen jelen a „modern kultúrában” a tudat és **a tudattalan** fogalma, megismerésük vágya és egyszersmind az utóbbi **törölni akarása.**

A pszichoanalízis megpróbálkozott a tudattalan tartalmainak felszínre hozásával (álomelemző, szabad-asszociációs stb. technikák segítségével) és tudatossá tételével, ami végső soron a teljes tudatalatti információs mező tartalmát a tudat szintjére hozta volna, ezek a kísérletek azonban többnyire csekély (néha pedig egyenesen katasztrofális) végeredményt produkáltak. Ennek fő oka ezen tartalmak lényegi és kiküszöbölhetetlen volta az egész emberi univerzum formálódásában.

Eredetileg ezek a súlyos tartalmak, archetípusok, elfojtásba került nehéz helyzetek, képzetek, valóság-érezékelések stb. – amiket az egyéni ego és az aktuális hatalom is szeret elnyomni – **alakítják az emberi világot, mivel főleg ezek projiciálódnak (ősi mivoltuk, kollektív jellegük és nagy érzelmi töltésük miatt), nem pedig az egyéni, újabb keletű, tudatos/akarati impulzusok.**

Utóbbiak kevésbé hatnak a külvilágra, mert a legerősebbek érzelmi energiája is – többnyire – alulmarad a kollektív tudattalan felmérhetetlen nagyságrendű energiájával szemben. Sok-sok lélek, megélt élet és nagy idők lelki energiája mint sors működteti a mi külső valóságunk nagy részét. Kollektív képzetek, tudattalan tartalmak, FÉLELMEK ÉS VÁGYAK KIVETÜLÉSEI ALAKÍTJÁK A VILÁGUNKAT olyanná, amiyennek megtapasztaljuk.

Nem árt tudni, hogy **félelmeinkbe Ahrimán, vágyainkba Lucifer tud belenyúlni,** ők tudják azokat irányítani, tartalmakkal megerősíteni vagy elgyengíteni.

Mára az ahrimáni hatás erősödött fel a gyorsítás, a technikaivá/művivé tétel révén, miközben ő maga a kényelem és a komplikációmentes, élvezetes élet luciferi vágyánál kap el bennünket; a korábbi korszak reményteljesebb irányába inkább Lucifer hatott be, mégpedig a tudomány igazság- és megismerés-vágya, szenvedélyes (lelki jellegű) felfedező-ösztöne
(ami sok mai tudós gondolkodásának élettelenességét és egyoldalúságát már-már önparódiává teszi) és a művészi érzékenység fokozásával – ám most inkább vesztesre áll.

A spirituális/szellemtudományi remény – hogy Ahrimán ,kettéválasztja a világot és az övét elviszi a saját birodalmába’ – az utolsók közül való. De **talán maradnak itt a Földön,** a mi régi földünkön olyan **emberek, akik még lelkek,** akik nem adják fel, **akik ragaszkodnak az élet itt meghonosult, gazdag formáihoz, lassú, szerves terjedéséhez, gazdagodásához és növekedéséhez,** akik tehát szemben állnak Ahrimán törekvéseivel

(amelyeket a pénz, az ipari és tudományos/technikai forradalom felgyorsított térnyerése és ennek folyamányaként a jelen globalizáló, informatikai-digitális világrend-váltása fémjelez, és amelyek végülis akár a világ elpusztításába (hadiipar, háborúk, atomholocaust stb.) és az ember megsemmisítésébe torkollhatnak).

A tudattalanba száműzött tartalmak, így a fentebb említett pária-mivolt (≈ proletariátus) is TÖRLÉSRE ÍTÉLTETTEK AZ ÚJ VILÁGREND, A „MÚLTAT VÉGKÉPP ELTÖRÖLNI”

(,kommunista/konzumista’, ,baloldali-neoliberális’, ,globalista/intergalaktikus’)

CIVILIZÁCIÓJA nevében,

amely a tudattalan pária-sorsú, tudatlan, sokféleképp és észrevétlenül kiszolgáltatott fél-emberét hozza helyzetbe, **teszi meg ,győztesnek’** (egy teljesen illuzórikus ,küzdelemben’), **akit/amelyet szabadon manipulálhat az** áhított fogyasztás, mindenféle felemelkedési ígéreték és álságos igényfelkeltés és –kielégítés gazdag eszköztárával;
s aki sem a proletárforradalom ,győztes munkásosztálya’-ként, sem a fogyasztóvá/felhasználóvá kinevezett tömegbe gyömöszölve **nem vette/nem veszi észre, hogy nem ő ,nyert’, hanem mások nyertek rajta;** ő ugyanis továbbra is szolga és kiszolgáltatott, csak nem észleli, ahogy azt sem, hogy nem egyéb Izrael rabszolga-tudattalanjának emancipációs kísérleténél.

A női emancipáció, ami a Lélek tudatosítása lehetett volna, éppilyen álságosra sikeredett az ellenerők, főleg Ahrimán ténykedése következtében:

a nő elférfiasodott,

és **ahelyett, hogy az élet értékeit emancipálta volna** a tudat szintjére, **maga vált a hatalmi harcok zászlóvivőjévé,** sok szempontból túllícitálva férfi bajtársait kirobbanó mentális/pszichikai képességei, munkabírása és az elmúlt évszázadok elnyomása alatt beérett intellektuális érettsége okán

(még úgy is, hogy – az évezredes *bímezgetésnek/hámozgatásnak* is köszönhető – magas IQ-jával érdektelenné válik a *másik nem* iránt, átlátva annak gyengéin, és így a terméketlenség élet-ellenes vállalásával AHRIMÁN legfőbb harcostársává válik, és ebben a nőt helyzetbe hozó – mert fizikai erőt kevésbé igénylő – ahrimáni technológia segíti).

Keserédes vígasz, hogy közben a férfiak meg – részben – elnöiesednek (óvóbácsik! GYES-en lévő apukák!), tehát közeledik a világvége-jóslat beteljesedése, azé a koré, amelyben **,nem lesz többé sem férfi, sem nő’** –

azaz a torz, életellenes (mert a természetes folyamatokat gátló, nem az eredeti sokszínűséget támogató, hanem azt hamis, kierősszakolt és felfényezett én-képekkel helyettesítő)

ahrimáni gender-ideológia mögött (a karmikus hátteret is figyelembe véve)

mára már valós folyamatok állnak.

Bár némelyek látják e folyamatok élet- és ember-ellenességét, kevesen veszik észre, hogy

AZ EGÉSZ (SZERVES) VILÁG- ÉS TUDATFEJLŐDÉS ÖSSZES EREDMÉNYÉNEK A KIDOBÁSA FOLYIK, miközben a valóságban mindez az egész Teremtés gyökérzete; ezért

A JELENKORI „CANCEL-CULTURE” ÉS A TŐKE ÁLTAL LEVEZÉNYELT GLOBALIZÁLÁSI FOLYAMAT

(A KOMMUNISTA „MÚLTAT ELTÖRÖLNI” ÉS „VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK”
JELSZAVAK mai PENDANT-JAI)

A TEREMTÉS ALAPJAIT TÁMADJÁK.

Mindeközben nem lehetetlen úgy felfogni az eredeti Teremtési Terveket és ‚világmaketteket’, mint a mesterséges intelligencia által használt algoritmusok nyelvéhez hasonló matematikai és geometriai formációkat. Az „Énok kulcsai”-ban az Elohim teremtoi csoport úgy jelenik meg, mint ezen eszközök birtokosa és a mai informatikai rendszerekhez hasonló rendszerek gazdája, és ez azt (is) jelentheti, hogy magában a **világteremtési folyamatban is szerepel ez az eszköztár**. Már magának a **fizikai anyagnak a strukturális mivoltában is ahrimáni előfeltételek vannak jelen**. Így nem kizárható, hogy **a mi világunk** ab ovo ahrimáni alapzatra épül, és tulajdonképpen olyan kísérletnek tekinthető, **amelynek az volt a célja, hogy az élet energiáját (és ezzel a lélek szubsztanciáját is) úgy vigye bele egy atomos durva-anyagi keretrendszerbe**, hogy ezzel mintegy bizonyítódjék, hogy az élet képes önállóan túlnőni ezen a keretrendszeren, azaz képes legyőzni Ahrimán hideg, élettelen, robotikus, absztrakt, strukturális világát. Eszerint mindaz, ami most ‚váratlanul’ körülvesz bennünket, nem ‚lett’, hanem van és volt, mert

az a tudat, ami ezt a világrendszert manifesztálja, eleve így működik

(és itt nem az Abszolút Tudatról beszélünk, Ami/Aki értelemszerűen végtelen számú különböző világot alkot).

Tehát arról van szó, hogy **az általunk érzékelt Univerzumot létrehozó tudattól talán nem idegen az ahrimáni alapzat**, sőt vsz. azt használta fel azon keretek megteremtéséhez, amelyeket az élet energiájával töltött ki. Az életenergia pedig a lélek megnyilvánulásait generálja ebben a keretrendszerben. Így a fent vázolt **‚küzdelem’**

AZ ANYAGI-INFORMATIKAI ALAPZAT, FORMA ÉS STRUKTÚRA, VALAMINT AZ AZT KITÖLTŐ ÉLET KÖZÖTT FOLYIK.

Talán **sokan** vagyunk ezen a csatatéren, akik, ha úgy tetszik, **az élet pártján állunk**, az ő csatáját vívjuk. Tehát **azt gondoljuk**: igen, **az elgondolás jó volt**, a teremtésnek ez a kísérlete hatalmas lehetőségeket hozott létre, végtelen gazdagságú valóságot és tudatot teremtett (ami már a teremto intelligenciák által megtervezett és kivitelezett földi élővilág felülmúlhatatlan sokszínűségében is megjelent), **nem akarjuk, hogy ez elvesszen**, és egy csonkra visszametszett, elsatnyult, algoritmusokká silányodott, mechanikus világ vegye át a helyét.

Az Ahrimán révén létrehozott rendszer (hálózat) olyan *háló*, amelyben már ott lubickol/vergődik szinte az egész *halálomány* (az emberiség), éles kontrasztjaként a krisztusi *lélekhalászat*nak, és csak a mindenre elszántak tudnak kisurranni belőle (akik képesek akár az egész civilizációt és társadalmat is hátrahagyni a megszabadulás érdekében). Néhány emberi közösség is kísérletezik azzal, hogy egymásba kapaszkodva fenntartsanak valamit azokból a szellemi/lelki/fizikai értékekből, a szervesség és az élet minőségeiből és a régi világ működtetéséhez szükséges képességekből, amelyek biztosíthatják a túlélést (lehetőleg még Ahrimán esetleges győzelme előtt).

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy

A SZERVESSÉG, AZ ÉLET- ÉS LÉLEK-SZERŰSÉG A MEGŐRZENDŐ LÉNYEG, ennek pedig egy különösen fontos jellemzője az *összemérhetetlenség*.

AZ ÖSSZEMÉRHETETLENSÉG

a fizikai tudományok által bevezetett és használt fogalom, ám fontossága túlmutat ezen a körön.

Ugyanis **semmi nem annyira összemérhetetlen, mint maga az élet**, az élőlény, főként pedig **az egyéni lélekkel rendelkező, individualizálódott ember**.

Miközben **a lélek** az élet **összemérhetetlen** szeretet-energiájába burkolódik,

a benne rejtőző isteni szellem-szikra – emberi tudatként – **az összemérhetőség** feltétel-rendszerének **létrehozásán dolgozik**. **A teremtés egy szakasza** (amit mi akként érzékelünk és értelmezünk, és ami valószínűleg az Elohim-ként emlegetett teremtői csoport műve, azaz) **a formavilág, a struktúrák létrehozása** – lényegét tekintve – éppen **az összemérhetőség megalapozásáról szól**:

AZ ÉLET ÖSSZEMÉRHETETLEN (VÉGTELEN) ENERGIÁJÁT ANYAGGÁ SŰRÍTVE próbálja BELESZORÍTANI AZT

A FORMÁK ÉS STRUKTÚRÁK ÖSSZEMÉRHETŐ KERETEIBE.

A mi világunk (a „fényteremtés”) leginkább **az élet kaotikus energiáinak** beépítése valamiféle alakzatokba, szerkezetekbe – olyan **szabályok-közé-szorítása**,

ami egyenértékű **az összemérhetetlenségnek az összemérhetőbe alakításával** (erre hivatott **fogalmak, szellemi és anyagi struktúrák csapdáinak segítségével, amelyek az összemérhetetlent összemérhetővé teszik**). Voltaképpen ez az egész anyagi teremtés lényege, és ez rögtön magyarázatul szolgál arra, hogy **ez a valóság-szerkezet algoritmikus, és ez az algoritmikus természete az anyagi manifesztáció alapzata**. Ez **egy ahrimáni, matematikai-logikai alapzat**, ami algoritmusokban kifejezhető tudati működés eredménye. A szellemi működések egy része ilyen jellegű; és éppen

AZÉRT FONTOS A SZELLEM EGYÜTTMŰKÖDÉSE A LÉLEKKEL, a lélek exploráló-átélő, kitérő/tápláló/együttműködő viselkedésmódjából eredő tapasztalatok átvétele és magának ennek a működésmódnak az elsajátítása, **MERT EZÁLTAL A TUDAT MEGTANULHATJA A LÉLEKTŐL A NEM-ALGORITMIKUS TUDATMŰKÖDÉST,**

ami talán leginkább **az asszociatív** (prekautázis, non-verbális) **gondolkodással** írható le (a **„minden-összefügg-mindennel’ eleven kristályhálózatának** random-szerű villódzásaként, ahol a felvillanásokat a lélek kiszámíthatatlan életenergiájának „szeszélyei” hozzák létre a természetes gondolatfolyamokban). Így nem szigorú oksági vagy logikai szabályok határozzák meg a gondolkodás kereteit és tartalmát, hanem szabályozhatatlan, lekövethetetlen, összemérhetetlen minőségek alkotják a szellemi működés kvázi-struktúráját, amely az általunk megfigyelhető élet kvázi-struktúra voltához hasonlítható.

A fákról is gondolhatjuk, hogy van struktúrájuk – le is írtuk mondjuk a fraktál-modellel –, de észrevehetjük, mennyire távol van ez a képlet az egyes fák létező ‚személyiségétől‘, akár az egyes falevelek, akár a fa sejtjeinek mérhetetlenül különböző egyediségétől, ahogy az élet mindegyre kitüremkedik a ráolvasott szabályok közül: megpróbálhatjuk ugyan leírni, de valójában logikai nyelvezettel ezek a különböző megjelenési formái az életnek leírhatatlanok, és olyan minőséget képviselnek, amely semmi más minőséggel nem összevethető.

Az élet vonatkozásában **a tudományosság** voltaképpen, **arra tett kísérlet, hogy** kalickákba zárja (típusok, osztályozások és egzakt leírások szerint valahová besorolja, elvek, tudományos konstrukciók, tételek segítségével valami szisztémába gyömöszölje), **a logikai rendszerek számára megfoghatóvá tegye az életet, az eleve megfoghatatlant.** És ez nem igazán sikerülhet („a törvény szövedéke mindig fölfeslik valahol”... József A.).

AZ ÉLET MINDIG FELMUTATJA A MAGA SZERVES ÖSSZEMÉRHETETLENSÉGÉT, TIPIZÁLHATATLANSÁGÁT, VÉGNÉLKÜLI EGYEDISÉGÉT, AMI A LÉNYEGE.

Az algoritmikus gondolkodás (és vele *az ahrimáni jellegű mesterséges intelligencia*) éppen ezt akarja felszámolni – tehát az életet magát, az élet jellegzetes működésmódját akarja behelyettesíteni az élettelen tudatformák működésmódjával. *Az élet kaotikus energiáit próbálja kivonni a teremtésből és átalakítani oly módon, hogy azok az értékek és ‚javak‘, amelyek általa létrejöttek, az ő számára kamatozzanak azok nélkül a problémák nélkül, amelyeket az élet* kiszámíthatatlansága, összemérhetetlensége, komplexitása, *kezelhetetlensége‘* (és végülis legyőzhetetlen volta) *generál* (és amelyek éppen – hitünk szerint – ennek a teremtésnek a zseniális lényegét alkotják).

A ‚mesterséges‘ világ meg akar szabadulni ezektől a nehézségektől

[erről szól a virtuális terekben összeálló ahrimáni hadsereg:

például az emberi biológiummal összeépített gyilkológépezet, a BORG (Star Trek)].

A LÉLEK NÉLKÜLI SZELLEM, A VIRTUÁLIS TEREK ÉS A DURVA, FIZIKAI ANYAG ÖSSZEMÉRHETŐ, SZERVETLEN STRUKTÚRÁI EGYÜTTÉSEN ADJÁK KI AHRIMÁNNAK AZT A VILÁGÁT, AMELY MOST TELJES OFFENZÍVÁBAN TÖR VILÁGUNKRA,

ÉS tényleg CSAK ABBAN LEHET REMÉNYKEDNI, HOGY AZOKNAK AZ EGYÉNEKNEK, AKIK IDŐBEN ÖNMAGUKRA ISMERNEK, és AZ EGYMÁST TÁMOGATÓ, ÉBREDŐ KÖZÖSSÉGEKNEK

[akik megértik mindezt és a maguk módján szembemennek ezzel (nem ellenállva, mert az, tudjuk, erőt ad a Gonosznak), azaz nem akarják megengedni, hogy ez eluralja a valóságukat és az életüket (mert életük értékessége, energiája erősebb, mint ez a folyamat, és élni akarják az élet által kínált valódi lehetőségeket)]

LESZ ELÉG EREJÜK AHHOZ, HOGY saját ÉLETÜKKEL BIZTOSÍTSÁK AZ ÉLET (SZERETET-)ENERGIÁJÁNAK FÖLDI TÚLÉLÉSÉT EZZEL A VILÁGMÉRETŰ TÁMADÁSSAL SZEMBEN.

Ha kell veszteségnek lennie, akkor nyilván beáldozódik a lelkek egy öntudatlan része (megbetegszik, virtualizálódik és elhal, mint a Star Trek Borg-jaiban, a gépekkel egybeépített biológiai létezők közös tudatú hadseregében). Mert hiszen

A Gyűrűk Urában is leírt GONOSZ SEREGEK (az orkok és társaik) ‚valóságosak‘, csak most – egyelőre – nem a mi (észlelt) téridőnkben garázdálkodnak;

de azért párhuzamos univerzumokban létezhetnek, **BELAKHATJÁK** a sötét anyag és energia tereit (ha ugyan léteznek ilyenek), és azokat **A VIRTUÁLIS TEREKET** is, **AMELYEKET** a mi fantasy-, horror- és sci-fi akciófilmjeinkben **TEREMTENEK SZÁMUKRA** a tudatlan vagy rosszakaratú emberi teremtők, nem beszélve a hasonló digitális játékokról, amelyeket fálnak az emberek (főképp a fiatalok) és így **ezek a terek valósággal beszippantják az új generációkat már most**, a mi jelenünkben; **UTÓDAINK TUDATÁT MÁR ELLEPTÉK AZ AHRIMÁNI LÉNYEK**, akcióra, gyilkolásra, mások kijátszására, megsemmisítésére stb. szoktatva, **buzdítva az emberi lelkeket**, úgyhogy az embereknek (ezeken a filmekben és játékokon keresztül) hatalmas **tömegei sodródhatnak át az ahrimáni terekbe** anélkül, hogy erről tudnának, vagy fogalmat alkothatnának egyáltalán arról, hogy mi történik velük.

Az anyák, akik látják, hogy gyermekeik milyen világba kerülnek, sem tudnak semmit tenni ez ellen (hiába tiltanak, az sehová nem vezet, csak még nagyobb elszakadáshoz); gyakorlatilag a saját identitásuk, öntudatuk nem elég erős ahhoz, hogy megállítsák ezt a folyamatot (vagy pláne visszafordítsák).

Ezért van nagy jelentősége azoknak a (kisszámú) műsoroknak, szövetségeknek, közösségeknek, akár intézményesített fórumoknak, médiafelületeknek, ahol megpróbálnak minderről beszélni (bármilyen szinten),

ahol megpróbálják felébreszteni legalább a gyermekeikért aggódó anyákat-apákat, hogy lássák, itt valami teljes összeomlás van közeledőben: a fiatalok (és részben persze az idősebbek is) végveszélyben vannak. Mindezt *anélkül, hogy félelmet gerjesztene* a figyelmeztetés, hiszen **a félelem maga az ahrimáni energia**.

Tehát **az ébredésnek** úgy kell végbemennie, hogy megértsék, **az magában hordozza annak a lehetőségét, hogy** ez a folyamat ne kerüljön túl közel hozzájuk, **hogy a gyermekeik ne essenek csapdába, s hogy ők maguk megerősödjének és ,jól kezeljék ezt a kihívást',**

kellően tudatosak és egyszersmind kellően lelkiek is legyenek

(hiszen ez **A LÉNYEG, HOGY**

A TUDATOSSÁG EGYÁLTALÁN NEM ELÉG, HANEM AZ ÉLET ENERGIÁIT, A LÉLEK ELEVEN KÉPESSÉGEIT KELL MOZGÓSÍTANI

olyan szinten, hogy kellően erős legyen ennek a sötét energiának a támadásával szemben, amely rendszerint a tudattalan szálja meg elsőnek s onnan hatol a tudat irányába) – tehát

A TUDAT SZINTJÉN KELL MŰKÖDTETNI A TISZTA ÉRTÉKEKET HORDOZÓ SZELLEMI ERŐKET ÉS AZ ÉLET SZERETET-ENERGIÁIT

ezzel a támadással szemben (amely a tudattalan felől zajlik).

Hogy mindez A VILÁGEGYETEM SORSÁRA NÉZVE mit jelent,

hogy tehát egy ilyen fölmérhetetlenül hatalmas terjeszkedő erővel szemben

hogyan tud a Teremtés a saját nyomvonalán megmaradni,

attól függ, hogy a lélek mennyire tudatosul: azaz hogy milyen szinten ismeri fel önmaga lényegiségét, szubsztanciális voltát, központi jelentőségét a Teremtés egészében.

A TUDATOSODÓ LÉLEK ÉS A ,LELKESÜLŐ' TUDAT KIFEJLESZTÉSÉNEK SZÜKSÉGESSÉGE ÉS ELKERÜLHETETLENSÉGE tehát

nem egy perifériális felismerés, hanem **A LEGSÜRGETŐBB ,muszáj',** aminek teljesedése nélkül talán a Teremtés célja és akár egész univerzumunk is végveszélybe kerül.

Ez ugyanis

az emberiség menekülési útvonalának legfontosabb állomása,

amit egyelőre nem tud láthatóvá tenni (nincsenek eszközei hozzá, mert a mai csonkolt nyelvezet már nem alkalmas a kifejezéséhez, a kifejelesztett adekvát nyelvezet pedig rohamosan merül feledésbe), holott ennek a megértése/megérttetése – létkérdés.

Természetesen **működnek** még olyan **tényezők, amelyek** más utakon-módokon **fenntartják** ezeket az energiákat, az élet és **az étettel-teli teremtés eredeti energiáit**, azzal az elképzeléssel együtt, hogy meg kell próbálni megőrizni ezeket az értékeket. Ezért van az is, hogy

a konzervatív politikai és társadalmi szerveződések és kormányzatok (legyenek bár diktátorok a vezetőik között, akár korruptak és hatalomőrültek is) mégis mozgósítják ezeket az erőket (és lehetőségeket nyújtanak nekik), hogy valamiképpen szembehelyezkedjenek azokkal az irányzatokkal, amelyek támadást jelentenek az emberi élet alapértékei ellen [amilyen például **A „CANCEL CULTURE”, amit találoán NEM AZ ELTÖRLÉS KULTÚRÁJÁnak, HANEM A KULTÚRA ELTÖRLÉSÉnek** nevez a jobboldal, nagyon láttató módon kijelezve, hogy **AZ ÉLET ERŐI (A CIVILIZÁCIÓVAL ELLENTÉTBEN) A KULTÚRA HAGYOMÁNYOS LÉNYEGÉBEN TALÁLNAK LEGINKÁBB OTTHONRAJ.**

Ennek ellenére sajnos egyre nyilvánvalóbb, hogy

az egész nyugati világ, a fehér ember civilizációja már régen Ahrimán markában van.

Mégis **reméljük, hogy Földanyánk** ledobja magáról ezt az ahrimáni terheltséget és a maga kialakult útján, visszafogva az időnek ezt a jelenkori felgyorsulását, a maga tempójában és szervességében megszüli a lélek és az emberi tudat egységét a fizikai test élet-terében.

d) TELJESSÉG-IDENTIFIKÁCIÓ ÉS ISTENTEREMTÉS; A SZEMÉLYISÉG MEGISTENÜLÉSE

Az ember számára – bármennyire igényelné – lehetetlen az egészszel identifikálódni.

AZ EGÉSZ egyfajta VÉGTELEN SZINGULARITÁS, ABSZOLÚTUM, a **lehetőségek teljessége**, de bármi, **ami megvalósul, szükségképpen rész.**

Az egyes rész-potencialitások „önálló” lehetőség-univerzumok, amikből aztán a valódi (létesült) univerzumok kibomlanak, lényegében valami felfúvódás (növekvő sugarú kör/gömb) formájában; egy univerzum kiteljesedése a potencialitásoknak, amik megvalósulásként szétbomlanak, részekké válnak.

Minden ember rész-lehetőségekből összeálló rész-megvalósulás, identifikációinak rögzülése révén létrejövő **rész-egysége a Nagy Egésznek, amellyel összemérhetetlen.**

Mint élet- és lélek-manifesztáció eleve az összemérhetetlenség kategóriáját testesíti meg, és ennek tudatában is van. Az embert a többi élőlénytől éppen ez a tudatosság különbözteti meg (ami

AZ EMBERI SPIRITUALITÁS LÉNYEGE: tudni önmaga összemérhetetlenségéről úgy a többi rész-egység, mint a Teljesség vonatkozásában).

Ám a **Teljességgel való összemérhetetlenség** éppen a **kötődést**, azt a folytonos mozgást **indukálja**, amelyet a fizikában a kisebb tömegnek a nagyobb felé való gravitálásával írnak le. Az ember esetében **ez a vonzóadás** a sokkal nagyobb, a felmérhetetlen felé adja ki az emberi öntudat **istenhez** való szüntelen mozgását még akkor is, ha ez a tudat nem par excellence vallásos tudat. *József Attila* a legjobb példa erre: nehéz felülmúlni azt a küzdelmet, amellyel ő megpróbálta megfogni magában és szavakkal kifejezni ezt a szellemileg és érzelmileg telített viszonyt a fölötte állóhoz, a nálánál sokkal nagyobbhoz,

aki **létének gravitációs központja.**

ISTEN

Láttam Uram, a hegyeidet
S olyan kicsike vagyok én.
Szeretnék nagy lenni, hozzád hasonló,
Hogy küszöbödre ülhessek, Uram.
Odatenném a szívemet,
De apró szívem hogy tetszene néked?
Roppant hegyeid dobogásában
Elvész az ő gyöngé dadogása
S ágyam alatt hál meg a bánat:
Mért nem tudom hát sokkal szebben?
Mint a hegyek és mint a füvek
Szivükben szép zöld tüzek égnek
Hogy az elfáradt bogarak mind hazatalálnak, ha
esteledik
S te nyitott tenyérrel, térdig csobogó
nyugalomban
Ott állsz az utjuk végén –

Meg nem zavarlak, én Uram,
Elnézel kis virágaink fölött.

Ám nem csak az ember rész-mivolta okozza a Teljesség felé való gravitálást.

Amennyire szellemi közlésekből tudható, a **Teremtő maga** igényli az embertől ezt, sőt
– miután állítólag **minden képességét átadta a „kisebb teremtő isteneknek”, kivéve a**
„SZEMÉLYISÉG-GRAVITÁCIÓ”-t –

van alapunk feltételezni, hogy ez a **leglényegibb dolog a világegész megértése szempontjából,**
mert azt jelenti, **hog**y az univerzum (legalábbis **EZ AZ UNIVERZUM**)

A SZEMÉLYISÉG KEDVÉÉRT JÖTT LÉTRE;

a Teremtőnek – ebben az univerzumban – az lehet egyik célja a teremtéssel, hogy ezen keresztül autonóm személyiségek tömegét hozza létre, amelyek önmagukkal mint manifesztált értékkel az Ő eredeti potencialitását gazdagítják.

Tehát teremtőnk azt várja a teremtésétől, hogy megláthassa,
ezek **az eredendő lehetőségek mi mindenné tudnak válni – és ezt az egyes személyiségek tudják felmutatni.**
Ezeket vonzza magához

(akár mondhatjuk úgy is, hogy „bekebelezi” őket, „magába-eszi” ezeket a minőségeket, mint
„a SAS az EMANÁCIÓT” a vulgárisan fogalmazó Castañedánál),
s ezáltal válik ő maga egyre teljesebbé, sokszínűbbé, gazdagabbá;
tulajdonképp **az a potencialitás, ami ő volt eredetileg, válik ezáltal manifesztátummá,**
amely az összes olyan ‚beteljesedett’ személyiséget magában foglalja, ami az ő lehetőségeiből jött létre.

Ezért annyira lényeges, hogy az egyének a maguk identifikációival önálló, autonóm személyiséget hozzanak létre

(a gravitáció összefüggésében mintegy ‚önálló tömegük’ legyen, ami egyfajta minőség-együttest jelent ebben az esetben a különböző rész-minőségekkel való beazonosulás révén). Ezeket

**A ‚BETELJESEDETT’ SZEMÉLYISÉGEKET, AZ
ÖNÁLLÓ IDENTITÁSSAL RENDELKEZŐ ENTITÁSOKAT AKARJA A TEREMTŐ
MAGÁHOZ VONZANI, hogy ÉRTÉKEIK BEOLVASZTÁSÁVAL
AZ EREDETI LEHETŐSÉG-TELJESSÉGET
MEGVALÓSULT TELJESSÉGGÉ ISTENÍTSE.**

A vonzás tehát kölcsönös: ahogy a Teremtő vonzza teremtményeit, úgy vonzódnak azok a fölöttük érzékelt felmérhetetlen Nagyság felé.

Akinek pedig nem sikerül megtalálnia vonzódása tárgyát, az a hiányérzet hevéből megteremti a maga istenét, a csodát, az imádat bűvöletét,

ahogy azt Bulat Okudzsava, a grúz-örmény származású városi dalnok megénekelte.

„Kell, hogy valakit bűvölten imádjak –
egyszerű, kicsiny hangyának, nekem
vágym támadt, hogy térdrehullva várjak
s csodában kezdjek hinni hirtelen.”

S a hangyát akkor elhagyta nyugalma;
oly köznapinak tűnt minden megint –
**s istent teremtett magának a hangya
a maga hite s vágyai szerint.**

S a hetedik napon az éji lángok
megszülték Őt, a jeltelen csodát:
nem zengték jöttét égi furcsaságok,
vállain csak egy könnyű kis kabát.

S a hangya akkor mindent elfeledve
kitárta néki hangyaotthonát –
csókkal borult a szélfútt kis kezekre,
lecsókolta a nyütt cipők porát.

Imbolygó árnyuk a küszöbre tévedt,
s ők csak beszéltek, nem is ejtve szót –
bölcsek, akár az istenek és szépek,
és szomorúak, mint a földlakók.

Mert – mint azt Jahve, az „ismeretlen isten” kapcsán már megpróbáltuk kifejtetni – párhuzamos folyamatról van szó: **nemcsak a Teremtő Intelligencia teremti az embert** önmaga „képére és hasonlatosságára”, **hanem az ember is teremti istenét/isteneit** önmaga személyisége, lelke/tudata minőségének, identitása rész-Egységének mintájára, összemérhetetlenségének tudatából, hiányérzetéből

(Így teremti meg istenét az ember
magányból, mely harsogva zeng az égben,
vágyból, mely már fehérben ég, fehérben,
hogy szerethesse örült szerelemmel.

Így teremti meg aszott föld porából,
kutak vizében így leli föl arcát,
így hallja meg – csontjaival – a hangját,
melyet izzása izzóvá varázsol)

és istenhez méltó büszke öntudatából.

A SZEMÉLYISÉG MEGISTENÜLÉSE

A beazonosulások alapja tehát (ahogy itt e Földön értelmezhető) **a részlegesség;**

ez lehet **poláris** jellegű (ezek a tudat identifikációi, az eleve adott hovatarozás, mint a nemi identitás), és lehet **apoláris**, mint a minőség-választások többsége (pl. a tevékenységi kör megválasztása, ahol sokféle közül választhatunk akár időlegesen is és a többi lehetőséget nem kizárva). De ilyen **a párválasztás** is, ami járhat egyfajta **identifikációval** (én X.Y. férje, felesége vagyok), ez hosszútávú **kötődést is hozhat** magával (a közös lét meghatározza mindkét ember identitását, bármilyen időleges legyen is az), **de** minden kizárólagos karaktere mellett sem poláris jellegű, azaz **nem zár ki egy ellentétes lehetőséget.**

Ám bármennyire részlegesek is az identifikációink, ezek összességükben mégis egy személyiség-konstrukciót adnak ki, ami rögzülhet; ilyen értelemben **az ember** – ha kiérleli identitását – egyfajta **teljességgé válhat** (miközben persze abszolút értelemben – ebben a földi életében – soha nem lesz teljes).

Olyan értelemben válhat teljessé, hogy a személyiség egyszer csak lezár (nem akar vagy nem tud további beazonosulásokat vállalni), és azt gondolhatja magáról, hogy most már bármilyen rész-identifikáció történjék is (akár észrevétlenül), az már az ő lényegén nem fog változtatni: az ő **IDENTITÁSA AZONOS MARAD** – EKKORTÓL BESZÉLHETÜNK **SZEMÉLYISÉGRŐL**. Végeredményben ez az a struktúra, amelyet metaforikusan „élő kristály”-nak nevezhetnénk:

egy kristályszerkezet, amely olyan stabil és annyira eleven (tehát rugalmas), hogy kívül teljesen nyitott képes maradni; bármilyen új információ belékerül, az kissé átrendezheti ugyan a struktúrát, de a lényegén már nem változtathat. **A felszínen lehetnek módosulások, a mélységi azonosság azonban nem érintődik meg. Ez A „KÉSZ SZEMÉLYISÉG” rajzolata, amely NYITOTT, de MINDIG ÖN AZONOS;** és talán ez a maximum, ameddig testben élő ember eljuthat, és **ez az a személyiség-konstrukció, amely alkalmas arra, hogy az isteni abszolútum részévé váljon majd, miután magához vonzotta a teremtői akarat, az isteni személyiség-gravitáció.**

A SZEMÉLYISÉG-GRAVITÁCIÓ tehát azt jelenti, hogy ebben a struktúrában, amelyben élünk, **a legfelsőbb cél: a különböző identifikációk révén elérni egy olyan személyiség-konstrukciót, amely már stabil és ugyanakkor egyedi, összetéveszthetetlen érték- és minőség-konstelláció;** és hitünk szerint **a Teremtő Intelligencia önmagának éppen erre a megvalósulására vágyik**, arra a mérhetetlenül sokféle identitású személyiség-sokaságra, **amely az ő potencialitás-csíráiból jött létre.** Ilyen értelemben

AZ EGÉSZ TEREMTÉS LEGFONTOSABB ELEME AZ IDENTIFIKÁCIÓK RÉVÉN LÉTREJÖTT IDENTITÁS, másképpen fogalmazva
AZ ÖNMAGA TELJESSÉGÉT IDENTITÁSÁBAN REPREZENTÁLÓ AUTONÓM EMBERI SZEMÉLYISÉG.

Ezt a célt az ember a spirituális tudatosodás

(a lélek és szellem összehangolása és a testi-fizikai valósággal való harmonizálása) **révén elért önismereti haladás és önépítés segítségével közelítheti meg.**

Ám napjainkra világossá vált, hogy még mielőtt az emberiség eljuthatott volna erre a csúcra, az ellenerők (melyek az eredeti teremtési Terv megakadályozására törekzenek) olyan kaotizáló hatásokat vetettek be (mint pl. a világháború a maga aktuálisan pusztító és „poszt-traumás” jelenségeivel),

melyek együttesen az addigi eredmények leépülését idézték elő.

Emellett magának az önfejlesztő rendszernek is vannak kockázatai. Mint a legtöbb rendszer, ez is eléri önmaga határait, kifejlődésének csúcspontját, és ezután már nem képes tovább haladni az önépítés, a komplexebbé válás útján, hanem egyfajta visszaépülés veszi kezdetét:

így **miután** a lehetséges differenciálódás elérte a maga ‚végső szintjét‘ (azaz már **minden személyiség végletesen különbözik minden más személyiségtől**), akkor **vagy kitör a „mindenki háborúja mindenki ellen”, vagy** mintha ‚spontán‘ elkezdődne a túlélő személyiségek egyfajta ‚visszaépülése‘ a nagyobb egységekbe, ami az észlelés számára bizonyos ‚**barbarizálódási folyamat**‘-nak tűnik, mivel **az egyének** – önmaguk erősen differenciált minőségét részben feladva – a többi elkülönült személyiséggel való újrakapcsolódási lehetőség kedvéért lassan **lépéseket tesznek** egyfajta egységesülés, gyakorlatilag **a nivellálódás felé.**

Jelenleg éppen erősen észlelhető ez a rohamos leépülő/*rebarbarizálódási* folyamat (részben a digitális kommunikáció és a virtualizálódás folyamányaként, de *Barbi* baba is fontos szerepet játszik a buliban!), ám ennek valóságossága és kimenetele nehezen értelmezhető. Ez a probléma a legszorosabban összefügg az ún. mesterséges intelligencia egész kérdéskörével, amelyet korábban részletesen kifejtettünk.

A Terv ugyanis egy olyan szűk egyensúlyi zónára korlátozódott, amelynek egyik peremén túl a tökéletes **KÁOSZ** és szétesés világa terjeszkedik (mint a kozmikus sötét energia és a fekete lyukak világa, amely fizikánkban épp felfalni készül a kozmosz rendezett régióit), másik oldalán viszont az istentelen/embertelen/lélektelen: **ÉLETTELEN REND** világa van növekedőben, amelynek mechanikus szerkezetei, mesterséges intelligenciái, emberutánzatú gyilkológépezetei már előntötték virtuális tereinket és gyermekeink védtelen tudatát.

Végső soron tehát

a **LÉLEKTELEN REND ÉS a PUSZTÍTÓ KÁOSZ**, vagy az ISTENI TEREMTÉS SZERVES RENDJE és emberközpontú céljai KÖZÖTTI VÁLASZTÁS AZ EMBER VÉGSŐ LEHETŐSÉGE, amelyet az általunk ismert és élt létrend a kezébe adott.

HA – akár egy villanásnyi megvilágosodással – **SIKERÜL BEAZONOSULNUNK SAJÁT TEREMTETTSÉGÜNK LÉNYEGÉVEL**, az általunk ismert élet nagyszerűségével és céljainak fenséges, minden mással összemérhetetlen voltával,

akkor választásunk révén megóvhatjuk magunkat, minden értékünket és életeink minden fontos minőségét úgy a semmibe-hullás, mint a legembertelenebb, legéletellenesebb rend csapdájába zuhanás megsemmisítő vereségétől, és

A TEREMTŐ INTELLIGENCIA TELJESSÉGÉNEK MÉLTÓVÁ ÉRETTSÉGI RÉSZÉIKÉNT MAGUNK IS RÉSZESEIVÉ VÁLHATUNK E TEREMTÉS ISTENISÉGÉNEK.

**EGGYÉ VÁLVA ÖNMAGÁVAL, TEREMTŐJÉVEL ÉS A MINDENSÉGGEL,
SOK KÜZDELEMMEL FELÉPÍTETT PÁRATLAN SZEMÉLYISÉGÜNK
MEGISTENÜLHET.**